Ilustrația copertei: PKTROȘ*\NU THEODOR

BOLT
by Dick Francis
Book Club Associates & **Michael Joseph** Ltd
O Dick **Francis, 1986**

DICK FRANCIS

PRINȚESA CASILIA

In românește de
DOINA CERACEANU

Editura VIVALDI
BUCUREȘTI, 1996

Pentru

DANIELLE și HOLLY

amândouă născute o dată cu

„CONVORBIRI INTERCEPTATE"

1

"Amarnic februarie, și-afară, și-n sufletul meu. O stare de spirit pe potriva vremii ; cer mohorât, frig, aproape de îngheț. Am pornit din camera cântarului spre padocul de prezentare de pe hipodromul din Newbury încercând să nu caut chipul care n-avea să fie acolo, chipul pe care-l știam atât de bine al Danielle-ei de Brescou. cu care eram logodit în mod oficial, după tot tipicul, cu inel cu diamant si toate celelalte.

O cucerisem pe această tânără în noiembrie trecut în chip neașteptat și trăisem sentimente de profundă emoție, *da* elan... de fericire. Dar s-o păstrez pe gerurile de dinaintea primăverii se dovedea al dracului de greu.

Tânăra și mult adorata mea iubită cu părul negru părea a-și muta in mod îngrijorător atenția de ia un jocheu de steeplechase (adică eu) spre o persoană sofisticată, de viță nobilă (un prinț), mai bogat și mai în vârstă, care nici măcar nu avea decența să arate prost.

Mă străduiam pe cât puteam **să** nu mi **se** citească tulburarea pe chip, dar frustrarea se re-

vărsa, în schimb, în timpul curselor, făcându-mă să sar peste obstacole imprudent, să caut cu tot dinadinsul pericolul ca pe un drog care să-mi aducă uitarea. Poate că nu este înţelept să practici o meserie plină de riscuri când mintea îţi este plecată la două sute de mile distanţă, dar pentru mine primejdiile erau ca un tranchilizant.

Prinţesa Casilia, fără a fi însoţită de Danieile. nepoata din partea soţului, aştepta, ca de obicei, în padocul de prezentare urmărindu-l din ochi pe Cascade, calul său din cursa următoare. M-sm îndreptat spre ea, am strâns mâna ce mi s-a întins, am făcut o mică plecăciune, ca un semn de recunoaştere a rangului său princiar.

— Rece zi, a spus ea cu o voce ale cărei consoane erau uşor guturale, vocalele pure şi clare, singur accentul amintind vag de ţara ei de baştină.

— Da. rece, am răspuns.

Danieile nu venise. Bineînţeles că nu. Era stupid din partea mea să mai sper. Ea îmi spusese veselă la telefon că n-o să fim împreună în acest week-end pentru că se va duce cu prinţul şi câţiva dintre prietenii iui la o manifestare de artă florentină, cu totul de excepţie, care va avea loc la un hotel din Ţara Lacurilor, unde custodele secţiei de pictură italiană de la Luvru va ţine câteva conferinţe despre Renaşterea Italiană urmate de alte acţiuni de acelaşi gen. Era o ocazie unică şi extraordinară, aşa că mai mult decât sigur aveam s-o înţeleg.

Ar fi al treilea week-end consecutiv când ea apelase cam în aceiaşi termeni la înţelegerea mea.

Prinţesa, o doamnă de vârstă mijlocie, suplă, de o deosebită feminitate şi căldură.Înhaina-i de

samur ce se unduia pe umerii înguşti avea un aer de o mare distincție, ca întotdeauna. De obicei, nu-şi punea nimic pe cap, păru-i negru şi moale fiind strâns într-o coafură montantă, dar în ziua aceea avea un fel de căciulă rusească de blană, înaltă, cu urechile mari prinse în creştet şi m-am gândit în treacăt că puține femei ar fi putut-o purta cu atâta eleganță. De peste zece ani îi călărisem caii, fuseseră vreo douăzeci la număr şi ajunsesem să-i cunosc bine îmbrăcămintea de curse. Căciula aceea era nouă.

A observat direcția privirii mele şi admirația ce"o însoțea, dar n-a spus decât atât :

— Este prea rece pentru Cascade, nu crezi ?

— Nici n-o să se sinchisească, i-am răspuns. O să-i fie tocmai bine când va ajunge la start:

Ea n-aveâ să amintească de absența Danielle-ei dacă eu n-o făceam. întotdeauna rezervată, ascunzându-şi gândurile în dosul genelor lungi, prințesa se agăța de manierele civilizate parcă spre a se pune la adăpost în fața asaltului răutăților lumii, iar eu mă aflam în compania ei de prea multă vreme ca să nu-mi dau seama de masca socială pe care şi-o compusese cu bună ştiință. Cu politețea sa putea să domolească furtuni, să împrăştie fulgerele printr-o simplă conversație, dar dusă cu fermitate, se pricepea să-i dezarmeze pe cei mai belicoşi adversari fără a le cere altceva decât să se comporte civilizat. Ştiam că ar fi preferat să-mi păstrez pentru mine gândurile negre şi că s-ar fi simțit stânjenită dacă făceam altfel.

Pe de altă parte, înțelegea perfect jalnica situație în care mă aflam în momentul de față. Danieile era nepoata soțului său, iar Litsi, prințul

care acum capta atenţia Danielle-ei invitând-o la o manifestare de secol al XVI-lea, era propriul ei nepot.

Atât Litsi, nepotul ei, cât şi Danieile, nepoata soţului ei, îi erau oaspeţi în locuinţa din Eaton Square, unde se întâlneau, din câte ştiam eu, de dimineaţă până seara ... şi de seara până dimineaţa.

— Ce şanse avem ? m-a întrebat prinţesa pe un ton neutru.

— Destul de bune, i-am răspuns.

A înclinat din cap în semn de aprobare, plină de speranţă, perspectivele victoriei fiind destul de reale.

Deşi nu era un cai inteligent, Cascade câştigase în trecut numeroase curse de două mile, întrecându-şi mulţi adversari. Dacă avea noroc, o va face din nou ; dar niciodată nimic nu este sigur, nici la curse ... nici în viaţă.

Prinţul Litsi, al cărui nume întreg părea lung de un iard [1] şi imposibil de pronunţat pentru mine, era un tip cu vederi largi, cultivat, prietenos şi făcea o foarte bună impresie. Vorbea o engleză perfectă, cu expresii idiomatice, fără nici una din acele consoane guturale ale mătuşii sale, ceea ce nu era aproape deloc surprinzător, dat fiind că se născuse după ce bunicii săi de spiţă regală fuseseră detronaţi şi o mare parte din copilărie el şi-o petrecuse în Anglia.

Acum locuia mai mult în Franţa, dar eu, de-a lungul anilor, îl întâlnisem de câteva ori când îşi

[1] 1 iard = 0.9144 *m.*

vizitase mătușa și-o însoțise la curse. îl plăcusem într-un mod vag, fără să-l fi cunoscut prea bine. Când am auzit că va veni din nou în vizită nu m-am gândit câtuși de puțin la impactul pe care avea să-l producă asupra unei tinere americance plină de duh, care lucra la o agenție de știri T.V. și căreia îi plăcea la nebunie Leonardo da Vinci.

— Kit, a spus prințesa.

Mi-am îndepărtat gândurile de la Țara Lacurilor și mi le-am concentrat asupra calmului de pe chipul ei.

— Ei bine. am răspuns, unele curse sunt mai grele.

— Fă tot ce poți.

— Da.

De-a lungul anilor întâlnirile noastre dinaintea curselor deveniseră scurte și plăcute interludii în care se spunea foarte puțin, dar se subînțelegea mult. Mai toți proprietarii mergeau în padocul de prezentare însoțiți de antrenori, dar Wykeham Harlow, antrenorul cailor prințesei, încetase să mai vină la curse. îmbătrânind, nu mai suporta lungile călătorii din timpul iernii. Wykeham, a cărui memorie slăbea pe zi ce trece, iar genunchii i se anchilozau, încă mai era capabil să creeze acea comuniune între el și cal, care-l plasase dintru început direct în eșalonul antrenorilor de vârf. La cei optzeci de ani ai săi continua să trimită din grajdul său ce se bucura de o reputație solidă șiruri de câștigători pe care eu îi călăream plin de recunoștință.

Prințesa venea cu perseverență la curse, indiferent de vreme, delectându-se cu isprăvile așa-zișilor ei copii, făcând planuri pentru viitorul lor,

rememorându-le trecutul, umplându-şi zilele cu un interes mereu treaz faţă de aceste creaturi. Întoţi aceşti ani, eu şi ea ajunsesem la o relaţie care era atât protocolară cât şi de o anume profunzime, împărtăşind laolaltă momente de glorie şi de tristeţe, înţelegându-ne unul pe celălalt într-un perfect acord la curse, despărţindu-ne la poarta hipodromului, fiecare rămânând cu propria lui viaţă. Fără să avem nici o altă legătură, ca să zic aşa, până în noiembrie trecut când Danieile venise din America spre a-şi începe slujba la Londra şi sfârşise în patul meu. De atunci, deşi prinţesa mă acceptase fără îndoială ca pe un viitor membru al familiei şi mă invitase deseori în casa ei. comportarea sa faţă de mine şi a mea faţă de ea rămăsese virtual neschimbată, în special la curse. Tiparele fuseseră de prea multă vreme turnate şi amândoi le găseam perfecte.

— Baftă, a spus ea încet când a venit timpul să încalec, după care ra-am îndreptat cu Cascade spre start. Galopul uşor ar fi trebuit să-l încălzească, dar, ca de obicei, nu-mi trimitea nici un mesaj telepatic despre starea lui de spirit. Cu unii cai, o comunicare mentală din ambele părţi putea fi aproape tot atât de clară ca şi cum ne-am fi înţeles prin viu grai, dar Cascade cel negru, suplu şi şiret era, ca întotdeauna, iremediabil tăcut.

Cursa s-a dovedit a fi mult mai grea decât mă aşteptasem, dat fiind că unul din cai părea a-şi fi găsit un plus de valoare faţă de ultima noastră întâlnire când îl învinsesem. A sărit obstacol după obstacol împingându-l pe Cascade spre grilă şi când a intrat în linie dreaptă după ieşirea din turnantă, s-a ţinut scai de el de parcă ar fi fost

lipit cu clei. Când s-a îndreptat spre ultimele patru obstacole era tot în coastele lui Cascade, jocheul lui ținându-l acolo cu încăpățânare, deși avea toată lățimea pistei la dispoziție. Era o tactică demoralizantă pe care acel jocheu o practica adeseori față de caii pe care-i credea ușor de speriat, dar eu nu mă aflam deloc într-o asemenea dispoziție ca să mă las înghesuit la grilă de el sau oricare altul și eram conștient, așa cum mi se întâmpla prea des în ultimul timp, de furia și violența ce mocneau în mine și de disperarea înăbușită ce-avea să tălăzuiască în curând.

I-am dat pinteni zdraveni cu tocurile de la cizme la ultimele sărituri, forțându-l fără milă să le abordeze corect și, dacă nu i-a plăcut, cel puțin nu mi-a spus-o. Și-a întins gâtul și capul negru spre linia de sosire și, sub presiunea mea ce n-a slăbit deloc, s-a întrebuințat până la potou.

Am câștigat cu un scurt bot și, după câteva mișcări șovăielnice, complet epuizat, Cascade a început să meargă la pas. Mi-a fost oarecum rușine de mine însumi și victoria m-a bucurat în mică măsură, iar în timp ce-l duceam spre padocul arbitrilor, nu m-am simțit câtuși de puțin eliberat din tensiunea în care mă găseam, ci cuprins doar de o teamă crescândă că aveam să-l văd în curând căzând mort din pricina inimii care-i va ceda după atâta efort.

A pășit în padocul arbitrilor cu picioarele trer murânde ca să-și primească aplauzele pe care le merita din plin, iar prințesa i-a ieșit în întâmpinare cu o ușoară neliniște în ochi. Deja se anunțase rezultatul sosirii în urma fotografiei, confir-

inând victoria lui Cascade şi se pare că prinţesa nu era preocupată dacă câştigase sau nu, ci cum.

— N-ai fost prea dur cu el, Kit ? a întrebat ea cu o oarecare îndoială în timp ce descălecam. Poate mult prea dur, Kit ?

Am mângâiat botul aburind al lui Cascade, simţindu-i transpiraţia sub degete. Mulţi cai ar fi crăpat sub o asemenea presiune, dar el n-a făcut-o.

— E viteaz, i-am răspuns. Dă tot ce poate.

Ea m-a urmărit cu privirea în timp ce mi-am descătărămat chingile şi mi-am pus şaua pe braţ. Calul a rămas nemişcat, cu capul plecat de efort când Dusty, şeful băieţilor de grajd, i-a acoperit trupu-i murg şiroind de transpiraţie cu un pled ca să nu răcească.

•— Nu trebuie să dovedeşti nimic, Kit, a spus prinţesa răspicat. Nici mie, nici altcuiva.

M-am oprit din aranjarea chingilor şi m-am uitat la ea surprins. Aproape că niciodată nu făcuse o remarcă atât de directă privind viaţa mea personală. Cred că arătam la fel de descumpănit după cum mă şi simţeam.

Am terminat de aşezat chingile pe mână cu gesturi şi mai lente.

— Mai bine m-aş duce să mă cântăresc, am spus şovăitor.

Ea a încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Mulţumesc, i-am spus.

A dat din nou din cap şi m-a mângâiat uşor pe braţ, un mic gest familiar pe care întotdeauna îl folosea ca semn că mă înţelegea, dar şi că întrevederea luase sfârşit. M-am răsucit pe călcâie ca s-o pornesc spre camera cântarului şi l-am văzut po unul din arbitri venind foarte grăbit spre Cas-

cade, pe care nu-l slăbea deloc din priviri. Arbitrii întotdeauna par să arate la fel când examinează caii suprasolicitați în cursă, dar, în cazul acestui arbitru, în zelul cu care o făcea, era ceva mai mult decât simpla dragoste față de animale.

M-am oprit consternat, iar prințesa și-a întors capul ca să-mi urmărească privirea și imediat s-a uitat din nou la mine. I-am întâlnit ochii albaștri și am văzut acolo un licăr de înțelegere.

— Du-te și te cântărește, a spus ea.

Am plecat recunoscător și-am lăsat-o să-l înfrunte pe acel bărbat care, probabil, mai mult decât orice pe lume ar fi vrut să mă vadă pierzându-mi licența de jocheu.

Sau ar fi fost mai bine dacă-mi pierdeam chiar viața.

*

Maynard Allardeck, care era arbitru la hipodromul din Newbury (fapt ce-mi ieșise din minte pentru moment) avea toate motivele, întemeiate și neîntemeiate, ca să mă urască. Pe mine, jocheul Kit Fielding.

Cele neîntemeiate erau moștenite, depășeau orice rațiune și, ca atare, le făceai față cel mai greu. Ele își avea originea într-o vrăjmășie dintre familiile noastre care dura de mai bine de trei secole și care generase un lung șir de fapte violente și reprobabile din partea ambelor părți. Întrecut cei din neamul Fielding îi omorâseră pe cei din neamul Allardeck și viceversa. Eu însumi, împreună cu sora mea geamănă, Holly, fusesem învățați din fragedă pruncie de către bunicul nostru că toți din

familia Allardeck sunt necinstiţi, laşi, răzbunători şi perfizi. Probabil că aşa am fi crezut toată viaţa dacă Holly nu s-ar fi îndrăgostit de un Allardeck cu care s-a şi căsătorit ţinând cu tot dinadinsul să repete povestea Capulet — Montague.

Bobby Allardeck, soţul ei, nici vorbă ca să fie necinstit, laş, răzbunător şi perfid, ci dimpotrivă, era un tip plăcut, bine intenţionat şi antrena cai de curse în Newmarket. Eu şi Bobby, datorită acestei căsătorii, pusesem, în sfârşit, cruce vechii dihonii, lăsând-o să se odihnească pentru o generaţie, dar tatăl lui Bobby, Maynard Allardeck, era încă prizonierul trecutului.

Maynard nu l-a iertat niciodată pe Bobby pentru ceea ce el considera o trădare şi nu numai că n-a încercat o reconciliere, ci dimpotrivă, şi-a întărit credinţa că cei din neamul Fielding, şi mai cu seamă eu şi Holly, suntem hoţi, perfizi, cruzi şi urzitori de comploturi. Inocenta mea soră, Holly, nu era nimic din toate acestea, dar Maynard îi vedea pe toţi din familia Fielding deformat.

Holly mi-a povestit că atunci când Bobby îi spusese tatălui său (pe când se aflau cu toţii în bucătărie, acasă la Bobby şi Holly) că Holly este gravidă şi, indiferent dacă îi place sau nu, nepotul lui va avea sângele şi genele atât ale familiei Allardeck cât şi ale familiei Fielding, ea crezuse pe moment că Maynard o s-o strângă de gât. Numai că el, deşi avea mâinile întinse spre gâtul ei, se răsucise brusc pe călcâie şi vomase în chiuvetă. Când **mi**-a relatat scena, Holly era foarte zguduită, iar Bobby s-a jurat că n-o să-l mai lase pe tatăl său niciodată să-**i** treacă pragul casei.

Maynard Allardeck făcea parte clin Clubul Jocheilor, forul care guverna cursele și era foarte preocupat ca, prin ținuta sa impozantă și printr-un șarm cu priză la public, să parcurgă toate treptele ierarhice posibile. Maynard Allardeck, care deja ajunsese arbitru, țintea spre triumvirat, spre grupul celor trei arbitri din care se alegea din trei în trei ani arbitrul șef.

Pentru un Fielding care era jocheu, perspectiva unui Allardeck într-o funcție ce-i oferea puteri aproape totale asupra lui însemna un adevărat dezastru. Și de aici începeau motivele reale și lesne de înțeles pentru care mă ura Maynard : avantajul imens pe care îl aveam asupra lui era acela că el nu-mi putea distruge cariera, viața sau reputația fără să nu și le distrugă și pe ale lui. Acest lucru era suficient de bine cunoscut și de alte câteva persoane care aveau grijă ca, în materie de curse, el să dovedească o atitudine corectă față de mine.

Dacă acum aducea totuși probe că, într-adevăr, îl maltratasem pe Cascade, putea să obțină cu ușurință o amendă și o suspendare pentru mine, ceea ce l-ar fi umplut de bucurie. În febra cursei și luat cu asalt de propriile mele sentimente pe care nu le mai puteam ține sub control nici măcar nu-mi trecuse prin minte că el stă la pândă și mă urmărește din tribune.

M-am dus în camera de cântărire și m-am urcat pe cântar, apoi am revenit în cadrul ușii să ce se petrece afară. De aici l-am urmărit pe Maynard cum îi tot vorbea prințesei care își așternuse pe chip expresia sa cea mai politicoasă și binevoitoare. Cei doi îi dădeau roată lui Cascade

care tremura din toate mădularele şi din trup îi ieşeau aburi în aerul rece. pentru că Maynard îi poruncise lui Dusty să scoată pledul de pe el.

Maynard arăta, ca întotdeauna, elegant, ca scos din cutie şi demn de încredere, aceasta fiind imaginea sa de suprafaţă, care-i servea atât în afaceri, unde se îmbogăţise pe seama altora, cât şi în societate, unde făcuse numeroase opere de caritate pentru care îşi cântase singur osanale. Numai foarte puţini, cei care îi cunoscuseră adevăratul eu, meschin, dur şi nemilos, rămâneau neimpresionaţi şi-l priveau cu cinism.

în semn de respect faţă de prinţesă, îşi scosese pălăria şi o ţinea strâns la piept, iar păru-i blond, uşor încărunţit îi era pieptănat impecabil. Aproape că se gudura ca să intre în graţiile prinţesei. În vreme ce îi ponegrea jocheul şi nu eram sigur dacă n-o va convinge că de data asta Kit Fielding fusese totuşi prea dur cu calul ei.

Ei bine... ei n-aveau să găsească nici un semn pe pielea lui Cascade pentru că nu-l atinsesem deloc cu cravaşa. Celălalt cal fusese atât de aproape încât, atunci când am ridicat braţul, mi-am dat seama că l-aş fi atins pe el dacă lăsam în jos cravaşa, şi nu pe Cascade. Fără îndoială. Maynard văzuse braţul meu ridicat, dar cele care acţionaseră fuseseră gambele, călcâiele, încheieturile mâinilor şi furia. Puteau să fie urme de cravaşa în sufletul lui Cascade, dacă avea vreunul, dar pe pielea lui n-avea să se vadă nimic.

Maynard a perorat o bună bucată de vreme cu buzele ţuguiate, clătinând din cap şi fără a o slăbi clin ochi pe prinţesă care continua să zâmbească

blând, dar, în cele din urmă, s-a înclinat rigid spre ea, și-a pus pălăria pe cap cu grijă și s-a îndepărtat bățos și dezamăgit.

Foarte ușurat, am privit-o pe prințesă cum se alătură unui grup de p r i e t e n i. Învreme ce Dusty, căruia i se citea clar nemulțumirea pe chip, i-a pus pledul la loc lui Cascade și i-a spus băiatului ce-l ținea de căpăstru să-l ducă la grajduri. Cascade a plecat obosit, cu capul lăsat și fără nici un strop de vlagă în el. îmi pare rău, mi-am zis în sinea mea, îmi pare rău, bătrâne. Să-l ia naiba pe Litsi.

Prințesa a rezistat încercărilor lui Maynard de a o convinge și-și păstrase îndoielile pentru sine, mi-am zis în gând mulțumit în timp ce-mi scoteam culorile ei și le puneam pe cele din cursa următoare. Ea știa cum stăteau lucrurile între mine și Maynard, pentru că Bobby îi povestise mai demult, într-o zi de noiembrie, și, deși de atunci nu mai pomenise nimic despre acest subiect, în mod cert nu uitase. Se pare că trebuia să mă fac vinovat de o vină mult mai mare decât epuizarea unui cal ca ea să mă predea dușmanului.

Am călărit în cursa următoare foarte conștient de prezența lui Maynard în tribune : am parcurs două mile de obstacole în grabă și am terminat al patrulea. După aceea m-am schimbat din nou în culorile prințesei și m-am reîntors în padocul de prezentare pentru evenimentul central al zilei, cursa cu obstacole de trei mile care era considerată **Ca** o probă pentru Grand National. [1]

In mod cu totul neobișnuit, prințesa încă nu '.r afla în padocul de prezentare și o vreme am

[1] Cea mai renumită cursă britanică cu obstacole, care se **Ine** anual la Aintree. I^iverpool.

stat singur privindu-l pe vânjosul ei Cotopaxi cum era plimbat de băiatul de grajd. Ca mulţi din caii ei, el purta numele unui munte, şi, în cazul lui, se potrivea perfect, dat fiind că era mare, uscăţiv şi colţuros, un roib cu pete gri pe crupe, ca de zăpadă murdară. La cei opt ani ai săi alerga bine şi uneori credeam, într-adevăr, că aş putea, în sfârşit, să obţin cu el Grand National-ul peste o lună.

Câştigasem aproape toate cursele clasice din calendarul hipic, în afară de Grand National, unde fusesem al doilea, al treilea, al patrulea, dar niciodată primul. Cotopaxi avea calităţile necesare ca să-l poată obţine dacă exista şi puţin noroc.

Dusty a venit la mine, întrerupându-mă din plăcuta visare.

— Unde e prinţesa ? m-a întrebat el.

— Nu ştiu.

— Niciodată n-a lipsit de la cursa bătrânului Paxi.

Mic de statură, bătut de vreme şi mereu suspicios, Dusty se uita la mine acuzator de parcă aş fi ştiut ceva şi nu-i spusesem. Profesional, el depindea de mine, după cum şi eu depindeam de el, dar n-am ajuns niciodată să ne agreăm reciproc.

Era capabil să-mi spună verde în faţă că puteam eu să fiu jocheu campion sau nu, sigur n-aş câştiga atâtea victorii dacă n-ar fi munca grea a băieţilor de grajd, printre care se includea, bineînţeles, şi pe sine. Comportarea lui faţă de mine uneori ajungea foarte aproape de impoliteţe, fără însă a depăşi niciodată o anume limită, dar eu mă obişnuisem cu el, mai cu seamă că, de fapt, era bun în meseria lui, iar în privinţa băieţilor de grajd avea dreptate şi, ca să fiu cinstit, nici nu prea

aveam de ales. De când Wykeham încetase să mai vină la curse, starea cailor în timpul deplasării depindea întru totul de Dusty, iar pentru mine tocmai acest aspect mă interesa cel mai mult.

— Cascade abia își trage picioarele, a spus Dusty aprinzându-se la față.

— Nu șchioapătă, i-am spus cu blândețe.

— O să-i trebuiască săptămâni să se refacă.

Nu i-am răspuns. Mi-am aruncat privirile în jur căutând-o pe prințesă, care încă nu apăruse. Voiam, în special, să aflu ce-i spusese Maynard, dar se părea că va trebui să mai aștept. Era ceva cu totul neobișnuit ca ea să lipsească din padocul de prezentare. Mai tuturor proprietarilor le făcea plăcere să se afle aici înainte de cursă, dar, mai ales pentru prințesă, aceasta devenise o rutină de la care nu se abătea. Înplus, ținea la Cotopaxi, Iiind foarte mândră de el și toată iarna vorbise de șansele lui la Grand National.

Minutele au trecut, s-a dat semnalul pentru jochei să încalece și Dusty m-a ajutat cu îndemânare, ca de obicei, să pun piciorul în scară ca să urc în șa. Am plecat din padoc sperând că nu se întâmplase nimic grav și, pe când înaintam în canin- spre start, am avut timp să-mi ridic privirile spre loja prințesei, care se afla sus, deasupra turnului arbitrilor, crezând că am s-o văd acolo cu prietenii, urmărind cursa.

Totuși, balconul era gol și am simțit prima tresărire de adevărată îngrijorare. Dacă ar fi trebuit să părăsească hipodromul pe neașteptate sunt sigur că mi-ar fi trimis un mesaj și, cum mă aflam în padoc, n-aș fi fost chiar greu de găsit. Totuși mesajele se puteau rătăci, iar acesta, dacă cumva

suna : .,Spuneţi-i lui Kit Fielding că prinţesa Casilia a plecat acasă", n-ar fi fost considerat drept o urgenţă.

Mi-am continuat drumul spre start gândindu-mă că, fără îndoială, am să aflu la timp ce s-a întâmplat şi sperând că nu veniseră pe neaşteptate veşti proaste despre soţul ei care era în vârstă şi cu o sănătate şubredă, fiind legat pe viaţă de un scaun cu rotile. Pentru el prinţesa se întorcea acasă în fiecare seară după curse, indiferent de la ce distanţă.

Cotopaxi. spre deosebire de Cascade, mă bombarda cu informaţii, mai toate transmiţându-mi că se simţea bine, că nu se sinchisea de vremea rece şi că era bucuros că revenise pe pistă, în sfârşit, pentru prima oară după Crăciun. Ianuarie fusese cu multă zăpadă şi începutul lui februarie foarte geros, iar caii pur-sânge englezi, cum era Cotopaxi, ajungeau să se plictisească uşor de perioadele lungi petrecute în grajd.

Wykeham, spre deosebire de majoritatea ziarelor, nu se aştepta la o victorie pentru Cotopaxi la Newbury.

— Nu este pe deplin pregătit, îmi spusese el la telefon seara trecută. Nu va fi la vârf de formă înainte de Grand National. Acum ai grijă de el, Kit, da ?

I-am promis că o să am şi, după cele întâmplate cu Cascade, va trebui să-mi sporesc atenţia. O să am grijă de Cotopaxi, o să mă uit după Maynard şi am să mi-l scot pe prinţul Litsi din gânduri. Eu şi Cotopaxi ne-am făcut cursa cu prudenţă şi cu mintea limpede, am abordat corect fiecare obstacol sărindu-le pe toate cu acurateţe, pre-

cizia mișcărilor făcându-nc plăcere și n-am tras deloc de timp. Am fluturat suficient cravașa ca să nu se creadă că nu l-am susținut de-ajuns în final și am terminat onorabil pe locul al treilea, destul de aproape de câștigător ca să se știe că la viitoarea ieșire va fi la formă maximă. O treabă bună pentru Cotopaxi, o reasigurare pentru Wykeham și un licăr de speranță pentru prințesă.

în timpul cursei ea nu fusese în balcon și nu-și făcuse apariția nici în padocul arbitrilor. Dusty a mormăit ceva despre absența ei, iar eu am întrebat pe unul și pe altul la cântar dacă nu-mi lăsase vreun mesaj, dar fără nici un rezultat. M-am schimbat din nou pentru cea de a cincea cursă și, după aceea, mi-am pus hainele de stradă și am hotărât ca oricum să merg în loja ei, așa cum făceam la sfârșitul fiecărei zile de curse, să văd dacă ospătărița de acolo nu știa cumva ce se întâmplase.

Prințesa avea închiriată câte o lojă pe diverse hipodromuri și toate erau decorate la fel, în nuanțe do crem, cafeniu și culoarea piersicii. În fiecare se afla câte o masă și scaune pentru dejun, iar ușile cu geamuri dădeau spre balconul de unde se priveau cursele. De obicei, avea invitați diverși prieteni, dar în ziua aceea până și prietenii dispăruseră.

Am bătut scurt la ușă și, fără să mai aștept răspuns, am apăsat clanța și am pășit înăuntru.

Ca de obicei după dejun, masa fusese împinsă la perete ca să rămână mai mult spațiu și pe ea erau așezate cele necesare ceaiului : mici sandviciuri și prăjiturele, farfurioare și cești, alcool la discreție și cutii cu trabucuri. În ziua aceea toate

erau neatinse şi nu se vedea nici o ospătăriţă care să-mi ofere ceai cu lămâie însoţit de un zâmbet pe buze.

De altfel, mă aşteptasem ca loja să fie goală şi, totuşi, nu era.

Prinţesa se afla acolo, pe un scaun.

Lângă ea, stătea în picioare un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Nu era nici unul dintre prietenii ei obişnuiţi. Un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât mine, cu părul negru şi cu nas şi maxilare puternice.

— Prinţesă... am spus şi am făcut un pas înăuntru.

Ea şi-a întors capul. Haina de samur şi căciula rusească încă mai erau pe ea, deşi, de obicei, şi le scotea în lojă. S-a uitat la mine cu ochi lipsiţi de expresie, împăienjeniţi şi goi, mari, albaştri şi absenţi.

Bărbatul a vorbit. Vocea se potrivea cu nasul şi maxilarele, era fermă, plină de forţă, se făcea remarcată.

— Pleacă de aici, a spus ei.

9

~¥ m plecat.

/-X Cu siguranţă nu aveam să mă amestec nepoftit în nici unul din necazurile din viaţa personală a prinţesei şi cu acest sentiment am ajuns la parter. Mă obişnuisem de prea multă vreme cu relaţiile noastre, în care păstram totuşi o anume distanţă încât să nu mă gândesc la afa-

cerile ei ca fiind propriile mele afaceri, exceptând doar ceea ce decurgea din faptul că ea era soția unchiului Danielle-ei.

Pe când mă Îndreptam spre mașină, deja regretam că am plecat atât de precipitat, fără ca măcar s-o întreb dacă n-o puteam ajuta. Fusese în vocea tranșantă a străinului o notă presantă, care ia început mi se păruse a purcede doar din dorința de a o proteja pe prințesă, dar, gândindu-mă mai bine, nu mai eram atât de sigur.

N-am nimic de pierdut, mi-am zis, dacă o aștept să coboare ca să plece spre casă, ceea ce, cu siguranță, trebuia să facă până la urmă și astfel să mă asigur că totul este în ordine. Dacă străinul se afla tot cu ea și era la fel de categoric ca mai înainte, iar ea îi căuta sprijinul, atunci, cel puțin, ii voi spune că o puteam ajuta, în caz că ar avea nevoie.

M-am dus din padoc în parcare unde șoferul ei, Thomas, o aștepta, ca de obicei, în Rolls Royce.

Eu și Thomas ne salutasem deseori în parcări. Era un londonez flegmatic, care citea imperturbabil cărți, fără a da nici o atenție sportului ce se derula în preajmă. Solid și demn de încredere, era eforul prințesei de ani de zile și-i cunoștea viața și deplasările la fel de bine ca oricare din familie.

M-a văzut venind și mi-a făcut un vag semn cu mâna. De obicei, după ce plecam din loja prințesei, mă urma și ea destul de curând, apariția mea fiind ca un semnal pentru Thomas ca să pornească motorul și să încălzească mașina.

M-am dus la el și a coborât fereastra ca să vorbim.

— Prințesa e gata ? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Este un domn cu ea... Am făcut o pauză. Cunoşti cumva un bărbat destul de tânăr, subţire, cu părul negru, cu bărbie şi nas proeminente ?

S-a gândit puţin, după care mi-a spus că nu-i venea nici unul în minte şi m-a întrebat ce mă îngrijora.

— Ea n-a venit să-şi vadă caii alergând.

Thomas şi-a dezmorţit spatele.

— Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu. Ei bine. n-a fost.

— Asta-i rău.

— Da. cred că da.

I-am spus lui Thomas că m-aş întoarce să văd dacă totul este în ordine şi l-am părăsit lăsându-l la fel de îngrijorat ca şi mine.

Ultima cursă se terminase, iar mulţimea se grăbea să plece. Am rămas lângă poarta de unde n-aş fi putut s-o scap pe prinţesă când cobora şi priveam scrutător chipurile ce se perindau prin faţa mea. Pe mulţi îi cunoşteam, mulţi mă ştiau ei pe mine. Am zis noapte bună de vreo cincizeci de ori, căutând în van căciula de blană.

Puhoiul de omeni s-a transformat în grupuri mici, grupurile în perechi. Am pornit încet înapoi spre tribune gândind nehotărât că poate am să urc din nou în loja ei.

Aproape că ajunsesem lângă tribuna rezervată oficialilor când am zărit-o. Chiar de la douăzeci de paşi i se vedea privirea împăienjenită şi mersul ciudat, de parcă nu simţea pământul pe carc-l călca, ridicând piciorul mult prea sus şi coborându-l ca din pod la fiecare pas.

Era singură și într-o stare de nedescris.

— Prințesă, am spus îndreptându-mă repede spre ea. Dați-mi voie să vă ajut.

S-a uitat la mine fără să mă vadă, clătinându-se. Am prins-o eu o mișcare sigură de talie, ceea ce n-aș fi făcut niciodată în împrejurări obișnuite și am simțit cum se încordează, parcă spre a nega nevoia de ajutor.

— Mă simt perfect, a spus ea cu o voce tremurată.

— Da... da, țineți-vă de brațul meu.

Mi-am desprins mâna din talie și i-am oferit brațul pe care. după o ușoară ezitare, l-a acceptat. Fața îi era palidă sub căciula de blană și trupul îi tremura. Am pornit alături de ea încet spre poartă și ne-am îndreptat spre locul unde ne aștepta Thomas. L-am găsit afară din mașină, părând neliniștit, și. la vederea noastră, a deschis portiera.

— Mulțumesc, a spus slab prințesa urcând în mașină. Mulțumesc, Kit.

S-a lăsat pe bancheta din spate scoțîndu-și căciula și a urmărit-o indiferentă cu privirea cum se rostogolește jos.

Și-a scos mănușile și și-a dus o mână spre Crunte acoperindu-și ochii.

— Cred... A înghițit în sec și a făcut o pauză. *fi* i puțină apă, Thomas ?

—• Da. doamnă, a răspuns el cu promptitudine :,i **s**-a dus la portbagaj să aducă cutia cu băuturi răcoritoare pe care o avea. de obicei.Înmașină. Lichiorul de porumbe macerate în gin, șampania, **fcpa** minerală, toate băuturile preferate ale prin-(' ei se aflau întotdeauna la îndemână.

Stăteam lângă portiera deschisă neştiind dacă vaconsideracămaiarenevoiedeajutorsaunu.Îicunoşteampreab speranţele ce şi le punea în sine. Nu voia cu nici un preţ ca alţii s-o creadă slabă din fire. Thomas i-a dat un pahar mare de cristal cu apă minerală şi cuburi de gheaţă zornăitoare. Ea a sorbit două sau trei înghiţituri mici şi a rămas cu ochii pironiţi în gol.

•—• Prinţesă, am spus .şovăielnic, v-ar fi de un oarecare folos dacă aş veni cu dumneavoastră ia Londra ?

Şi-a întors ochii spre mine străbătută de un fior care a făcut să-i zornăie cuburile de gheaţă în pahar.

— Da, a spus ea cu o uşurare evidentă. Am nevoie de cineva să...

S-a oprit negăsindu-şi cuvintele.

De cineva care să-i împiedice prăbuşirea, am presupus eu. Nu avea nevoie de un umăr pe care să plângă, ci de prezenţa cuiva de jena căruia să n-o facă.

Thomas, aprobând cele stabilite, m-a întrebat prozaic :

— Cum rămâne cu maşina dumitaîe ?

— Este în parcarea jocheilor. Am s-o duc înapoi, lângă grajdurile hipodromului. Acolo o să fie în siguranţă.

A încuviinţat din cap **şi,** în drum spre ieşire! de pe hipodrom, am făcut o scurtă oprire ca să-mi mut Mercedes-ul la un loc mai ferit **şi** să-i spun şefului de la grajduri că am să revin după el mai târziu. Prinţesa părea că nici n-a observai toate aceste aranjamente, continuând să priveascfi

in gol, cuprinsa de gânduri pe care nu mi le puteam imagina și abia când am ajuns departe, în drum spre Londra, în amurgul ce s-a lăsat devreme, ea, în sfârșit, s-a mișcat și, absentă, mi-a întins paharul cu bule de apă gazoasă și cu bucățele mici, încă netopite, rămase din cuburile de gheață, gest ce însemna un fel de preliminarii la conversație.

— îmi pare rău că ți-am dat bătaie de cap, a spus ea.

— Dar nu mi-ați dat.

— Am avut un șoc cumplit, a continuat ea cu jă. Și îmi este dificil să explic...

S-a oprit și și-a clătinat capul, dând neputincioasă din mâini. Totuși, îmi făcea impresia că ajunsese la un punct în care un oarecare ajutor ar fi bine venit.

— Aș putea face ceva pentru dumneavoastră ? **am** întrebat-o pe un ton neutru.

— Nu sunt sigură de cât pot cere.

— Foarte mult, am răspuns sincer.

în ochi i s-au strecurat primele licăriri ale unui râs, dar au dispărut la fel de repede.

— Mă gândeam... a spus ea, după care s-a t. Când ajungem la Londra, vrei să vii la noi i aștepți cât vorbesc cu soțul meu ?

— Da, bineînțeles.

— Ai timp ? Poate câteva ore ?

— Oricât, am asigurat-o crispat.

Danieile plecase să-1 vadă pe Leonardo și timpul se scurgea greu fără ea. Mi-am înăbușit ntimentul acut de nefericire și mă întrebam doar 11 șoc o fi suferit prințesa. Nimic nu părea acum vea vreo legătură cu sănătatea domnului de H cou. Probabil că era ceva cu mult mai grav.

Am călătorit o bună bucată de drum în tăcere în timp ce afară se făcuse complet întuneric şi prinţesa se uita din nou în gol, oftând din când în când. iar eu mă întrebam ce-aş putea face cu paharul.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Thomas a spus brusc :

— Este un suport pentru pahar pe uşă, sub scrumieră, domnule Fielding.

Mi-am dat seama că-mi observase dilema în oglinda retrovizoare.

— Mulţumesc, Thomas, am spus uitându-mă în oglidă şi i-am întâlnit ochii amuzaţi.

Am rabatat un obiect ce s-a dovedit a fi un inel metalic asemănător suportului pentru paharul cu apă de gură din baie şi am lăsat pocalul să alunece in el. Prinţesa continua să-şi privească viziunile ce o torturau.

— Thomas, a spus ea în cele din urmă. te rog, vezi dacă doamna Jenkins n-a plecat încă. Dacă o găseşti, roag-o să-l sune pe domnul Geraid Greening şi să-l întrebe dacă este liber şi poate să treacă pe la noi în seara asta.

— Da. doamnă, a spus Thomas şi a format numărul de telefon aruncându-şi ochii asupra cifrelor câteva fracţiuni de secundă, fără a-şi desprinde cealaltă mână de pe volan.

Doamna Jenkins lucra pentru prinţesă şi domnul de Brescou ca secretară şi ca ajutor la toate ; era tânără, de curând măritată şi părea un fel de creatură hoinară şi ştearsă. Lucra de luni până vineri şi părăsea slujba fix la ora cinci. Uitându-mă la ceas, am văzut că nu mai erau decât câteva

minute până la cinci. Se pare că Thomas a prins-o chiar în prag de plecare și i-a transmis mesajul spre mulțumirea prințesei. Ea n-a spus cine era Gerald Greening și treptat gândurile mohorâte au cuprins-o din nou.

Când am ajuns în Eaton Square ea își revenise aproape complet din punct de vedere fizic și, într-o hună măsură, și mental. Totuși încă arăta palidă și încordată și s-a sprijinit de mâna puternică a lui Thomas ca să coboare din mașină. Am urmat-o și eu pe trotuar, iar ea a rămas acolo o clipă uitându-se la mine și Thomas cum stăteam în lumina felinarelor din stradă.

— Ei bine, a spus ea căzută pe gânduri, vă mulțumesc la amândoi.

Thomas arăta ca întotdeauna de parcă ar fi vrut să-și dea și viața pentru ea, nu numai s-o ducă și să o aducă de la curse în deplină siguranță, dar, de data aceasta, așa cum traversa tro-Iuarul cu legătura de chei în mână ca să-i deschidă prințesei ușa din față, părea un adevărat om de lume.

Eu și prințesa am intrat în casă lăsându-**1** pe Thomas să gareze mașina și am urcat amândoi Scara spațioasă ce ducea la etaj. La parterul casei tnari și vechi se găseau dependințele, apartamentul pentru oaspeți, biblioteca și camera pentru micul dejun. Prințesa și soțul ei locuiau de fapt sus ; la i Lajul întîi se aflau salonul, camera de zi și sufra-| oria, iar dormitoarele la următoarele trei nivele. Personalul locuia la demisol, iar legătura între etaje <• tăcea printr-un lift foarte bun, instalat în vremurile moderne spre a fi folosit de scaunul cu rotile al domnului de Brescou.

— Vrei să aştepţi în camera de zi ? a spus ea. Toarnă-ţi singur ceva de băut. Dacă doreşti ceai, sună-l pe Dawson...

Formulele de politeţe veneau automat, dar privirea îi era înceţoşată şi arăta foarte obosită.

— O să mă descurc, am răspuns.

— Mă tem că s-ar putea să lipsesc mult.

— Am să fiu aici.

A înclinat din cap şi a urcat scările largi la etajul de deasupra, unde ea şi soţul ei aveau apartamente separate şi unde Roland de Brescou îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Nu fusesem niciodată acolo, dar Danieile îmi descrisese apartamentul lui ca un minispital. cu un dormitor şi living, o cameră de fizioterapie şi o alta pentru asistentul medical.

— De fapt, ce are ? o întrebasem.

— Un virus îngrozitor. Nu ştiu exact ce, dar nu poliomielită. Cu ani în urmă picioarele sale au încetat să mai meargă. Ei nu prea vorbesc despre a s t a . Îi cunoşti doar, şi-mi pare nepoliticos să-i întreb.

M-am dus în camera de zi, care-mi devenise un teritoriu familiar şi l-am sunat pe Dawson, majordomul destul de impozant şi l-am rugat să-mi aducă un ceai.

— Imediat, domnule, a spus el sobru. Este şi prinţesa Casilia cu dumneavoastră ?

— Este sus cu domnul de Brescou.

A spus un ,,a !'' şi a închis telefonul. A apărut după foarte puţin timp aducând o mică tavă df argint cu ceai şi lămâie, dar fără lapte, zahăr, **oflj** biscuiţi.

— A fost o după-amiază cu succese, domnule Fielding ? m-a întrebat el punând tava jos.

— Un câștigător și un loc trei.

Mi-a zâmbit vag. Era un bărbat de aproape șaizeci de ani, fără familie și fericit în munca lui.

— Foarte mulțumitor, domnule Fielding.

— Da.

A înclinat din cap și a plecat, iar eu mi-am terminat ceaiul și l-am băut încercând să nu mă gândesc la pâinea prăjită, cu unt. Pe gerul din februarie mă îngrășasem cu trei livre [1] și, ca atare, dădeam o luptă mai aprigă ca de obicei ca să slăbesc.

Camera de zi era plăcută, cu carpete și tapițerii cu flori, cu lămpi răspândind pete calde de lumină, toate laolaltă creând o atmosferă mai prietenoasă decât brocarturile aurii ale salonului foarte **franțuzesc** de alături. Am deschis televizorul ca Bă urmăresc știrile și l-am închis când s-au terminat, apoi m-am învârtit încoace și-ncolo căutând **Ceva** de citit. De asemenea, mă întrebam în treacăt **de** ce dorise prințesa să aștept și care anume **ar ii** ajutorul pe care ea l-ar putea găsi prea mare ii să-1 ceară.

Printre materialele de citit se pare că aveam de ales între o revistă despre arhitectură, în franceză, editată pe foaie velină și un orar al Curselor aeriene internaționale și, pe când mă hoi irâsem pentru cea de a doua variantă, am dat peste o broșură împăturită pe masa de alături, care mia : ,,Conferințe despre mari maeștri ținute

[1] I livră = **453,6** gr.

într-un decor cu totul deosebit" şi m-am trezit faţă în faţă cu week-end-ul Danielle-ei.

M-am aşezat în fotoliu şi am citit broşura de la prima până la ultima pagină. Hotelul, însoţit de fotografiile de rigoare, era descris ca o casă de ţară renovată masiv şi care se afla într-un peisaj cu dealuri şi lacuri ce-ţi cutremurau sufletul, iar camerele erau încălzite cu focuri strălucitoare de lemne.

Manifestările aveau să înceapă cu o recepţie vineri după-amiaza la ora şase (ceea ce însemna că se vor derula pe mai multe zile, după cum am citit), urmată de un dineu şi apoi vor fi interpretate sonate de Chopin în salonul auriu.

Sâmbătă vor fi ţinute conferinţe despre „Maeştrii Renaşterii Italiene" de către ilustrul custode al picturilor italiene din Luvru. Dimineaţa „Capodopere din Luvru : Botticelli, Leonardo da Vinci, Rafael" şi după-amiaza „Cinquecento în Veneţia : Concert câmpenesc de Giorgione si Laura Dianti de Tizian", toate fiind însoţite de diapozitive care să ilustreze aspecte de tehnică şi stil. Conferinţele, spunea broşua, reprezentau un privilegiu deosebit, rareori acordat în afara graniţelor Franţei de către cel mai mare expert din lume, probabil, în arta Renaşterii Italiene.

Sâmbătă seara avea să fie un mare banchet florentin, special organizat de către un maestru din Roma, iar duminică vor avea loc vizite în Ţara Lacurilor, la casele lui Wordsworth, Ruskin şi (dacă vor fi amatori) Beatrix Potter. În final se va servi ceaiul de după-amiază în jurul focului, în salonul cel mare şi apoi se vor întoarce cu toţii la casele lor.

Rareori m-am simțit nesigur, fie de mine, fie de drumul pe care l-am ales în viață, dar am pus jos broșura cu o senzație de totală inadecvare.

Practic nu știam nimic despre Renașterea Italiană și nu-l puteam plasa cu certitudine pe da Vinci într-un interval de o sută de ani. Știam că **0** pictase pe Mona Lisa și că desenase helicoptere și submarine, dar cam asta era tot. Despre Botticelli, Giorgione și Rafael știam la fel de puțin. Caca pe Danieile o interesau atât de profund artele, avea ea să mai revină vreodată la un bărbat a cărui muncă era fizică, banală și incertă ? La un om căruia în adolescență îi plăcuse biologia și chimia și nu voise să urmeze o facultate ? La cineva care ar fi evitat în mod cert să meargă acolo unde ar fi ars de nerăbdare ca să se ducă ?

M-a trecut un fior. Nu puteam suporta s-o pierd, nici pentru pictori morți demult, nici pentru un prinț în viață.

Timpul trecea. Am citit orarul curselor aeriene internaționale și am descoperit că erau multe locuri despre care nu auzisem niciodată, cu oameni care zburau cu treburi într-acolo sau de acolo în fiecare zi. Erau mult prea multe lucruri pe care cu nu le știam.

în cele din urmă, puțin după ora opt a reapărut imperturbabilul Dawscn și m-a invitat sus, iar eu l-am urmat spre ușa nefamiliară de la camera de zi a domnului de Brescou.

— Domnul Fielding, m-a anunțat Dawson și am mirat într-o cameră cu pereți de un verde închis, draperii aurii ce cădeau în falduri grele și fotoliii de piele, de un roșu-brun.

Roland de Brescou stătea, ca de obicei, în scaunul său cu rotile şi imediat s-a văzut că şi el trecuse prin acelaşi şoc grav ca şi prinţesa. întotdeauna a arătat slăbit, dar acum, mai mult ca oricând, părea pe punctul de a-şi da duhul, pielea-i palidă, galben-cenuşie îi era întinsă pe pomeţii obrajilor proeminenţi, iar ochii-i pustiiţi priveau în gol. Cred că fusese un bărbat bine la viaţa lui şi încă mai păstra un cap frumos, împodobit cu un păr alb şi avea un fel aristocrat de a fi, foarte firesc. Purta, ca de obicei, un costum de culoare închisă şi cravată, nefăcând nici o concesie bolii. Putea fi el bătrân şi fragil, dar încă era propriul său stăpân, iar la minte n-avea egal. De la logodna mea cu Danieile îl întâlnisem de câteva ori, dar, deşi fără îndoială politicos, era întotdeauna retras şi tot pe-atât de rezervat ca însăşi prinţesa.

—• Intră, mi-a spus el cu vocea-i, ca de obicei, surprinzător de puternică, părând uşor răguşită acum. Bună seara, Kit.

Engleza sa avea un vag accent francez, la fel de imperceptibil ca ai prinţesei.

— Bună seara, domnule de Brescou, am spus făcând şi o uşoară plecăciune spre el, dat fiind că-i displăceau strângerile de mână : mâinile lui erau atât de subţiri că l-ar fi durut.

Prinţesa, care stătea într-unui din fotolii, a ridicat obosită degetele într-un mic semn de întâmpinare şi, pe când Dawson se retrăgea închizând uşa în urma mea, a spus cerându-şi iertare :

— Te-am făcut să aştepţi atât de mult...

— M-aţi avertizat.

A dat din cap.

— Vrem să vi-l prezentăm pe domnul Greening.

Domnul Greening probabil că era persoana care stalea în picioare la capătul camerei, rezemându-se de peretele verde, cu mâinile în buzunare și mișcându-se de pe un picior pe altul. Domnul Greening, în smoching și cravată neagră, era trecut bine de cincizeci de ani și avea burtă și chelie. Mă privea cu ochi luminoși și cunoscători evaluându-mi vârsta (treizeci și unu), înălțimea (cinci picioare [1] și zece țoii[2]), hainele (costum gri, obișnuit) și, probabil, venitul. Avea aspectul omului obișnuit să facă estimări rapide și care nu se încrede decât în propriile constatări și nu în spusele altora.

— Jocheu, a zis el cu o voce care-i trăda studiile la Eton. Deci puternic și brav.

Era ironic, ceea ce nu m-a deranjat. Am zâmbit ușor, parcurgând mental diverse profesii posibile și m-am lansat cu o supoziție :

— Avocat ? am sugerat eu. Perspicace ?

A râs și s-a desprins de lângă perete.

— Gerald Greening, a spus el înclinând din cap. Avocat. O să fiți așa de drăguț și să asistați ca martor la semnarea unor documente ?

Am fost de acord, bineînțeles, reflectând că n-aș fi crezut că prințesa o să-mi ceară să aștept atât de mult doar pentru asta, dar n-am zis nimic. Gerald Greening a ridicat de pe măsuța de cafea hârtiile prinse cu o clamă de mica planșetă de icris, a întors o filă și i-a dat stiloul lui Roland de Brescou ca să semneze pe pagina a doua.

[1] 1 picior = 30,479 cm.
[2] 1 țol = 2,54 cm.

Cu o înfloritură tremurată bătrânul **și**-a scris numele lângă un sigiliu roșu, rotund.

— Acum dumneata, domnule Fielding.

Mi-au fost înmânate hârtiile **și** stiloul **și** am semnat acolo unde mi-a cerut, sprijinind mica planșetă pe brațul stâng.

Am observat că documentul de numai două pagini nu era bătut la mașină, ci redactat de mână, în cerneală neagră, cu o caligrafie îngrijită. Numele meu și al lui Roland de Brescou erau amândouă scrise cu aceeași cerneală neagră. Când Gerald Greening și-a adăugat adresa și ocupația sub propria-i semnătură din josul paginii, caligrafia sa era identică cu cea a textului.

Deci totul se făcuse în mare grabă. Mâine s-ar fi putut să fie prea târziu.

— Nu este necesar ca dumneata să cunoști ce conține documentul pe care l-ai semnat, mi-a spus Greening cu nonșalanță, dar prințesa insistă să știi.

— Ia loc, Kit, a zis prințesa, o să dureze.

M-am așezat într-unui din fotoliile de piele și mi-am aruncat privirea spre Roland de Berscou care se uita plin de îndoială de parcă gândea că n-avea nici un rost să mi se spună. Mai mult ca sigur că are dreptate, am gândit în sinea mea, dar nu pot să neg că nu eram curios.

— Simplificând lucrurile, a spus domnul Greening continuând să stea în picioare, documentul stipulează că, indiferent de orice alte aranjamente anterioare, domnul de Brescou nu mai poate lua nici o hotărâre în probleme de afaceri fără consimțământul și semnăturile prințesei Casilia, prințului Litsi — i se trecuse cel puțin jumătate din

tot numele — și domnișoarei Danieile de Brescou, semnături ce vor fi date în prezența unor martori.

Am ascultat perplex. Dacă nu era nimic în neregulă cu facultățile mentale ale lui Roland de Bl ~cou, atunci de ce graba ca el să semneze declinarea autorității ?

— Aceasta este o măsură interimară, a continuat Gerald Greening. O măsură de precauție, s-ar putea spune, ca să oprim apele în timp ce construim barajul.

Părea încântat de comparație și am avut impresia că o mai folosise și înainte.

— Și, ăă... valul constă în ceva anume ? am întrebat eu.

Bineînțeles că așa trebuia să fie, din moment ce o tulburase atât de mult pe prințesă.

Gerald Greening a făcut un tur în jurul camerei, cu mâinile la spate. O minte neobosită și un trup în perpetuă mișcare, am gândit în sinea mea și am ascultat amănunte despre familia de Brescou pe care, altfel, nici prințesa, nici soțul ei nu mi [i ar fi povestit ei înșiși niciodată.

— Trebuie să ții cont, spunea Greening căutând să mă facă să înțeleg, că domnul de Brescou ip rține unei alte societăți, de dinainte de revoluție. Face parte dintr-o familie aristocrată, chiar • I ică el însuși nu poartă nici un titlu. Este esențial lă-ți dai seama că pentru el personal onoarea familiei are o importanță supremă.

— Da, am spus. înțeleg acest lucru.

— Familia lui Kit însuși, a intervenit prințesa CU blândețe, are în urma ei o tradiție de secole.

Gerald Greening a părut ușor uimit și m-am :t amuzat că secolele de mândrie și ură ale

familiei Fielding nu erau exact ceea ce avea el în minte. Totuşi, şi-a remodelat imaginea ce şi-o formase despre mine spre a-mi include strămoşii şi şi-a continuat povestea :

— Pe la mijlocul secolului al XlX-lea, a spus el, străbunicul domnului de Brescou a avut şansa să participe la construirea de poduri şi canale şi, ca atare, aproape fără intenţie, a întemeiat una din cele mai mari societăţi de construcţii din Franţa. El personal n-a lucrat niciodată în ea — era moşier — dar afacerile au prosperat imens adaptându-se cu o vigoare neobişnuită vremurilor. La începutul secolului al XX-lea bunicul domnului de Brescou a fost de acord să-şi unească afacerile cu o altă societate de construcţii profilată pe şosele, nu pe canale. Epoca construirii de mari canale se încheia, automobilul abia apăruse şi era nevoie de drumuri mai bune. Bunicului domnului de Brescou îi reveneau cincizeci la sută din societatea nou creată, aranjament care nu dădea nici unuia din parteneri control deplin.

Un licăr de nemulţumire s-a văzut în ochii lui Gerald Greening în timp ce mergea cu paşi rari în jurul scaunelor.

— Tatăl domnului de Brescou a căzut în cel de al II-lea Război Mondial fără să apuce să moştenească ceva. Domnul de Brescou a devenit moştenitor când bunicul său a murit la vârsta de nouăzeci de ani, după cel de al II-lea Război Mondial. Mă urmăreşti ?

— Da, am spus.

— Bine. A continuat să meargă cu paşi rari depănându-şi povestea cu luciditate, aproape ca şi

cum ar fi expus faptele în fața unui juriu destul de ursuz. Firma care a fuzionat cu cea a bunicului domnului de Brescou era condusă de un bărbat cu numele de Henri Nanterre, care, de asemenea, era de origine aristocrată și de o înaltă ținută morală. Cei doi bărbați se plăceau reciproc, aveau încredere unul în celălalt și au căzut de acord ca firma lor reunită să fie condusă după cele mai înalte principii. Au instalat în posturi de răspundere persoane caro se bucurau de o bună reputație, ușurându-și astfel munca și ă, ă... și-au sporit averile.

— Mda, am spus.

— înainte și în timpul celui de al II-lea Război Mondial firma a intrat în recesiune reducându-se la un sfert din volumul inițial, dar a rămas destul de solidă ca să se revitalizeze în anii cincizeci, în ciuda morții prietenilor care fuseseră iniția! în posturi de conducere. Domnul de Brescou a rămas în termeni buni cu moștenitorul Nanterre — Louis — și tradiția de a folosi cei mai buni directori a continuat. Și cu asta ajungem la vremuri fcpropiate nouă. Acum trei ani de zile, când Louis de Nanterre a murit, și-a lăsat partea sa de cincizeci la sută unicului său fiu, Henri. Henri Nanterre înv treizeci și șapte de ani, este un antreprenor capabil, plin de energie, priceput în afaceri. Profilurile firmei cresc an de an.

Atât prințesa cât și soțul ei au ascultat posomorâți acest lung recital care-mi părea a fi povesti a unui succes de mari proporții.

— Henri Nanterre, a explicat Greening cu •tijă, aparține lumii moderne. Sau. cu alte cuvinte, veciiIo valori înseamnă foarte puțin pentru el.

— N-are nici o onoare, a intervenit Roland de Brescou cu dispreţ. îşi face numele de râs.

Am întrebat-o tărăgănat pe prinţesă :

— Cum arată ?

— L-ai văzut, a răspuns ca simplu. în loja mea.

———————j———————

"T urmat o scurtă tăcere, apoi prinţesa i s-a /-X adresat lui Greening :

^ ^ — Te rog, continuă. Gerald. Spune-i lui Kit ce... ce vrea ticălosul acela şi ce a fost capabil să-mi debiteze.

Roland de Brescou a intervenit înainte ca el să înceapă să vorbească şi, întorcându-şi scaunul cu rotile ca să fie cu faţa spre mine, a zis :

—• Am să-i spun eu. O să-ţi povestesc eu. Eu, personal, n-am vrut să te amestec în treburile noastre, dar soţia mea este de altă părere... A făcut un gest vag cu mâna firavă în semn de afecţiune faţă de prinţesă... Şi, dat fiind faptul că urmează să te căsătoreşti cu Danieile, ei bine, poate... Dar am să ţi-o spun eu însumi.

Vocea îi era tărăgănată, dar mai puternică, şocul începând să ctispară, mânia luându-i pesemne locul.

— După cum ştii, a continuat el. eu mă aflu în această stare de multă vreme... A făcut un gest spre trupul său fără alte comentarii. De asemenea, locuim în Londra de mult timp. Departe de afaceri, deci. mă înţelegi, da ?

Am dat din cap.

— Louis Nanterre obișnuia să se ducă acolo destul de des, să se consulte cu consiliul de administrație. Discutam frecvent la telefon și el îmi spunea tot ce se întâmpla... Luam împreună hotărâri dacă era cazul să ne îndreptăm în alte direcții. Eu și el, de exemplu, am pus pe picioare o fabrică de materiale plastice, deci nici metal, nici beton. Lucruri precum conducte masive de canalizare care să nu plesnească sub șosele și nici să nu se corodeze, înțelegi ? Am început să producem materiale pla rice noi, foarte rezistente.

A făcut o pauză mai mult ca să-și tragă respirația, se;pare, decât din cauza a ceea ce avea de spus. Prințesa, Greening și cu mine am așteptat să-și ducă mai departe firul gândurilor.

— Louis, a spus el în cele din urmă, obișnuia să vină la Londra, în această casă, de două ori pe an, cu juriștii și cu contabilii — era prezent și Gerald — și analizam ce se realizase, se citeau rapoartele și sugestiile venite din partea consiliului de administrație, după care luam hotărâri. A oftat cu amărăciune. Apoi Louis a murit și eu l-am rugat pe Henri să vină aici la întâlniri, dar a refuzat.

— A refuzat ? am repetat eu.

—- Absolut. Și apoi, dintr-odată n-am mai știut Ce se întâmplă și l-am trimis acolo pe Gerald, am scris contabililor...

— Henri concediase contabilii, a spus Gerald I1 . ning succint în pauza care a urmat, și anga- i.1 • alții aleși de el. Se debarasase de jumătate din Consiliul de administrație preluând el însuși con- • i rea și orientase producția în direcții despre 0*re domnul de Brescou nu știa nimic.

— Lucruri total inadmisibile, a spus Roland de Brescou.

— Şi azi ? am întrebat eu. Ce-a spus astăzi la Newbury ?

— Ce îndrăzneală, să se ducă la soţia mea ! Tremura de furie. S-o ameninţe ! Este... este dezgustător !

Se pare că nu existau cuvinte destul de puternice, care să-i exprime adecvat sentimentele.

— I-a spus prinţesei Casilia, a intervenit prompt Gerald Greening că are nevoie de semnătura soţului ei pe un document pe care domnul de Brescou nu vrea să-l semneze, iar ea urma să-l determine s-o facă.

— Ce document ? am întrebat eu plat.

Nici unul dintre ei, se pare, că nu se grăbea să răspundă şi, în cele din urmă, Gerald Greening a înălţat din umeri şi a spus :

— Un formular emis de guvernul francez care reprezintă o cerere preliminară pentru obţinerea autorizaţiei de fabricare şi export de arme.

— Arme ? am întrebat eu surprins. Ce fel de arme ?

— Arme de foc pentru omorârea oamenilor. Arme mici făcute din material plastic.

— El mi-a spus, a intervenit prinţesa ai cărei ochi se adânciseră în orbite, că ar ii simplu să se folosească la fabricarea armelor materialele plastice care sunt foarte rezistente. A zis că s-ar putea face din material plastic multe pistoale şi mitraliere moderne. Ar fi mai ieftine şi mai uşoare, a spus el. Producţia ar fi simplă şi profitabilă din momentul în care a căpătat licenţa. Şi a mai zis că o va obţine în mod categoric pentru că a făcut

toate demersurile necesare. Dificultățile întâmpinate au fost minore, pentru că firma Brescou — Nanterre are o reputație atât de bună și este respectată, așa că n-ar mai avea nevoie decât de acordul soțului meu.

S-a oprit copleșită de aceeași tristețe care se putea citi în egală măsură și pe chipul soțului ei.

— Arme ! a exclamat el. N-am să semnez niciodată. Este dezonorant, înțelegi, să faci în zilele noastre comerț cu arme ! Este de neconceput ! în Europa de azi aceasta nu este o afacere care să se bucure de o reputație bună. în special când este vorba de arme din material plastic care pot fi trecute prin aeroporturi fără a fi depistate. Bineînțeles, știu că materialele noastre plastice ar fi foarte potrivite, dar niciodată, absolut niciodată n-o să se întâmple ca numele meu să fie folosit pentru vânzarea de arme care ar putea să-și găsească drumul spre teroriști. Categoric, așa ceva este de neconceput !

Am văzut pe chipul lui că, într-adevăr, așa era.

— Unul din managerii noștri mai vechi mi-a telefonat acum o lună să mă întrebe dacă chiar Voiam să fabricăm arme, a continuat el furios. Nu auzisem până atunci nimic despre asta. Nimic ! Apoi Henri Nanterre a trimis o scrisoare prin care uni cerea în mod oficial consimțământul. I-am i spuns că n-am să i-l dau niciodată și mă așteptam Ca toată problema să se încheie aici. Sub nici o formă nu se poate trece la fabricarea armelor fără Consimțământul meu. Dar să-mi amenințe soția !

— Ce fel de amenințări ? am întrebat.

— Henri Nanterre mi-a zis, a răspuns prințesa «Il o voce slabă, că este sigur că am să-l conving

pe soţul meu să semneze, pentru că n-o să vreau să se întâmple vreun accident cuiva la care ţin... sau vreunuia din oamenii care sunt în serviciul nostru.

Nu era de mirare că acestea o răvăşiseră, mi-am zis în gând. Arme, ameninţări cu violenţă, perspectiva dezonoarei ; totul se afla la antipodul existenţei sale respectabile, sigure şi ferite de **vâl-**torile lumii. Henri Nanterre, cu chipul lui dur şi voce autoritară, pesemne că o bătea la cap de cel puţin o oră când am ajuns eu în lojă.

— Ce s-a întâmplat cu prietenii dumneavoastră de la Newbury ? am întrebat-o. Cei din loja dumneavoastră ?

— El le-a spus să plece, a răspuns ea obosită. Le-a zis că trebuie să vorbească cu mine urgent, iar ei să nu se mai întoarcă.

— Şi ei au plecat.

— Da.

Ei bine... şi eu însumi făcusem la fel.

— Eu n-am ştiut cine este, a continuat prinţesa. Habar n-aveam ce este cu el. A intrat ca o vijelie şi i-a trimis pe toţi afară şi nici n-a vrut să audă întrebările mele. Eu... A înălţat din umeri... Eu niciodată n-am fost pusă într-o asemenea situaţie.

Henri Nanterre, el însuşi arăta în bună măsură ca un terorist, mi-am zis în sinea mea. în orice caz, avea o comportare de terorist : voce puternică, acţiuni de forţă şi ameninţări.

— Ce i-aţi spus ? am întrebat-o, pentru că, dacă putea cineva să domolească un terorist prin cuvinte, cu siguranţă, prinţesa izbutea s-o facă.

— Nu știu. El nu asculta. Pur și simplu, vorbea acoperind tot ce încercam eu să-i spun, până ce, în cele din urmă, nu i-am mai zis nimic. N-avea rost. Când am încercat să mă ridic, m-a împins jos. Când vorbeam, el urla și mai tare. Turuia într-una, spunând mereu aceleași lucruri, iar și iar... Când ai intrat în lojă eu eram complet năucă.

— Trebuia să fi rămas.

— Nu... ai făcut mult mai bine că ai plecat.

S-a uitat la mine calm. Poate că ar fi trebuit, pur și simplu, să mă lupt cu el, mi-am zis în sinea mea, dar probabil că aș fi pierdut și, cu siguranță, asta n-ar fi fost de nici un folos nimănui. In orice iaz, am procedat prost că n-am rămas.

Gerald Greening și-a dres glasul, a pus pe masa de alături hârtiile prinse cu clamă de mica planșetă de scris și a revenit lângă perete, în spatele meu, unde a continuat să se miște de pe un picior pe celălalt.

— Prințesa Casilia mi-a povestit, a spus el zornăind niște monede în buzunar, că în noiembrie trecut jocheul ei le-a venit de hac la doi magnați Corupți din lumea presei, precum și unui ticălos ce I făcut averi împingându-i pe alții Ia faliment.

Mi-am întors capul și, pentru o fracțiune de "(•undă, i-am întâlnit privirea care exprima totală neîncredere. Este o persoană derutantă, mi-am zis. Nu la asta m-aș fi așteptat de ia un om al legii.

— Lucrurile, oarecum, au mers de la sine, am pus pe un ton neutru.

— Ei te mai urmăresc și acum să-ți plătească polițele ?

Era o tentă ironică în vocea sa, ca și cum ni-ni' ni n-ar putea lua în serios povestea prințesei.

— Din câte știu, doar cel cu averea făcută pe seama falimentelor puse de el însuși la cale.

— Maynard Allardeck ?

— Ați auzit de el ?

— L-am cunoscut, a spus Greening cu un ușor zâmbet de triumf. Un bărbat serios, încântător, aș zice. Nicidecum un escroc.

N-am făcut nici un comentariu. Evitam să vorbesc despre Maynard ori de câte ori era posibil pentru că nu voiam câtuși de puțin ca lucrurile defăimătoare pe care le-aș fi putut spune să ajungă la urechile lui de cârcotaș.

— în orice caz, a continuat Greening cu ironie vădită în voce, prințesa Casilia ar dori acum să alergi în galop și să încerci să-l scapi pe domnul de Brescou de odiosul Nanterre.

— Nu, nu, a protestat prințesa înălțându-și capul. Gerald, n-am spus eu așa ceva.

M-am ridicat încet în picioare și m-am întors ca să-l privesc pe Greening direct în față și nu știu ce a văzut el exact, dar a încetat să se mai balanseze de pe un picior pe celălalt, și-a scos mâinile din buzunar și a declarat brusc pe cu totul alt ton :

— Nu asta a spus, dar, fără îndoială asta dorește. Și trebuie să recunosc că până în acest moment am considerat că este un fel de glumă. M-a privit încurcat. Ascultă, dragul meu, poate că m-am înșelat.

— Kit, a intervenit prințesa din spatele meu, te rog, ia loc. Categoric n-am cerut asta. Mă întrebam doar... O, te rog, ia ioc.

M-am așezat și m-am aplecat în față spre ea, privindu-i ochii neliniștiți.

— Aceasta este ceea ce doriți, am spus cu solicitudine. Asta trebuie să fie. Voi face tot ce pot ca să vă ajut. Dar eu sunt totuși... un jocheu.

— Ești un Fielding, a răspuns ea pe neașteptate. Acest lucru l-a înțeles adineaori Gerald. Ai acel ceva... de care Bobby zicea că tu nu-ți dai seama... S-a oprit, oarecum confuză. în împrejurări normale niciodată prințesa nu mi-a vorbit în acest fel. Voiam să te rog, a continuat ea cu o stăpânire de sine ce devenea tot mai vizibilă, să faci tot posibilul ca să previi orice fel de „accidente". Să te gândești la ce s-ar putea întâmpla, să ne avertizezi, să ne dai un sfat. Avem nevoie de cineva ca tine, de cineva a cărui minte să poată prefigura...

S-a oprit. Știam exact ce voia să spună, dar am zis :

— V-ați gândit să anunțați poliția ?

A încuviințat în tăcere printr-o înclinare a capului și, din spatele meu, Gerald a spus :

— Le-am telefonat imediat după ce prințesa mi-a povestii ce s-a întâmpla;. Mi-au răspuns că l i -au notat ce le-am zis.

— N-au întreprins nici o acțiune ? am sugerat eu.

— Au spus că sunt supraaglomerați cu delicte care deja s-au comis, dar au pus această casă sub lupraveghere.

—- Și ați discutat, bineînțeles, cu cineva din **factorii** de răspundere, nu ?

— Atât cât i-am putut găsi în seara asta.

Este imposibil, am gândit în sinea mea, să păBești pe cineva în permanență ca să nu fie asasinat, dar mă îndoiam că Henri Nanterre avea de gând lă meargă atât de departe. Era mult mai probabil

că s-a gândit că ar putea să sperie cu destulă uşurinţă un bătrân paralizat şi o femeie lipsită de simţ practic, numai că el a subestimat atât curajul prinţesei cât şi onoarea inflexibilă a soţului ei. Pentru un om lipsit de scrupule, opoziţia morală la care se aştepta putea să-i pară o încăpăţânare temporară uşor de înlăturat, dar nicidecum o barieră de netrecut.

Mă îndoiam că punea, într-adevăr, la cale accidente ; se aştepta ca ameninţările să fie suficiente. Mă întrebam cât de curând avea să afle că nu erau ?

M-am adresat prinţesei :

— V-a fixat Nanterre o anume perioadă de timp ? V-a spus când şi unde urma ca domnul de Brescou să semneze hârtia ?

— N-am s-o semnez, a intervenit Roland de Brescou.

— Nu, domnule, dar Henri Nanterre nu ştie încă.

— A zis că va trebui ca un notar să fie martor când semnează soţul meu, a răspuns prinţesa cu o voce slabă. A spus că avea să aranjeze el asta şi o să ne anunţe când.

•— Un notar ? Un jurist francez ?

•— Nu ştiu. El le-a vorbit prietenilor mei în engleză, dar, după ce ei au plecat, a început să turuie în franceză şi eu i-am spus să vorbească în engleză. Eu ştiu franceza, bineînţeles, dar prefer engleza, care este ca o a doua limbă pentru mine, după cum ştiţi.

Am dat din cap. Danieile îmi spusese că nici prinţesa, nici soţul ei nu vorbeau acasă în limba

maternă a celuilalt, amândoi considerau engleza ca limba lor de bază și din această cauză aleseseră să locuiască în Anglia.

• — Ce presupuneți că va face Nanterre când va afla că cererea trebuie să fie semnată de patru persoane, nu numai de domnul de Brescou ? l-am întrebat pe Greening.

S-a uitat la mine fix, având străluciri în priviri. Are lentile de contact, am gândit în treacăt.

— Consecințele sunt specialitatea dumitale, din câte înțeleg, a răspuns el.

— Depinde de cât este el de bogat, de lacom, de însetat de putere, de tenace și de criminal, am răspuns eu.

— O, dragă, ce oribile sunt toate acestea, a spus prințesa cu o voce anemică.

Eram de acord cu ea. Cel puțin în aceeași măsură ca și ea aș fi preferat să fiu pe o pistă, în bătaia vântului, unde ticăloșii aveau patru picioare și o zăbală.

— Există o cale simplă ca să vă țineți familia în siguranță și să vă păstrați numele nepătat.

— Continuă, a spus domnul de Brescou. Cum [9]

—- Schimbați numele societății și vindeți pârlea dumneavoastră.

El a clipit. Prințesa și-a dus mâna la gură și eu n-am putut să văd reacția lui Greening care se afla în spatele meu.

— Din păcate, a spus în cele din urmă Roland do Brescou, nu pot s-o fac fără consimțământul lui Ilenri Nanterre. Așa a fost stabilit acordul inițial. A făcut o pauză. Este posibil, bineînțeles, ca el să

se învoiască cu asemenea schimbări dacă ar putea să formeze un consorțiu care să preia totul, având-l pe el în frunte cu o majoritate de votun. Atunci ar putea să fabrice arme dacă dorește.

— Pare o soluție acceptabilă, a spus Gerald Greening din spatele meu fără părtinire. Ați ieși din încurcătură. Ați transforma totul în capital. Da... cu siguranță, propunerea trebuie luată în considerație.

Roland de Brescou îmi studia fața.

— Spune-mi, a zis el, tu personal ai urma această cale ?

Aș urma-o oare ? m-am întrebat în sinea mea. Aș urma-o dacă aș fi bătrân și paralizat ? Aș urma-o dacă aș ști că rezultatul ar fi o grămadă de noi arme într-o lume care deja se scaldă în ele ? Dacă aș ști că mă îndepărtez de principiile mele de viață ? Dacă nu mi-ar fi indiferentă siguranța familiei mele.

— Nu știu, i-am răspuns.

A schițat un zâmbet și și-a întors capul spre prințesă.

— Și tu, draga mea, tu ai proceda așa ?

Ea n-a mai apucat să răspundă fiind întreruptă de bâzâitul interfonului recent instalat în casă și care scutea pe toată lumea de multe drumuri de făcut. Prințesa a ridicat receptorul, a apăsat un buton și a spus :

-— Da. A ascultat, apoi a zis : Numai o clipă. Și-a ridicat privirile sper soțul ei și l-a întrebat : Așteptați oaspeți ? Dawnson zice că au venit doi domni care spun că au fixată o întâlnire. I-a condus în bibliotecă.

Roland de Brescou și-a clătinat capul plin de îndoieli și chiar atunci s-a auzit un pocnet în leiefon.

— Poftim ? a spus prințesa ducându-și iar receptorul la ureche. Ce-ai spus, Dawnson ? A ascultat, dar se pare că nu se mai auzea nimic. A plecat, a zis ea nedumerită. Ce crezi că s-a întâmplat ?

— Mă duc să văd, dacă doriți, am spus eu.

— Da, Kit, te rog du-te.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, dar nici n-am apucat s-o ating când s-a deschis brusc și și-au făcut apariția doi bărbați care au pășit cu aplomb înăuntru. Unul era fără nici un dubiu Ilenri Nanterre ; la un pas în urma lui venea un tânăr cu o față uscățivă și palidă, îmbrăcat într-un costum negru și strâmt și cu o servietă în mână.

Dawson a venit alergând în urma lor, abia respirând, cu gura deschisă de groază pentru modul neprotocoîar în care i-au fost încălcate atribuțiile.

—- Doamnă, a spus el neajutorat, pur și simplu au trecut val-vârtej pe lângă mine...

Henri Nanterre a trântit cu brutalitate uș». acoperindu-i explicațiile și s-a trezit într-o cameră plină de lume. A părut deconcertat când l-a văzut pe Gerald Greening, mi-a aruncat apoi și mie o privire sfichiuiicare amintindu-și că mă văzuse înainte, dar fără să-l încânte acest lucru. Mi-am dat seama că se așteptase să-i găsească doar pe prințesă și soțul ei, socotind că îi timorase pe amândoi în suficientă măsură pentru a-și atinge scopul.

Nasu-i coroiat părea mai estompat așa cum se proiecta pe pereții de culoare nu foarte deschisă.

iar agresiunea nu-i mai era atât de concentrată cum fusese în loja cu mult mai mică, totuşi, forţa se menţinea atât în vocea ridicată, cât şi în respingerea totală a unui comportament civilizat care-i lipsea probabil dintotdeauna.

A pocnit din degete spre campionul său, care a scos din servietă o coală de hârtie de culoare bej şi i-a dat-o, apoi i-a spus ceva destul de lung şi vizibil neplăcut lui Roland de Brescou în franceză. Ţinta atacurilor sale s-a tras spre spate în scaunul cu rotile, parcă spre a se retrage din faţa a ceva dezagreabil şi, în prima pauză ivită, i-a spus cu sete :

— Vorbeşte în engleză.

Henri Nanterre a fluturat hârtia şi a dat drumul unei alte avalanşe în franceză trecând peste orice încercare a domnului Brescou de a-l întrerupe. Prinţesa a făcut un gest neajutorat spre mine arătându-mi că asta era exact ce i se întâmplase şi ei.

— Nanterre ! a intervenit autoritar Gerald Greening profitând de un respiro din tirada acestuia, pentru că de o pauză nici măcar nu putea fi vorba.

Eu m-am reîntors la fotoliul pe care-l ocupasem înainte, m-am aşezat în el punându-mi picior peste picior şi am început să-mi balansez unul din ele. Aceasta l-a iritat pe Nanterre făcându-l să se oprească şi să-mi spună ceva care trebuie să fi fost : *„Et qui etes vons ?"* [1] deşi nu sunt sigur. Bruma de franceză pe care o ştiam fusese învăţată pe hipodromurile din Auteuil şi Cagnes-sur-Mer şi

[1] Şi tu cine eşti ? (fr.)

consta în principal din cuvinte ca : *haies* (garduri), *courants* (alergători) și *piste* (pistă).

Priveam calm spre Nanterre și am continuat să-mi balansez piciorul.

Greening a profitat de scurta pauză ca să spună destul de tranșant :

•— Domnul de Brescou nu mai are nici o automate de acum înainte ca să semneze vreo hârtie sau orice alt document.

— Nu fi ridicol, a spus Nanterre. vorbind în cele din urmă în engleză, limbă pe care, ca toți oamenii de afaceri francezi, s-a dovedit a o stăpâni perfect. Are mult prea multă autoritate. El nu este în contact cu lumea modernă și atitudinea lui obstructivă trebuie să înceteze. Eu îi cer să ia o hotărâre care va da un nou impuls și va aduce prosperitate unei firme care îmbătrânește și suferă de metode învechite. Vremurile construirii de drumuri s-au terminat. Trebuie să căutăm noi piețe de desfacere. Eu am găsit o asemenea piață care se potrivește perfect pentru materialele plastice pe care le fabricăm noi și nici o prejudecată stupidă și perimată n-o să-mi stea în cale.

— Domnul de Brescou nu mai are autoritatea **de** a lua singur decizii, a spus Greening. Alți patru oameni, în afară de el, trebuie să-și pună semnăturile pe orice modificare legată de profilul și orientarea firmei.

— Asta, categoric, nu este adevărat, a spus N'anterre cu tărie. De Brescou are putere totală de decizie.

— Nu mai are. A semnat în acest sens.

Nanterre părea derutat și începuse să reflecteze la piedicile pe care Greening ar putea, de fapt,

să le pună, când acesta a făcut greşeala stupidă să tragă cu coada ochiului spre hârtiile de pe masă. Cum poate fi cineva atât de prost, mi-am zis în sinea mea şi l-am detestat în momentul în care Nanterre i-a urmărit direcţia privirii şi s-a mişcat cu viteza fulgerului până la masă ajungând acolo primul.

— Lasă-ie jos, a spus Greening furios, dar Nanterre deja răsfoia paginile şi i le-a întins rapid palidului său acolit.

— Asta sunt legale ? a întrebat el.

Gerald Greening a făcut câţiva paşi ca să-şi recapete documentele în timp ce francezul ce nu ne fusese prezentat se tot trăgea înapoi parcurgând hârtiile pe care le ţinea astfel ca să nu-i poată fi luate.

•— *Oui,* a spus el în cele din urmă. Da, sunt legale.

— în acest caz... Nanterre i-a smuls foile din mână şi Ie-a rupt bucăţi şi bucăţele. Documentul nu mai există.

— Bineînţeles că există, i-am spus eu. Chiar făcut bucăţi, există. A fost semnat de faţă cu martori. Intenţia rămâne un fapt şi actul poate fi scris din nou.

Nanterre m-a sfredelit cu privirea.

— Tu cine eşti ? m-a întrebat el.

— Un prieten.

— încetează să-ţi tot bâţâi piciorul ăla.

Am continuat să mi-**1** balansez.

— De ce nu vrei să înţelegi că demnul de Brescou nu va accepta niciodată ca societatea lui

să vândă arme ? l-am întrebat. Dacă dumneata asta dorești, de ce nu ești de acord ca firma existentă să fie dizolvată și cu partea dumitale să o pornești pe un drum propriu ?

Se uita la mine printre gene, toți din cameră așteptându-i răspunsul. Când l-a dat, l-a spus în silă, dar se vedea clar că nu mințea. Veștile erau proaste și pentru Roland de Brescou.

— Mi s-a spus, a vorbit cu mânie Nanterre, că mi se va acorda licența numai dacă o va cere de Brescou personal. Mi s-a precizat că este esențial să avem ca garanție numele său.

Atunci mi-a venit ideea că cineva din culisele franceze probabil că nu voia ca Nanterre să fabrice arme și, ca atare, își luase măsuri subtile spre a-l opri, evitând un refuz net, care, din punct de vedere politic, poate că n-ar fi picat tocmai bine. Punând o condiție care nu va fi îndeplinită însemna să lase eșecul planurilor lui Nanterre să apară ca i[1] itorându-se absolut numai lui de Brescou.

— Așa că, a continuat Nanterre amenințător, (ie Brescou va trebui să semneze. Cu voie sau fără do voie. S-a uitat ia paginile rupte pe care încă le mai ținea în mână și i Ie-a dat însoțitorului său. Du-te și vezi unde e baia, i-a spus el. Descotoroiște-te de hârtiile astea. Apoi întoarce-te.

Tânărul cu. figură palidă a dat din cap și a plecai. Gerald Greening a început să facă tot felul de proteste care n-au avut nici un efect asupra lui Nanterre. Acesta părea bântuit de gânduri care uii-l încântau deloc și l-a întrerupt pe Greening ; punându-i pe un ton ridicat :

— Cine sunt oamenii care au semnat hârtia ?

Greening, dând pentru prima oară după atâta vreme dovada înțelepciunii unui om al legii, a spus că habar nu avea.

— Unde sunt respectivii ? l-a întrebat Nanterre pe Roland de Brescou.

A primit drept răspuns o ridicare galică din umeri.

A pus întrebarea cu aceleași strigăte prințesei, care a clătinat tăcută din cap, apoi mi-a pus-o și mie cu același rezultat.

— Unde sunt ?

Cred că aceștia ascultau acordurile armonioase din Chophin și mă întrebam dacă măcar știau despre existența documentului în speță.

— Cum îi cheamă ? a întrebat Nanterre.

N-a răspuns nimeni. S-a dus la ușă și a strigat tare pe hol :

— Valery ! Vino aici imediat, Valery ! Vino odată !

Tânărul Valery a apărut în grabă și cu mâinile goale.

— S-a terminat cu documentul, l-a asigurat el. Totul s-a dus pe canal în jos.

— Ai citit semnăturile de pe el, da ? l-a întrebat Nanterre. îți amintești numele acelea ?

Valery a înghițit în sec.

— Eu nu ... L-a străbătut un fior. Nu le-am dat atenție. Ă — ă ... primul era al prințesei Casilia...

— Și celelalte ?

Valery și-a clătinat capul, ochii mai-mai să-i iasă din orbite. Și el, ca și Nanterre, vedea prea târziu că aruncaseră niște informații care le-ar fi putut fi utile. Și că n-aveau cum să facă

presiuni asupra unor oameni a căror identitate n-o cunoșteau. Nu știau pe cine să mituiască sau să ia cu binișorul.

Nanterre și-a concretizat frustarea devenind și mai agresiv, vârându-i din nou sub ochi lui Roland de Brescou formularul și cerându-i să-l semneze.

Domnul de Brescou nici măcar nu s-a deranjat să dea din cap. Nanterre n-are șanse, mi-am zis în sinea mea și în curând o să se retragă. Dar m-am înșelat.

I-a întins formularul lui Valery, și-a băgat mâna dreaptă sub haină și, dintr-un loc ascuns a scos un pistol negru. Cu un pas de felină a ajuns lângă prințesă, i-a lipit țeava de tâmplă, rămânând in spatele ei și ținându-i strâns capul cu mâna stângă, de sub bărbie.

— Acum, a spus el cu asprime către de Brescou, semnează formularul.

4

Într-o atmosferă electrizată, am spus simplu : Nu fi ridicol.

— Termină cu bâțâitul acelui picior, mi-a zis Nanterre furios.

Am încetat să-l mai balansez. Era timp pentru toate.

— Dacă o împuști pe prințesa Casilia, am spus calm, domnul de Brescou n-o să-ți semneze declarația.

Prințesa stătea cu ochii închiși, iar Roland de Brescou părea fragil și pe punctul de a leșina. Valery rămăsese cu ochii căscați, gata să-i iasă din orbite, iar Gerald Greening pe undeva, în spatele meu spunea în șoaptă, fără să-și creadă ochilor ceea ce vedea : „O Doamne, Dumnezeule !"

Am spus cu gura uscată :

— Dacă o împușți pe prințesa Casilia, noi toți suntem martori. Va trebui să ne omori pe toți, inclusiv pe Valery.

Valery a scos un geamăt.

— Demnul de Brescou n-o să semneze declarația, ?m continuat eu. Vei sfârși la închisoare, pe viață. Și cu ce te-ai ales ?

Se holba spre mine cu ochii-i negri, febrili, ținând cu strășnicie capul prințesei.

După o pauză care parcă a durat milenii a scuturat capul prințesei și i-a dat drumul.

— N-are gloanțe, a spus el. A vârât pistolul înapoi în toc și și-a lăsat dinadins jacheta descheiată. M-a sfredelit cu privirea ca și cum ar fi vrut să-și întipărească chipul meu în memorie pentru totdeauna și, fără nici un alt cuvânt, a ieșit din cameră.

Valery și-a închis cehii, i-a deschis apoi pe jumătate, și-a vârât capul între umeri și a șters-o pe urmele stăpânului său arătând de parcă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte, numai aici nu.

Prințesa, cu un oftat de mare amărăciune s-a lăsat în genunchi lângă scaunul cu rotile, și-a îmbrățișat soțul sprijinindu-și fața de gâtul lui, păru-i negru, strălucitor profilându-i-se pe obrazul lui

palici. El și-a ridicat mâna firavă, **i**-a mângâiat capul și s-a uitat la mine cu ochii triști.

— Aș fi semnat, a spus el.

— Știu.

Eu însumi mă sițeam rău și îmi puteam imagina cu prisosință prin ce trecuseră ei. Prințesa tremura vizibil și cred că abia își stăpânea plânsul.

M-am ridicat.

— Am să aștept jos, am spus eu.

El a înclinat rapid din cap, iar eu am început să mă retrag pe urmele lui Nanterre aruncându-mi privirea înapoi spre Gerald Greening. Paralizat, acesta m-a urmat închizând după el ușa și am coborât in salon unde așteptasem și înainte.

— N-ai știut că pistolul nu era încărcat, nu-i așa ? m-a întrebat el răgușit.

— Nu.

— Ți-ai asumat un risc teribil. S-a dus direct la tava cu băuturi, și și-a turnat brandy cu o mână care îi tremura. Vrei și dumneata ?

Am înclinat din cap și rn-am așezat destul de fără vlagă pe una din canapelele cu huse de creion. Mi-a dat și mie un pahar și s-a prăbușit și el [1] "ei de sfârșit într-un fotoliu.

— Niciodată nu mi-au plăcut armele, a spus c! cu ochii duși în orbite.

— Mă întreb dacă a avut de gând să-l folo- Beascâ, am zis eu. Nu cred, pentru că l-ar Ii adus încărcat.

— Atunci de ce-l poartă cu el, ia urma urmelor ?

— Ar putea **fi** un prototip, nu credeți ? am . rat eu. Pistolul său din plastic, modelul pe

care să-l arate. Mă întreb cum l-a introdus în Anglia fără să fie detectat în aeroporturi. Ce credeți ? L-a adus demontat în bucăți ?

Greening a atacat cu sete paharul său de brandy, după care a spus :

— Când l-am întâlnit în Franța, l-am considerat bombastic și viclean. însă amenințările acelea... comportarea lui din seara asta...

— Nu viclean, ci dur, am spus eu.

Mi-a aruncat o privire.

— Crezi că va renunța ?

— Nanterre ? Nu, mă tem că nu. Pesemne că și-a dat seama că astăzi a fost foarte aproape de a obține ceea ce voia. Aș zice că va încerca din nou. într-un alt mod, probabil.

— Când dumneata n-o să te afli aici. A spus-o ca o afirmație sigură, toate îndoielile lui anterioare acum dispărute. Dacă nu va fi atent, mi-am zis în sinea mea, va ajunge să se convingă singur exact de contrariu. S-a uitat la ceas și a oftat din străfunduri. I-am promis soției că am să întârzii foarte puțin. Și uite cât de puțin a fost ! Trebuia să ne întâlnim la un dineu. A făcut o pauză. Dacă am să plec, ai să mă scuzi, da ?

— E-n ordine, am spus ușor surprins. Nu v-ați gândit... ă-ă... să instalați baricadele ?

I-a trebuit o clipă să-și dea seama la ce mă refeream, după care a spus că-l va întreba pe domnul de Brescou ce dorește.

— Ar putea fi apărat așa cum ați avut de gând, nu credeți ? am spus eu. Mai cu seamă că Nanterre nu știe asupra cui să facă presiuni. Am tras cu coada ochiului spre broșura cu prelegeri despre

marii maeștri, care încă zăcea pe măsuța de cafea. Danieile și prințul Litsi știu că s-a folosit numele lor ?

A clătinat din cap.

— Prințesa Casillia nu și-a putut aminti hotelul. Dar asta nu afectează legalitatea documentului. Consimțământul lor în această fază nu este necesar.

S-au auzit câțiva pași coborând scările, apoi ușa s-a deschis ușor și a intrat prințesa Casilia.

Amândoi ne-am ridicat în picioare. Dacă plânsese, nu se vedea nici o urmă pe chipul ei, deși incă mai avea privirea goală și paloarea oamenilor care au dat mâna cu moartea.

— Gerald, amândoi vrem să-ți mulțumim că ai venit, a spus ea pe un ton ceva mai ridicat decât cel obișnuit. Ne pare rău că ți-am stricat dineul.

— Prințesă, a protestat el, timpul meu vă aparține.

— Soțul meu te roagă, dacă ai putea, să revii mâine dimineață.

Greening a fost ușor încurcat, de parcă i-ar fi fost stricată partida de golf de sâmbătă, a întrebat dacă ora zece este convenabilă și cu o vădită ușurare a plecat.

— Kit... Prințesa s-a întors spre mine. Ai să rămâi la noi peste noapte ? în caz că... doar în caz că...

— Da, am răspuns.

Și-a închis ochii, apoi i-a deschis iar.

— A fost o zi atât de îngrozitoare. A făcut o pauză. Totul pare ireal.

— Pot să vă torn ceva de băut ?

— Nu, Roagă-l pe Dawson să-ți aducă să mănânci ceva. Spune-i că ai să dormi în camera de

bambus. Mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, fiind mult prea obosită ca să mai poată fi stăpânită de vreo emoție. Soțul meu vrea să te vadă mâine dimineață.

— Dar destul de devreme, am sugerat eu. Trebuie să fiu la Newbury pentru prima cursă.

— Dumnezeule, uitasem ! Un licăr de interes i-a apărut în priviri. Nici măcar nu te-am întrebat ce-a făcut Cotopaxi.

— A ieșit al treilea. A alergat bine. Aveam senzația că asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Veți vedea la video.

Asemeni multor proprietari ea cumpăra casete video cu majoritatea curselor în care alergau caii ei spre a-i privi și a se bucura din nou, ori de câte ori avea plăcere, de performanțele lor.

—- Da, așa-i.

A spus noapte bună pe un ton atât de firesc de parcă n-ar fi avut un pistol lipit de tâmplă cu o jumătate de oră în urmă și a început să urce ușor scările cu o ținută perfect dreaptă.

O femeie remarcabilă, mi-am zis în sinea mea nu pentru prima oară și am coborât la demisol ca să-l caut pe Dawson care stătea in cămașă în fața televizorului bând o bere. Valetul, ușor stânjenit pentru că nu-i putuse opri pe musafirii nepoftiți de a ajunge în salon, n-a obiectat cu nimic la propunerea mea de a verifica împreună sistemul de apărare al casei. Ferestrele, ușa din față, ușa din spate, de la demisol, toate erau încuiate.

Mi-a spus că John Grundy, asistentul medical, va sosi la ora zece ca să-l pregătească pe domnul de Brescou de culcare și va dormi într-o cameră

alăturată, iar mâine dimineață îl va ajuta să facă baie, să se bărbierească și să se îmbrace. Îi va face patul și la ora unsprezece va pleca.

Dawson mi-a mai spus că el și soția sa (slujnica personală a prințesei) dormeau la demisol, iar restul personalului venea dimineața. Prințul Litsi, care ocupa apartamentul de oaspeți de la parter și domnișoara de Brescou, a cărei cameră se afla dincolo de dormitorul prințesei, după cum știam, erau plecați.

Când i-am transmis că voi sta în camera de bambus și-a înălțat sprâncenele și mi-am dat .cama de ce abia atunci când m-a condus cu liftul la etajul de deasupra celui locuit de prințesă și soțul ei. Apartamentul era de-a dreptul magnific, pe tonuri de bleu pal, auriu și crem, pretându-se unor oaspeți de cea mai nobilă spiță, numele de camera de bambus venindu-i de la imprimeul draperiilor și mobilierul de culoare deschisă, stil Chippendale chinezesc. Era un pat dublu, imens, 0 baie, tot felul de băuturi și un televizor ascuns In dosul unor uși plasate cu discreție.

Dawson a plecat și am profitat de ocazie ca Bâ-i dau obișnuitul telefon de seară lui Wykeham, Bă-i povestesc cum îi alergasem caii. El a spus că i r a încântat de Cotopaxi, dar nu înțelegea ce se întâmplase cu mine, cum de nu mi-am dat seama Oe i-am făcut lui Cascade ? Dusty, plin de furie Il relatase totul despre cursă, inclusiv despre inspecția lui Maynard Allardeck care a urmat după •ceea.

- Cum se simte Cascade ? l-am întrebat.

— L-am cântărit. A pierdut 30 de livre. Abia își mai poate ține capul ridicat. Tu nu obișnuiești să trimiți caii la grajd în această stare.

— îmi pare rău, am spus.

— Sunt câștiguri și câștiguri, a spus el morocănos. L-ai terminat pentru Cheltenham.

— îmi pare rău, am repetat eu plin de remușcări. Cursele de la Cheltenham ce vor avea loc peste două săptămâni și jumătate, reprezentau punctul de vârf al anului la steeple, ele bucurându-se de un deosebit prestigiu și de premii mari. Lui Wykeham îi plăcea, mai presus de orice, să aibă câștigători acolo, lucru după care tânjeam și eu și orice jocheu de steeple. Să pierd un premiu la Cheltenham cred că era o învățătură de minte pentru mine, ca să nu mă mai las copleșit de propria-mi nefericire, iar pentru Wykeham îmi părea rău din tot sufletul.

— Să nu mai faci una ca asta mâine cu Kalgoorlie, a spus el cu severitate.

Am oftat. Kalgoorlie era mort de mulți ani. Memoria lui Wykeham îi făcea feste până într-atât că uneori îmi era cu neputință să-mi dau seama despre ce cal vorbește.

— Cu Kinley, adică ? i-am sugerat eu.

— Poftim ? Da, bineînțeles, așa ani spus și eu. Să faci o cursă frumoasă cu el, Kit.

Cel puțin știa cu cine vorbește, mi-am zis : deseori încă îmi mai spunea la telefon pe numele unui jocheu pe care-1 avusese cu zece ani în urmă.

L-am asigurat că am să fac o cursă frumoasă cu Kinley.

— Și să câștigi, bineînțeles, a adăugat el.

— E-n ordine.

O cursă frumoasă și o victorie nu puteau merge întotdeauna mână în mână, după cum și Cascade o știa bine. Kinley era, totuși, speranța noastră cea mai mare pentru Cheltenham și, dacă n-o să câștige ușor la Newbury, nădejdile puse în el deveneau incerte.

— Dusty zice că prințesa n-a venit in padocul de prezentare înainte de cursa lui Cotopaxi și nici după aceea nu l-a văzut pentru că era furioasă din pricina lui Cascade. Vocea gâjâită a lui Wykeham ora plină de nemulțumire. Nu ne putem permite s-o mâniem pe prințesă.

— Dusty se înșală, i-am răspuns. N-a fost furioasă. A avut niște neplăceri cu... ă-ă... un vizitator venit pe nepusă masă în loja ei. Ea mi-a explicat ulterior... și m-a invitat în Eaton Square, unde mă aflu acum.

— O. a spus el domolit. E-n ordine, atunci. Cursa lui Kinley se dă mâine la televizor, a continuat el, așa că am s-o văd.

— Grozav.

— Ei bine. atunci... noapte bună, Paul.

— Noapte bună, Wykeham, i-am spus.

Am sunat nerăbdător la telefonul robot de la mine de acasă, dar n-au fost mesaje deosebite și imediat s-a reîntors Dawnson cu cina : supă de pui, șuncă și o banană (la cererea mea).

Mai târziu am făcut împreună un nou tur al casei și, chiar când se îndrepta spre camera lui, l-am întâlnit pe John Grundy, care era un bărbat de șaizeci de ani, văduv. Atât el cât și Dawson mi-au spus că n-am să-i deranjez dacă am să mai repet rondul la ore târzii, dar, deși am urcat și

coborât o dată sau de două ori, imensa casă a rămas tăcută toată noaptea, singure ceasurile auzindu-se ticăind în surdină. Am dormit pe apucate în cearşafuri de olandă, sub o cuvertură de mătase, în pijamaua pe care mi-a adus-o Dawson, iar dimineaţa am fost condus la Roland de Brescou.

Era singur în salonul din apartamenul său, îmbrăcat în costum de oraş, cămaşă albă şi eşarfă în loc de cravată. Pantofii negri erau lustruiţi-oglindă. Părul alb îi era periat cu grijă.Nu se făceau concesii nici condiţiei lui, nici sfârşitului de săptămână.

Scaunul său pe rotile era altfel decât celelalte, având un spătar înalt încât îşi putea rezema capul dacă voia să moţăie. în această dimineaţă, deşi el era complet treaz, în orice caz, îşi sprijinea capul de spătar.

— Te rog, ia loc, a spus el politicos şi m-a urmărit cu privirea în timp ce mă aşezam în acelaşi fotoliu de piele vişinie în care stătusem cu o seară înainte.

El arăta şi mai fragil decât ieri, dacă acest lucru încă mai era cu putinţă, pielea îi căpătase o culoare cenuşie, iar mâinile lungi, care zăceau liniştite pe braţele scaunului, aveau o anume transparenţă, carnea care-i acoperea oasele fiind de grosimea unei coli de hârtie.

M-am simţit indecent de puternic şi sănătos în comparaţie cu el şi l-am întrebat dacă puteam să-i fiu cu ceva de folos.

A spus nu clipind uşor din ochi, ceea ce putea fi interpretat ca un zâmbet de înţelegere, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu o asemenea reacţie de vinovăţie din partea vizitatorilor.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai venit în apărarea noastră, a spus el. Pentru că ai ajutat-o pe prințesa Casilia.

El niciodată nu o numise „soția mea" când discutase cu mine, după cum nici eu nu aș fi îndrăznit vreodată să o numesc altfel decât prințesă. Felul lui protocolar de a vorbi era ciudat de molipsitor.

— De asemenea, a continuat el când am deschis gura să obiectez, îți mulțumesc pentru că mi-ai dat răgazul ca să reflectez la ce trebuie făcut în legătură cu Henri Nanterre. Și-a umezit buzele uscate cu vârful limbii care părea și ea deshidratată. N-am putut să dorm... nu pot să risc să i se facă vreun rău prințesei sau cuiva din preajma noastră. Este (impui pentru mine să cedez controlul, să găsesc un succesor... Dar eu n-am copii și au mai rămas foarte puțini din familia Brescou. N-o să fie ușor ca să aflu pe cineva din neamul meu care să-mi ia locul.

Până și gândul la discuțiile și deciziile pe care această hotărâre le implica părea să-l epuizeze.

— Louis îmi lipsește teribil, a spus el pe neașteptate. Nu pot să merg mai departe fără el. A venit vremea să mă retrag. Trebuia să-mi fi dat seama... când a murit Louis... că sosise timpul. Părea că vorbește atât pentru sine cât și pentru mine, limpezindu-și gândurile, întrebările citindu-i-se în ochi.

N-am făcut nici un comentariu, manifestân-(Iu-mi doar interesul. Totuși cred că și eu eram de aceeași părere că timpul retragerii venise demult și se pare că el a intuit ceva din gândul meu, pentru că a spus calm :

— Bunicul meu la nouăzeci de ani a fost în deplinătatea facultăților mentale. Am crezut că și eu am să mor aflându-mă în fruntea societății, dat fiind că acum sunt președinte.

— Da. înțeleg.

Privirea i s-a oprit pe chipul meu.

— Prințesa Casilia va merge azi la curse. Speră că ai să vii cu ea în mașină. A făcut o pauză. Pot să te rog... s-o aperi, să nu i se întâmple ceva rău ?

— Da, o voi face cu prețul vieții, am răspuns eu fără emfază.

Nici măcar nu suna melodramatic după evenimentele din seara trecută și el a părut să considere afirmația mea ca foarte firească. Abia dacă a înclinat vag din cap și m-am gândit că ulterior, privind lucrurile retrospectiv, am să fiu teribil de rușinat de mine însumi. Dar, în momentul de față. probabil că spusele mele acopereau exact gândurile, iar sinceritatea lor sărea în ochi pentru oricine.

în orice caz, se pare că acesta era răspunsul pe care dorea să-1 audă. A dat din nou încet și de câteva ori din cap, ca spre a pecetlui un pact și m-am ridicat să-mi iau rămas bun. Am văzut o servietă ieșind cam pe jumătate de sub unul din scaunele dintre mine și ușă ; am ridicat-o și l-am întrebat unde ar dori s-o pun.

— Nu este a mea, a răspuns el fără prea mult interes. Trebuie să fie a lui Gerald Greening. El revine în dimineața asta.

Totuși, brusc mi-a răsărit în minte imaginea patetică a lui Valery care a scos formularul pentru obținerea aprobării de fabricare a armelor exact din această servietă și care, până la urmă, a zbughit-o din cameră cu mâinile goale. Când i-am

explicat acestea lui Roland de Brescou el a sugerat s-o duc jos, în hol, ca atunci când proprietarul ei se va întoarce s-o ia, să nu mai fie nevoie să vină sus.

Am luat servieta cu mine, dar, cum nu mă caracteriza onestitatea și lipsa de curiozitate a lui de Brescou, m-am dus în camera de bambus și nu jos.

Servieta din piele neagră, practică și modestă, s-a dovedit a fi neîncuiată și neinteresantă, conținând doar ceea ce părea a fi un duplicat al formularului pe care Roland de Brescou nu-l semnase.

O hârtie gălbuie, mai toată scrisă cu litere cursive, mici și, bineînțeles, în franceză, o hârtie banală care cu greu ai fi crezut că poate provoca tulburările pe care le-a provocat. Din cât îmi puteam da seama, nu se referea în mod special la armament, dar avea multe spații goale care trebuiau completate. Nu se completase nimic pe duplicat, deși era de presupus că formularul cu care plecase Valery era gata de semnat.

Am pus formularul în sertarul unei mese și am dus servieta jos unde l-am întâlnit pe Gerald Greening care tocmai sosea. Ne-am dat bună dimineața, fiecare dintre noi având vie în minte amintirea violenței din noaptea trecută, iar el a spus că, nu numai că rescrisese documentul, dar îl și bătuse la mașină aplicându-i parafele necesai'e. Așa că eram atât de amabil încât să-mi repet serviciile ca martor ?

Ne-am dus din nou la Roland de Brescon și ne-am pus amândoi semnăturile și eu am amintit iar că trebuie să-i informăm pe Danieile și prințul Litsi. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la

ei. Acum pesemne că ei ascultă începutul prelegerii „Capodoperele lui Leonardo..", fir-ar să fie.

— Da. da, spunea Greening. înțeleg că ei se reîntorc mâine seară. I-ai putea pune în temă chiar dumneata.

— Probabil.

— Și acum, a zis Greening, să împrospătăm memoria poliției.

S-a dus la telefon, a sunat și 1-a găsit pe polițistul de ieri și un superior. A obținut promisiunea ca acest caz să intre în atenția unui ofițer de la C.I.D. [i]. Probabil că a fost întrebat unde s-ar putea afla Nanterre și a trebuit să admită că nu știe.

Imediat ce-și va face din nou apariția vă vom informa, spunea el, iar eu mă întrebam în sinea mea cât de imediat va fi acel imediat promis dacă Nanterre se va întoarce înarmat.

în orice caz, Roland de Brescou a părut a-l aproba fără a da nici un semn de disperare și i-am lăsat pe amândoi discutând despre cea mai bună modalitate de a găsi un succesor al lui de Brescou. Am făcut apoi diverse pregătiri pentru ziua ce o aveam în față. Când prințesa a coborât cu Dawson învârtindu-se în jurul ei ca să mergem la curse, eu mă aflam în hol, iar Thomas, care fusese anunțat prin telefon, a oprit lin mașina în fața casei. Ea era îmbrăcată cu o haină de culoare bej, nu cu cea de samur, fără pălărie și cu cercei grei. de aur. Deși părea perfect calmă, n-a putut să nu arunce câteva priviri neliniștite de-a lungul străzii în timp ce traversa trotuarul însoțită de cei trei vajnici apărători.

[i] Departamentul de investigații criminale din Marea Britanic

— Este important, a spus ea dornică de conversație imediat ce s-a urcat în mașină și Thomas a blocat toate ușile prin comandă automată, să nu lăsăm ca primejdiile să ne întunece bucuriile.

— Mda, am spus eu evaziv.

A zâmbit blând.

— Este valabil și pentru tine, Kit.

— Acele bucurii sunt pentru mine modul de a-mi câștiga existența.

— Atunci primejdiile nu trebuie să ne împiedice de a ne face datoria. A oftat. Spus așa, sună cam sever, nu crezi ? Deseori datoria și bucuria în adâncul sufletului coincid, nu ești de această părere ?

Nu mă gândisem până acum la asta și mi-am zis că, probabil, avea dreptate. Fără îndoială era un bun psiholog, în felul ei.

— Povestește-mi despre Cotopaxi, mi-a cerut în continuare și a ascultat mulțumită punându-mi întrebări când mă opream. După aceea am discutat despre Kinley, unul dintre cei mai buni săritori tineri de obstacole pe care-i avea, și apoi despre celălalt cal care alerga în cursele de azi, Hillsborough, și abia când ne-am apropiat de Newbury am întrebat-o dacă era de acord ca Thomas s-o însoțească în lojă și să stea alături de ea toată după-amiaza.

— Thomas ? a întrebat ea surprinsă. Dar lui nu-i plac cursele, ll plictisesc, nu-i așa, Thomas ?

— De obicei, da, doamnă, a spus el.

— Thomas este solid și capabil, am spus eu scoțând în evidență esențialul, iar domnul de Brescou a cerut ca dumneavoastră să vă bucurați de curse nemolestată.

— O, a exclamat ea deconcertată. Ce... ce anume i-ai spus lui Thomas ?

— Să mă uit după un broscoi cu nas de vultur și să am grijă să nu vă supere, doamnă, a răspuns prompt Thomas.

Era ușurată și amuzată, iar mie mi s-a părut că și mulțumită.

Acasă, fie că ea știa sau nu, John Grundy își sacrifica după-amiaza lui de sâmbătă rămânând lângă Roland de Brescou, cu numărul de telefon al secției locale de poliție bine întipărit în minte.

—- Poliția deja știe că s-ar putea să aveți necazuri, îi spusesem eu lui de Brescou. Dacă-i sunați, au să vină imediat.

John Grundy, care era puternic pentru anii săi, mărturisise că avusese de-a face destul de des cu bețivi puși pe bătaie, așa că ,,lăsați totul în seama mea". Dawson a cărui soție ieșea în oraș cu sora lui, jurase că el n-o să dea drumul nici unui străin să le treacă pragul. După părerea mea, cred că era puțin probabil ca Nanterre să încerce un alt atac frontal, dar ar fi fost o prostie să riscăm neluând măsuri de prevedere.

Thomas, care. cu statura sa, într-adevăr arăta ca o gardă personală, a mers toată după-amiaza la un pas în urma prințesei, iar aceasta s-a comportat aproape tot timpul ca și cum n-ar fi știut nimic de umbra care o însoțea. Ea nu voise să-i contramandeze pe cei cinci prieteni pe care-i invitase în această după-amiază să ia masa împreună și-i rugase, la sugestia mea, să rămână cu ea în lojă indiferent ce s-ar întâmpla și să n-o lase singură decât dacă ea însăși ar fi cerut-o.

Doi dintre ei au însoțit-o în padocul de prezentare înainte de prima din cele două curse în care alergau caii ei, iar Thomas se afla mereu în preajmă, toți trei formând un scut în jurul ei când au pornit spre tribune. Prințesa reprezenta o țintă mult mai probabilă decât de Brescou însuși, mi-am zis în sinea mea neliniștit în timp ce mă îndreptam cu Hillsborough spre start și o urmăream cu privirea cum pleacă din padoc. Soțul ei n-ar fi semnat niciodată ceva care să-1 dezonoreze spre a-și salva propria viață, dar ca să-și salveze soția răpită... probabil că ar fi făcut-o.

El ar putea să nege valabilitatea unei semnături obținute prin amenințare. Ar putea retracta, ar putea face scandal, ar putea spune : „N-am avut încotro". în acest caz ar fi;posibil ca armele să nu se mai fabrice, dar sănătatea lui ar fi deteriorată și numele făcut de râs. Mai bine să previi decât sâ salvezi, mi-am zis și m-am întrebat dacă-mi scăpase ceva.

L-am simțit pe Hillsborough în mâinile mele fără chef și am știut în timp ce mă îndreptam spre linia de plecare că n-o să facă o cursă bună. Semnalele pe care ți le dau caii care se simt bine și sunt gata să alerge lipseau cu desăvârșire și, deși am încercat să-1 înviorez după ce s-a dat startul, el a rămas la fel de leneș ca un motor neîncălzit.

A abordat majoritatea obstacolelor corect, dar a pierdut teren la aterizare, pentru că nu pleca din nou cu destulă viteză și, când am încercat să-1 fac să alerge mai repede după ultimul obstacol, fie că n-a putut, fie că n-a vrut, așa că i-au mai trecut încă doi cai înainte, terminând și el, cu chiu, cu

vai, pe locul al optulea din cei doisprezece concurenți.

N-aveai ce-i face. Nu poți să câștigi întotdeauna. M-am înfuriat, totuși, când după terminarea cursei a venit un oficial al hipodromului la vestiar și mi-a spus că arbitrii voiau să mă vadă imediat. L-am urmat în turnul arbitrilor mai degrabă clocotind de furie decât resemnat și acolo, așa cum mă așteptam, se afla Maynard Allardeck așezat la o masă cu alți doi arbitrii arătând tot ca un sfânt, imparțial și înțelept. Arbitrii mi-au spus că voiau să știe de ce calul meu care era cotat bine la bookmaker-i alergase atât de prost. Ei erau de părere că n-am tras calul sau că nu mă străduisem să câștig și mă rugau să le dau o explicație.

Era aproape sigur că totul pornise de la Maynard, dar el nu scotea o vorbă. Unul dintre ei, un arbitru pe care îl respectam, a spus :

— Domnule Fielding, explică-ne comportarea lamentabilă a lui Hillsborough în această cursă.

El însuși călărise ca amator în vremuri demult apuse și i-am răspuns fără înconjur că, pur și simplu, calul păruse a nu se simți bine și nu-i făcuse plăcere să alerge. N-avusese chef chiar din clipa când se îndreptase spre start și în timpul cursei încercasem o dată sau de două ori să-l stimulez.

Arbitrul s-a uitat spre Allardeck, apoi spre mine și mi-a spus :

— De ce n-ai folosit cravașa după ultimul obstacol?

Fraza „să biciuești un cal mort" mi-a venit în minte aproape fără să vreau, dar n-am răspuns decât atât :

— I-am dat o mulțime de stimulente să se grăbească, dar n-a putut. Dacă l-aș fi cravașat, nu s-ar fi schimbat nimic.

— Ai lăsat impresia că nu l-ai forțat deloc, a spus el, dar fără patimă. Ce explicație dai ?

Nu l-ai forțat deloc era un eufemism pentru ..nu te-ai străduit să câștigi", sau chiar mai rău, pentru „ai evitat să câștigi'", ceea ce însemna suspendarea licenței de jocheu. Am spus cu oarecare forță :

— Caii prințesei Casilia și ai domnului Harlow întotdeauna dau tot ce au mai bun în ei într-o cursă. Hillsborough a făcut tot ceea ce a putut, dar azi a avut o zi proastă.

In ochii arbitrului a apărut o undă de amuzament. El știa, ca oricine din lumea curselor, cum stăteau lucrurile între familiile Allardeck și Fielding ; de o jumătate de secol arbitrii căutau să dea de capăt acuzațiilor teribile aduse tatălui lui Maynard de către bunicul meu sau aduse bunicului meu de către tatăl lui Maynard, amândoi antrenând cai pentru curse de plat în Newmarket. Singura noutate pe câmpul de bătălie era prezența în ultimul timp a lui Allardeck printre factorii de decizie, ceea ce îi amuza fără îndoială pe toți, în afară de mine.

— Am luat notă de explicația dumitale, a spus arbitrul sec și mi-a zis că pot să mă retrag.

Am plecat fără să-mi arunc privirea spre Maynard. De două ori în două zile îi scăpasem printre degete și nu voiam să creadă că jubilam de bucurie. M-am întors în grabă la vestiar spre a-mi schimba culorile prințesei cu ale unui alt proprietar și să mă cântăresc, dar tot am ajuns cu întâr-

ziere în padocul de prezentare pentru cursa următoare (și pentru așa ceva, de asemenea, puteai fi pedepsit).

M-am alăturat grăbit micului grup din care lipsea un jocheu și atunci, la treizeci de pași, l-am văzut pe Henri Nanterre.

5

Se afla în mijlocul altui grup format din câțiva proprietari, un antrenor și un jocheu și se uita în direcția mea de parcă mi-ar fi urmărit sosirea.

Pe cât îl detestam, totuși, a trebuit să-mi mut gândurile de la el pentru că aveam de dat socoteală celor doi soți rotofei care nădăjduiau din toată inima ca în următoarele zece minute să le transform visele în realitate ; în orice caz, speram că prințesa se află sus în siguranță, înconjurată de prieteni.

Calul, al cărui nume era Visul, fusese un câștigător în cursele de plat și aceasta era prima sa alergare într-o cursă de steeple. S-a dovedit a fi un cal bun, iute, dar nu era deprins cu săritul obstacolelor : A trecut rapid și periculos peste primele trei șiruri de obstacole și a intrat cu picioarele în cel de al patrulea și cu asta cursa s-a terminat pentru noi. Calul, speriat, a luat-o razna în galop, iar eu m-am ridicat de pe gazon nevătămat și am așteptat resemnat să vină ambulanța să mă ia. O cădere la zece, unsprezece curse este ceva firesc pentru oricine și în majoritatea cazurilor sunt

ușoare, alegându-te doar cu niște vânătăi, cum a fost de data asta. Cele rele se întâmplă probabil de două ori într-un an și întotdeauna vin când nici nu te aștepți.

M-a controlat doctorul, așa cum se procedează după orice cădere și, în timp ce mă schimbam pentru cursa următoare mi-am găsit vreme să stau de vorbă cu jocheul din grupul lui Nanterre : Jamie Fingall cu care eram coleg de multă vreme.

— Franțuzul cu nasul coroiat ? Mda, ei bine, antrenorul mi l-a prezentat, dar nu i-am dat prea multă atenție. Are niște cai în Franța, ceva de genul ăsta.

— Aha... Venise cu antrenorul tău sau cu proprietarii ?

— Cu proprietarii, dar mi s-a părut că antrenorul încerca să-l ademenească spre a-i trimite un cal aici.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Antrenorul lui Jamie Fingall, Basil Clutter, își avea grajdul în Lambourn, cam la o milă de casa mea, dar n-am avut vreme să-l caut înainte de cursa următoare, o cursă de trei mile, iar după aceea a trebuit să mă schimb din nou și s-o întâlnesc pe prințesă în padocul de prezentare unde Kinley deja era plimbat la pas.

Ca și mai înainte, ea era bine gardată și aproape părea că-i face plăcere, așa că n-am știut dacă era cazul sau nu s-o alarmez cu vestea despre Nanterre. în cele din urmă, i-am spus doar lui Thomas :

— Franțuzul este aici. Stai în preajma ei.

Thomas a schițat un gest cu mâna că a înțeles și era suficient să-l privești ca să-ți dai seama că

de el se putea trece cu greu. Cu o asemenea înfățișare cred că l-ar fi ținut în loc și pe hanul Attila, mi-am zis în sinea mea.

Kinley mă despăgubea pentru o după-amiază de altfel anostă înălțându-mi sufletul chinuit din prăpastie pe culmi amețitoare.

Relațiile dintre noi, stabilite aproape instantaneu în timpul primei sale curse de garduri în noiembrie trecut, se adânciseră în următoarele trei, așa că prin februarie el părea să știe dinainte ceea ce voiam să facă, după cum și eu intuiam ceea ce el avea în gând. Rezultatul era o cursă absolut sublimă, o comuniune de spirit la un nivel primar și, în mod cert, o bucurie reciproc împărtășită.

Kinley sărea obstacolele cu o asemenea impetuozitate încât prima oară aproape că nici n-am sesizat când a făcut-o, iar, după aceea, chiar dacă știam, n-aș putea spune că nu mă lua prin surprindere de fiecare dată. Primul obstacol m-a lăsat cu gura căscată, ca de obicei, i^r la sfârșit mi-am dat seama că furasem în aer douăzeci de lungimi pe puțin. A câștigat degajat terminând cursa într-un galop de vânătoare. Speram că Wykeham, care privea la televizor, avea să-și spună : „frumoasă cursă" și o să mă ierte pentru Cascade. în timp ce-1 duceam la pas pe Kinley ca să i se scoată șaua de pe el mi-am zis posomorât în gând că de data asta Maynard Allardeck n-o să găsească nici un pretext ori vreo chichiță de care să se lege. Și mi-am dat seama că el și Kinley, precum și Nanterre mi-au făcut, totuși, un bine : mi-au oprit gândurile să mai zboare spre Botticelli, Giorgione, Tizian și Raphael.

Prințesei îi străluceau cele mai frumoase stele în ochii-i albaștri și arăta de parcă pistoalele nici măcar n-ar fi fost inventate. Am descălecat, ne-am zâmbit într-un triumf reciproc împărtășit și cu greu m-am stăpânit să n-o îmbrățișez.

— Este pregătit pentru Cheltenham, a spus ea scoțându-și o mănușă ca să-i mângâie ușor botul cenușiu. Este la fel de bun ca Sir Ken.

Prin anii cincizeci Sir Ken fusese tot timpul vedetă câștigând trei Champion Hurdle și numeroase alte premii clasice de steeple. Să ai un cal precum Sir Ken era dorința supremă a multora din cei care-1 văzuseră, iar prințesa, care-1 avusese, îl lua deseori ca punct de referință.

— îl așteaptă un drum lung, am spus eu în timp ce descătărămam chigile. Este încă atât de tânăr.

— O, da, a spus ea fericită. Dar...

S-a oprit brusc tăindu-i-se respirația. M-am uitat la ea și i-am văzut ochii larg deschiși privind cu groază peste umărul meu drept și m-am întors rapid să văd ce se întâmplase.

Henri Nanterre se uita fix la ea.

Eu mă aflam între ei. Thomas și ceilalți prieteni se găseau în spatele ei preocupați mai mult să evite copitele lui Kinley decât să-și îndeplinească misiunea de-a o păzi, locul fiind unul dintre cele mai sigure și mai pline de public.

Imediat Nanterre și-a mutat privirea spre mine, după care, șocat, a rămas cu gura căscată și cu ochii pironiți asupra mea.

Când mă aflasem în padocul de prezentare, am crezut că mă recunoscuse, de vreme ce se uita la mine, dar, în clipa aceea am înțeles că el mă luase,

pur și simplu, ca fiind jocheul prințesei și atâta. Părea că abia acum își dădea seama că sunt unul și același cu interlocutorul său din seara trecută.

— Tu ești... a spus el pierzându-și brusc graiul. Ești...

• — Exact, am răspuns. Ce dorești ?

Și-a revenit rapid din surpriză, și-a îngustat ochii ațintiți din nou asupra prințesei și a spus răspicat :

• — Jocheii pot avea accidente.

— La fel și oamenii care poartă pistoale, i-am răspuns. Asta ai venit să-mi comunici ?

Părea, mai mult sau mai puțin, că acesta era motivul.

— Șterge-o de aici, i-am spus așa cum îmi spusese și el cu o zi mai înainte sus, în lojă și, spre totala mea uluire, a plecat.

— Hei, a spus Thomas agitat, acela a fost... acela a fost... nu-i așa ?

— Da, i-am răspuns așezând chingile pe șa. Acum știi cum arată.

— Doamnă ! a exclamat Thomas plin de căință. De unde a venit ?

— N-am văzut, a răspuns prințesa cu respirația ușor tăiată. Pur și simplu, m-am trezit cu el acolo.

— Tipul este alunecos ca un pește, a intervenit unul dintre prietenii prințesei.

Și, într-adevăr, în modul în care s-a îndepărtat, era un fel de furișare rapidă și alunecoasă.

— Ei bine, dragii mei, a spus prințesa prietenilor săi zâmbind străbătută de un fior, să mergem sus să celebrăm această frumoasă victorie. Și, Kit, vino și tu cât poți de repede.

— Da, prințesă.

M-am cântărit și, cum aceasta fusese pentru mine ultima cursă a zilei, m-am schimbat în hainele de stradă. După aceea m-am abătut pe la boxele unde se pregăteau caii înainte de alergare pentru că, din cele spuse de Jamie, Basil Clutter trebuia să fie acolo să-și înșeueze calul pentru ultima cursă.

în aceste locuri antrenorii n-au niciodată vreme să stea de vorbă, dar tot am izbutit să scot un răspuns sau două de la el, date fără tragere de inimă, în timp ce așeza teltia cu plumbi, pledul cu numărul din cursă și șaua pe calul său care nu-și mai găsea astâmpăr.

— Franțuzul ? Nanterre, da. Are cai în Franța antrenați de Villon. E un industriaș, sau ceva de soiul ăsta. Unde stă ? De unde să știu ? întreabă-i pe soții Roqueville, cu care era. Soții Roqueville ? Ascultă, oprește-te cu întrebările, sună-mă diseară. E-n ordine ?

— Da, am răspuns oftând și am plecat lăsându-1 să șteargă botul calului ca să apară curat și bine îngrijit în fața publicului.

Basil Clutter era foarte muncitor, totdeauna zorit și, ca să economisească bani, făcea și munca lui Dusty de capelmaistru, însoțindu-și caii peste tot la curse.

Am urcat în loja prințesei, am băut ceai cu lămâie și am retrăit relatând pentru ea și prietenii ei momentele de glorie din săriturile lui Kinley. Când a venit timpul să plecăm, ea mi-a spus pe tonul cel mai natural, ca pe ceva de la sine înțeles :

— Tu ai să te întorci cu mine, nu-i așa ?

Iar eu i-am răspuns, de parcă găseam situația tot pe-atât de firească :

— Da, cu siguranță.

Mi-am luat din mașină sacoșa cu lucrurile pentru noapte pe care, de obicei, o purtam cu mine și ne-am întors în Eaton Square fără alte incidente, iar apoi i-am telefonat lui Wykeham din camera de bambus. Mi-a spus că era încântat de Kinley, dar era îngrijorat în legătură cu Hillsborough. Aflase de la Dusty că nu-mi dădusem nici un interes în privința lui în cursă, drept pentru care fusesem chestionat de arbitri. în concluzie, ce este cu mine de-am intrat în bucluc uri două zile la rând ?

L-aș strânge de gât pe Dusty, mi-am zis în gând și i-am povestit lui Wykeham ceea ce le spusesem și arbitrilor.

— Ei au acceptat explicația, am continuat eu. Unul dintre ei era Maynard Allardeck, iar el se ține scai de capul meu, indiferent ce-aș face.

— • Da, cred că da. S-a veselit o bucată de vreme și chiar a chicotit. S-au făcut pariuri la bookmaker-i [1] pentru ziua în care Allardeck va obține suspendarea ta și nu dacă va izbuti s-o obțină.

— Foarte nostim, am comentat eu deloc amuzat. Sunt tot în Eaton Square dacă ai nevoie de mine.

— Da ? a spus el. E-n ordine atunci. Noapte bună, Kit.

— Noapte bună, Wykeham.

[1] Persoană care ține registrele de pariuri la curse (engl.).

L-am sunat apoi pe Basil Clutter care mi-a spus numărul de telefon al familiei Roqueville și i-am prins pe soții Roqueville care abia se întorseseră de ia Newbury.

Bernard Roqueville a spus că el nu știe unde locuiește Nanterre. Da, îl cunoștea, dar nu bine. îl întâlnise la Paris, la curse, la Longchamp, iar Nanterre reluase legăturile invitându-i, pe el și soția lui, la o bere în Newbury. De ce mă interesa ? m-a întrebat el.

I-am spus că speram să aflu unde locuiește Nanterre în Anglia. Bernard Roqueville regreta, dar nu mă putea ajuta pentru că nu știa și asta a fost tot.

Un fir care n-a dus nicăieri, mi-am zis resemnat în sinea mea punând receptorul în furcă. Poate că poliția o să aibă mai mult succes, deși mă temeam că, dacă s-ar găsi cineva care să-1 admonesteze pentru fluturarea unui pistol neîncărcat la tâmpla unei prințese străine, n-ar însemna neapărat că s-a și trecut la organizarea prinderii lui.

Am coborât în salon și, în timp ce-mi goleam pe îndelete paharul de whisky am discutat cu prințesa despre căderea în dizgrație a lui Hillsborough și mai târziu ne-am dus în sufragerie unde împreună cu Roland de Brescou am luat cina servită de Dawson : iar eu, de cel puțin douăzeci de ori, m-am gândit la banchetul florentin ce avea loc în nord.

Abia după ora zece, când ne spuneam noapte bună prințesa a adus vorba despre Nanterre.

— El te-a avertizat că jocheii au accidente, nu-i așa ?

— Da, așa a zis. Și așa se și întâmplă destul de des.

— Nu asta a vrut el să spună.

— Probabil că nu.

— Nu mi-aș ierta-o, dacă din cauza noastră ai păți ceva.

— Pe asta și contează. Dar am să risc. La fel și Thomas.

Și, în sinea mea, m-am gândit că, dacă soțul ei n-a sucombat pe loc când a văzut pistolul la tâmpla prințesei, n-o s-o facă nici atunci când focul de baraj va fi îndreptat asupra capetelor noastre.

— Au să se întâmple accidente cu cei pe care-i iubesc... și cu salariații mei.

— Nu este decât gura de el. N-o să facă nimic, am spus eu încurajator, iar ea a răspuns anemic că speră să fie așa și a plecat la culcare.

Am făcut din nou un tur al casei imense verificându-i sistemul de apărare, întrebându-mă din nou dacă îmi scăpase ceva.

Dimineața am aflat.

* *

La ora șapte eram deja sculat când a sunat interfonul și am auzit vocea adormită a lui Dawson care m-a rugat să ridic telefonul pentru că eram sunat din afară. L-am ridicat și pe fir era Wykeham.

Grajdurile cu cai de curse își încep activitățile devreme și duminicile, la fel ca și în celelalte zile ale săptămânii, iar eu eram obișnuit cu reflecțiile matinale ale lui Wykeham care întotdeauna se trezea la ora cinci. Totuși, în dimineața asta vocea lui era incoerentă și agitată cum n-o mai auzisem nici-

odată și la început m-am întrebat disperat ce păcate aș fi putut comite în timpul somnului.

— Ai... ai auzit ce ți-am... ți-am spus ? s-a bâlbâit el. Doi ! Dd... doi din caii prin... prințesei sunt... sunt morți.

— Doi ? ! am exclamat eu ridicându-mă brusc în capul oaselor și simțind cum tot trupul îmi este străbătut de fiori reci. Cum ? Adică... care doi ?

— Sunt morți în boxele lor. Țepeni. Sunt morți de câteva ceasuri bune...

— Care doi ? am întrebat din nou cuprins de teamă.

A urmat o tăcere la celălalt capăt al firului. El își amintea cu greu numele cailor chiar și în perioadele lui cele mai bune, așa că-mi puteam imagina ce îmbulzeală de nume ale unor eroi demult apuși era atunci pe limba lui.

— Cei doi, a spus el în cele din urmă, care au alergat vineri.

Am simțit că amețesc.

— Mai ești acolo ? a întrebat el.

— Da... Adică... Cascade... și Cotopaxi ?

Nu cred că se putea întâmpla una ca asta, mi-am zis în sinea mea. Era imposibil să fie adevărat. Nu Cotopaxi... nu înainte de Grand National.

— Cascade, a spus el. Și Cotopaxi.

O. nu...

— Cum ? am întrebat eu în cele din urmă

— Am chemat veterinarul, a răspuns el. L-am sculat din somn. Nu știu cum. Asta e treaba lui. Dar doi ! înțeleg să moară unul, știu că se poate întâmpla, dar nu doi... Spune-i prințesei, Kit.

— Asta e datoria ta, am protestat eu.

— Nu, nu, tu eşti acolo... Spune-i-o tu. Mai bine decât la telefon. Ei erau ca nişte copii pentru ea.

Ii iubea ca pe nişte oameni... Doamne Dumnezeule !

— Ce face Kinley ? l-am întrebat precipitat.

— Cine ?

— Kinley... câştigătorul de la cursa cu obstacole de ieri.

— O, da, el. E bine. I-am verificat pe toţi ceilalţi când i-am găsit pe cei doi. Boxele acestora erau una lângă alta, cred că îţi aminteşti... Spune-i prinţesei cât mai repede, Kit, da ? Va trebui să ducem de aici hoiturile. Ea va trebui să ne spună ce să facem cu ele. Deşi dacă au fost otrăviţi...

— Crezi că au fost otrăviţi ? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Spune-i acum, Kit.

A pus telefonul în furcă şi l-am închis şi eu pe al meu cu o furie neputincioasă. Să-i omoare caii ! Dacă Henri Nanterre s-ar fi aflat aici în clipa asta i-aş fi vârât pistolu-i de plastic în gât. Cascade şi Cotopaxi... Îi ştiam, îi ştiam de ani de zile. îmi părea rău după ei ca după nişte prieteni.

Dawson a fost de acord ca soţia sa s-o trezească pe prinţesă şi să-i spună că am veşti proaste despre unul din caii ei şi că o aştept în salon. M-am îmbrăcat şi am coborât în salon, iar peste câteva clipe a venit şi ea nefardată şi cu nelinişte în priviri.

— Ce s-a întâmplat ? m-a întrebat ea. Care din ei ?

Când i-am spus că erau doi și care anume am văzut cum groaza i s-a transformat în supoziții înspăimântătoare.

— O, nu, el n-a putut face asta ! a exclamat ca. Crezi că el...

— Dacă el a făcut-o, i-am răspuns, o s-o regrete amarnic.

A hotărât să mergem la grajdul lui Wykeham imediat și n-am putut s-o opresc când am încercat s-o conving să nu vină.

— Bineînțeles că trebuie să merg. Bietul Wykeham, are nevoie de un sprijin moral. M-aș simți vinovată dacă nu m-aș duce.

Wykeham avea nevoie de încurajare într-o mai mică măsură decât ea, dar pe la opt și jumătate ne aflam deja pe drum, prințesa rujată, Thomas placid, fără să se plângă de faptul că ziua lui liberă s-a dus. Oferta mea de a conduce Rolls-ul în locul lui a fost refuzată ca o sugestie complet nepotrivită.

Grajdul lui Wykeham se afla la o oră de mers cu mașina, la sud de Londra, la marginea unui cătun, pe o pantă de pe colinele Downs din Sussex. Fusese mărit la întâmplare, la diverse intervale <le-a lungul unui secol, lăbărțându-se pe o suprafață mare, dar prezenta o atracție pentru proprietari din cauza labirintului său de mici și neașteptate curți interioare cu câte opt sau zece boxe fiecare și cu tufe de ilice în ciubere vopsite în roșu. Pentru personalul de la grajd labirintul pitoresc înseamna **muncă în plus și pierdere de timp. Caii prințesei erau răspândiți în cinci din aceste curți interioare, fără însă a ocupa toate boxele din vreuna din ele. Wykeham, ca majoritatea antrenori-**

lor, prefera să împrăștie caii unui proprietar, nu să-i țină pe toți laolaltă și s-a întâmplat ca cei doi, Cotopaxi și Cascade, să fie singurii care aparțineau prințesei și care s-au aflat în boxele din curtea cea mai apropiată de intrare.

Am parcat mașina și ne-am îndreptat pe sub arcade spre boxele clin curțile interioare. Auzindu-ne venind, Wykeham ne-a ieșit în întâmpinare în prima curte.

Arată îmbătrânit față de acum o săptămână, mi-am zis în sinea mea stânjenit în timp ce-l priveam cum sărută ștrengărește mâna prințesei. El întotdeauna cochetase oarecum cu ea, ochii, de obicei, îi jucau și ceva din vechiul său șarm mai ieșea la iveală, dar în dimineața asta el părea, pur și simplu, absent și, când și-a scos pălăria, păru-i alb i s-a făcut vâlvoi, iar mâinile bătrâne și subțiri îi tremurau.

— Dragul meu, Wykeham, a spus prințesa alarmată. Arăți atât de fără vlagă.

— Haideți în casă, a spus el pornind-o într-acolo. Este mai bine.

Prințesa a șovăit.

— Bieții mei cai, încă mai sunt aici ?

El a dat din cap nefericit.

— Veterinarul este cu ei.

— Atunci am să-i văd, a spus ea simplu și s-a îndreptat hotărâtă spre curte, eu și Wykeham urmând-o, fără să încercăm să o facem să se răzgândească.

Ușile de la cele două boxe erau deschise și în interior se zărea o lumină electrică slabă, deși afară

era plină zi. Toate celelalte boxe erau închise, iar Wykeham a spus :

— Am lăsat ceilalți cai aici, în boxele lor. Nu par să fie tulburați, pentru că nu există nici o urmă de sânge... știți, asta i-ar tulbura...

Prințesa, ascultând doar pe jumătate, s-a îndreptat cu pași și mai înceți spre locul acoperit cu zgură maronie din boxele unde-i zăceau caii. trupurile lor arătând ca două movile tăcute, viteza lor fulgerătoare stinsă pentru totdeauna.

Muriseră cu pledurile care se puneau în cursul nopții pe ei, dar, fie că veterinarul, fie că Wykeham, ori băieții de grajd le scoseseră și le făcuseră sul punându-le lângă perete. Am privit cu toții în tăcere trupul negru, strălucitor al lui Cascade și trupul murg, cu pete de zăpadă al lui Cotopaxi.

Robin Curtiss, veterinarul înalt, stângaci, cu înfățișare copilăroasă o mai întâlnise pe prințesă când și când, iar pe mine mult mai des. îmbrăcat într-o salopetă verde, protectoare, a dat din cap spre noi și s-a scuzat că nu poate să ne dea mâna spunând că mai întâi trebuie să se spele.

Prințesa i-a răspuns la salut și 1-a întrebat imediat cu stăpânire de sine :

— Te rog, spune-mi... cum au murit.

Robin Curtiss a aruncat o privire spre mine și Wykeham, dar nici unul din noi n-am încercat să-1 oprim, așa că s-a întors spre prințesă și i-a spus direct :

— Doamnă, au fost împușcați. N-au simțit p'mic. Au fost împușcați cu o armă care nu produce d u r e r i . Cu un Colt cu săgeată.

6

Cascade zăcea pe o parte în boxă, cu capul în umbră, dar nu departe de ușă. Robin Curtiss a înaintat câțiva pași pe zgură și s-a aplecat ridicând smocul de păr negru care acoperea fruntea calului.

— Nu puteți vedea foarte clar, doamnă, pentru că este atât de negru, dar există chiar sub acest smoc un semn pe unde a intrat săgeata. S-a ridicat ștergându-și degetele cu o batistă. Foarte ușor îl poți scăpa, a continuat el. Nu-ți dai seama de ceea ce s-a întâmplat decât dacă te aștepți la așa ceva.

Prințesa s-a îndepărtat de lângă calul mort cu lacrimi în ochi, dar cu chipul calm. S-a oprit pentru o clipă în fața boxei următoare unde lângă ușă se vedea crupa lui Cotopaxi, fără a i se zări capul, care se afla lângă iesle.

— Și cu el s-a procedat la fel, a spus Robin Curtiss. Sub coama de pe frunte, aproape că nici nu se vede semnul. A fost un expert, doamnă. Caii n-au suferit.

Ea a dat din cap înghițând în sec. apoi, incapabilă să scoată o vorbă, l-a prins pe Wykeham de braț și cu cealaltă mână a făcut semn spre arcada porții și casa lui Wykeham ce se afla dincolo. Eu și Robin Curtiss i-am urmărit cum se îndepărtau iar el a oftat compătimitor.

— Biata doamnă. întotdeauna asemenea lovituri sunt atât de greu de suportat.

— Caii au fost omorâți, am spus. Ceea ce face să fie și mai greu de suportat.

— Da, în mod cert au fost omorâți. Wykeham a chemat poliția, deși i-am spus că nu era neapărat necesar. Legea este foarte vagă în privința omorârii animalelor. Dar, cum caii aparțin prințesei Casillia, cred că a procedat bine. Și el este nerăbdător ca să ridicăm hoiturile cât mai curând posibil, dar nu știu cum stă cu societatea de asigurări... dacă, într-un caz ca acesta, nu trebuie ca ei să fie anunțați primii... și mai este și duminică. S-a oprit pierzându-și șirul vorbelor, după care a adăugat ceva mai coerent : în zilele noastre nu prea întâlnești răni de acest fel.

— Ce vrei să spui ? l-am întrebat.

— Săgețile recuperabile sunt demult ieșite din uz. Aproape nimeni nu le mai folosește astăzi.

— Săgeți recuperabile ?

— Coltul cu săgeți recuperabile. Se numesc astfel pentru că săgeata nu pleacă definitiv din pistol, ci revine automat î n a p o i . Cu siguranță că știi asta, nu ?

— Da. Adică știu că săgeata revine. Am văzut lina chiar de aproape, cu ani în urmă. Nu știam câ sunt ieșite din uz. Acum ce se folosește ?

— Presupun că ai văzut cum este omorât un cal, a continuat el surprins. în curse, în toate cazurile când calul pe care îl călărești își rupe un picior...

— Mie nu mi s-a întâmplat decât de două ori, i-am spus. Și de ambele dați **mi-am scos șaua și am plecat.**

M-am trezit reflectând la acest lucru și am încercat să-i explic :

— între tine și acea creatură se stabilește o < (muniune, probabil chiar ajungi să ții la el și în

clipa următoare el trebuie să moară... Așa că eu n-am vrut niciodată să stau să privesc. Ți se poate părea ciudat, mai cu seamă că am crescut într-un grajd de cai de curse, dar, de fapt, eu n-am văzut niciodată cum se duce pistolul la capul calului. întotdeauna mi-am imaginat vag că se împușcă dintr-o parte, cum ar fi tâmpla omului.

— Ei bine, a spus el surprins și ușor amuzat, ar trebui să te școlească cineva. Tocmai dumneata să nu știi ! Uite, a continuat el, privește la capul lui Cotopaxi. Și-a croit drum printre picioarele țepene ale calului până a putut să-mi arate ce voia. Ochii lui Cotopaxi erau pe jumătate deschiși și lâptoși și, deși Robin Curtiss arăta complet detașat, pentru mine, totuși, nu era o chestiune de zi cu zi.

— Creierul unui cal este doar de mărimea unui pumn, a spus el. Presupun că asta o știi.

— Da, știu că este mic.

A dat din cap.

— Mai tot capul unui cal este un spațiu gol, înăuntru nu sunt decât sinusurile. Creierul este sus, între urechi, în extremitatea gâtului. Osul în zona aceea este destul de tare. Numai într-un singur loc săgeata poate să pătrundă și să-și atingă ținta. A ridicat coama lui Cotopaxi de pe frunte și mi-a arătat o mică neorânduială în părul de culoare deschisă. Tragi o linie de la urechea dreaptă la ochiul stâng, a continuat el, și o linie de la urechea stângă la ochiul drept. în locul în care liniile se întâlnesc, acolo este cel mai bine... mai mult sau mai puțin, acesta este... singurul punct în care trebuie să ochești. Și vezi ? Săgeata a intrat în capul lui Cotopaxi exact în acest loc. N-a fost o

treabă făcută la întâmplare. Indiferent cine este autorul, a știut exact ce trebuie să facă.

— Ei bine, am spus căzut pe gânduri, acum că mi-ai explicat, știu cum trebuie să procedez.

— Da, dar nu uita că trebuie să ai și unghiul tot atât de corect stabilit ca și locul. Trebuie să țintești exact în punctul în care se întâlnește coloana vertebrală și creierul. Atunci rezultatul este instantaneu și, după cum vezi. nu există nici o urmă de sânge.

— Și, între timp, am sugerat eu ironic, calul stă, pur și simplu, și așteaptă ca toate acestea să se întâmple ?

— Nostimada este că mai toți o fac. Chiar și așa, totuși, mi s-a spus că pentru oamenii scunzi este dificil să ducă mâna la înălțimea necesară spre a obține unghiul corect.

— Da, cu siguranță, am răspuns. Mi-am coborât privirile spre cel care a fost o mare speranță în lumea curselor și s-a pierdut în van. 11 **călărisem, îi înțelesesem gândurile, îi simțisem elasticitatea mușchilor, mă bucurasem de victoriile lui, îl antrenasem când nu era decât un începător și urmărisem emoționat cum devenea tot mai viguros o dată cu trecerea timpului. Și, totuși, mi-am zis, n-aș putea să asist la omorârea unui cal, dacă ar fi să se întâmple un accident într-o cursă.**

Am ieșit afară urmat de Robin Curtiss care continua să mă instruiască sec.

— In afară de dificultatea de a lovi exact locul respectiv, săgeata mai are un dezavantaj și anume acela că, deși ea se retrage imediat, calul începe să cadă tot atât de repede, iar după mai

multe întrebuințări oasele craniene îndoaie săgeata și pistolul nu mai funcționează.

— Așa că acum folosiți altceva ?

— Da, a încuviințat el dând din cap. Glonțul. Am să-ți arăt, dacă vrei. Am un pistol în mașină.

Ne-am îndreptat fără grabă spre locul unde îi era parcată mașina, nu departe de Rolls-ul prințesei. A descuiat portbagajul, apoi o geantă diplomat pe care o avea înăuntru și din ea a scos un obiect învelit într-o cârpă maro, pe care a dat-o la o parte.

A ieșit la iveală un pistol automat, tip Luger, care nu părea cu nimic ieșit din comun, în afară de țeava. Aceasta nu era dreaptă și îngustă așa cum te-ai fi așteptat, ci lată și umflată, cu o deschizătură ovală, tăiată pe oblic, la capăt.

— Țeava asta trimite glonțul afară învârtindu-l în spirală, mi-a explicat el.

— Orice glonț obișnuit ?

— Da, orice tip de pistol și orice glonț, dar trebuie să aibă calibrul potrivit. Acesta este unul din marile avantaje, poți să sudezi o țeava ca asta la orice pistol vrei. Ei bine... glonțul pleacă din pistol cu energie mare, de scurtă durată, dar, pentru că merge în spirală, va fi oprit de orice obstacol pe care-l întâlnește în cale. Așa că, dacă împuști un cal, glonțul se va opri în capul lui. în majoritatea cazurilor, așa se întâmplă. A zâmbit. Oricum, nu-ți trebuie atâta precizie ca la săgeată, pentru că glonțul are efecte mai mari și mai sigure.

— L-am privit căzut pe gânduri.

— Cum poți să fii atât de sigur că cei doi au fost omorâți cu o săgeată ?

— O... la glonț ar fi arsuri de la praful de pușcă în locul în care a intrat, de asemenea, i-ar fi curs sânge pe nas și probabil pe gură. Uneori nu mult. dar oricum ar fi fost cât de cât, pentru că rana în interior este mult mai mare, înțelegi ?

— Da, i-am răspuns oftând. înțeleg. L-am privit cum își învelea la loc pistolul și l-am întrebat : Presupun că îți trebuie o autorizație pentru el.

— Bineînțeles. La fel și pentru săgeți.

Trebuie să fie mii de asemenea pistoale prin zonă, am reflectat în sinea mea. Orice veterinar, probabil, că are unul. Orice parlagiu. Orice fermier cu multe oi și vite. Orice hăitaș care are în grijă o ceată de câini de vânătoare. Oamenii care se ocupă de caii poliției... Probabilitățile păreau fără de sfârșit.

— Bănui că sunt sute de asemenea săgeți prin zonă, ieșite din uz și nefolosite.

— • Da, sub cheie și lacăt, a răspuns el.

— Dar nu si în noaptea trecută.

— Nu.

— Cam pe la ce oră din noapte crezi că s-a întâmplat ?

Și-a terminat de împachetat pistolul și 1-a pus clin nou sub cheie.

— Devreme, a răspuns el convins. Nu mult după miezul nopții. într-adevăr, a fost o noapte rece ca piatra în dimineața asta. Nici în interior nu mai erau calzi. Asta cere timp... iar ei au fost găsiți la ora șase și jumătate. A făcut o grimasă. Celor de la ecarisaj nu le place să ridice cai morți de atâta v r e m e . Îi deplasează greu când sunt înțepeniți și ca să-i scoți din boxă este o problemă.

Și-a dezbrăcat salopeta și a pas-o în portbagaj. Trebuie făcută autopsia. Cei de la asigurări insistă asupra acestui lucru. A închis portbagajul. Putem să mergem și noi în casă.

— Și-i lăsăm acolo ?

Am făcut semn spre grajduri.

— N-o să plece nicăieri, a răspuns el, dar s-a întors și a închis ușile celor două boxe. într-o duminică atât de frumoasă s-ar putea ca unii proprietari să vină ca să-și vadă caii și sensibilitatea lor ar putea fi afectată.

Cred că în prima săptămână din timpul pregătirii sale ca medic veterinar și propria sensibilitate a lui Robin avusese mult de suferit, dar se obișnuise și acum era un doctor foarte bun și eficient pentru caii lui Wykeham.

Am intrat în casa lui Wykeham, veche și întortocheată asemeni ogrăzii și i-am găsit, pe el și pe prințesă, consolându-se cu ceai și amintiri, ea, plină de solicitudine și stăpânindu-și durerea, iar el părând mai calm și mai sigur pe sine, dar totuși stânjenit.

Când mi-am făcut apariția, el s-a ridicat brusc în picioare, s-a repezit spre mine și m-a scos din salon spunând că vrea să-mi arate unde să pregătesc ceaiul, deși asta o știam de zece ani.

— Nu înțeleg, mi-a spus pe când mă conducea spre bucătărie. De ce ea nu întreabă cine i-a omorât ? Este primul lucru pe care aș vrea să-l știu. Ori ea nici n-a amintit măcar o singură dată. A vorbit doar despre curse, în felul ei obișnuit și s-a interesat de ceilalți cai. De ce nu vrea să știe cine i-a omorât ?

— Mde, i-am răspuns. Cred eă știe.

— Ce ? ! Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Kit... cine ?

Am șovăit. El părea atât de uscățiv și slăbit, cute adânci îi brăzdau fața bătrână și zbârcită pe care pistruii apăruți o dată cu vârsta ieșeau mult în evidență.

— O să-ți spună ea însăși, i-am răspuns, dar este ceva legat de afacerile soțului ei. Nu cred că este cazul să-ți faci griji că ar fi un trădător printre oamenii tăi. Dacă ea nu ți-a spus ce crede, înseamnă că n-o să spună nimănui până nu discută cu soțul ei și, chiar și atunci, s-ar putea să ia hotărârea de a nu divulga nimic, pentru că știi cât de mult urăsc publicitatea.

— în orice caz, va fi publicitate, a răspuns el îngrijorat. Co-favoritul pentru Grand National, împușcat în boxă... Chiar dacă încercăm, nu putem face să n-ajungă la urechile presei.

Am început să pregătesc ceaiul pentru mine și Robert fără a mai insista asupra vâlvei care se va produce în mod cert.

— în orice caz, am continuat eu, principala dumitale problemă nu este să afli cine a făcut-o. Dumneata trebuie să te îngrijești înainte de toate ca toți ceilalți cai să fie în siguranță.

— Kit ! Era totul uluit. A... afurisită treabă,. Kit... Kit. Se bâlbâia iar. N-o să... n-o să se întâmple din nou !

— Ei bine, am spus eu domol, deși n-aveam cum s-o spun cu mai multe menajamente, aș zice că pericolul îi paște pe toți. Toți caii ei. Nu imediat. Nu chiar azi. Dar, dacă prințesa și soțul ei se hotărăsc pentru un anume curs al lucrurilor,

ceea ce este foarte probabil, atunci toți sunt în pericol, Kinley mai ales. Așa că, ceea ce trebuie făcut este să ne punem mințile la treabă pentru a lua măsuri de apărare.

— Dar, Kit...

— Trebuie angajate patrule cu câini, am spus eu.

— Sunt foarte scumpe...

— Prințesa este bogată, am subliniat eu. Întreab-o. Dacă nu-i convine prețul, am să plătesc eu. Wykeham a rămas cu gura căscată și a închis-o când i-am explicat mai departe : Eu deja am pierdut cea mai bună șansă pe care am avut-o vreodată de a câștiga Grand National-ul. Caii ei înseamnă tot atât de mult pentru mine, cât și pentru ea și pentru tine, și să mă ia naiba dacă stau cu mâinile în sân și las să fie omorâți doi câte doi. Așa că, până diseară să aduci oameni de pază. să te asiguri ca de acum înainte să fie cineva în permanență la grajduri, să se patruleze toate curțile zi și noapte.

— E-n ordine, a spus el tărăgănat. Am să aranjez totul... Dacă aș ști cine i-a omorât, l-aș ucide cu propria mea mână.

Suna extraordinar, așa cum fusese spus, fără mânie, mai mult ca o autodescoperire neașteptată. Aceasta era și dorința mea, dar n-aș fi putut-o face decât la furie. El sugera o acțiune dusă până la capăt cu mintea limpede ; oamenii însă fac asemenea afirmații, fără a le da nici ei crezare, iar el nu avea putere nici cât un șoarece în fața lui Nanterre, care era ca un uliu de pradă, mi-am zis în sinea mea cu părere de rău.

în tinerețea lui fusese ca un Hercule, așa-mi spusese, un fel de uzină energetică pe două picioare, cu o bucurie de a trăi pulsându-i în vene.

— Sete de viață, asta este ceea ce am cu prisosință, îmi repetase el de nenumărate ori. Asta ai și tu. Nimeni nu ajunge nicăieri dacă n-o are. Plăcerea luptei, asta-i totul.

Fusese jocheu de renume în curse de amatori, se îndrăgostise lulea și se însurase cu fata unui antrenor mediocru ai cărui cai au început să câștige din momentul în care Wykeham a pășit în ogradă. Acum, după cincizeci de ani, când toată vigoarea îi era dusă, soția moartă, iar propria-i fiică, ea însăși bunică, lui nu-i mai rămăsese decât priceperea de neprețuit de a transmite setea de a trăi cailor săi. Nu se prea mai gândea Ia altceva în afară de ei, alte lucruri nu-l mai interesau, își făcea rondul de seară la grajduri vorbind fiecărui cal ca unui om, jucându-se cu unii, mustruluindu-i pe alții, măgulind foarte puțini, dar fără a ignora pe nici unul.

Călărisem pentru el de când aveam nouăsprezece ani, fapt pe care-l povestea cu mulțumire de sine. „Uitați-vă la tânărul ăla", le spusese pe atunci diverșilor proprietari. ..Este ceea ce ne trebuie. Și mă pricep bine la asta". Uneori mă gândeam că el îmi dăduse cu tenacitate exact ceea ce oferea celor dragi : șansă, încredere și bucuria muncii.

Pe când îmi făceam ucenicia, el antrenase doi cai ce câștigaseră Grand National-ul, ca jocheu, fusesem și eu destul de aproape în a-l obține, dar abia de curând îmi dădusem seama cât de mult își dorea a treia victorie. Calul mort de afară

însemna pentru noi toți o mare pierdere, care ne seca inimile de durere.

— Cotopaxi, a spus el cu intensitate, nimerindu-i exact numele în chip surprinzător, era calul pe care l-aș fi scos primul dintr-un incendiu.

Eu și prințesa ne-am întors la Londra fără ca să mai așteptăm poliția, pe cei de la asigurări sau ecarisaj (totul era atât de oribil).

Mă așteptam ca ea să vorbească mai cu seamă despre caii ei. ca de obicei, dar, se pare, că acum gândurile îi erau spre Wykeham.

— Acum treizeci și cinci de ani, când tu nici nu erai născut, a spus ea. când am intrat în lumea curselor, Wykeham domina scena ca un Colossus. Era exact așa cum povestește el, un Hercule, într-adevăr. Puternic, plin do succes, teribil de atractiv... Mai toate femeile erau leșinate după el, iar soții își ieșeau din minți de furie... A zâmbit la aduceri aminte. Presupun că este greu pentru tine, Kit, să ți-l imaginezi astfel, cunoscându-l doar de când este bătrân, dar a fost un bărbat splendid... și încă mai este, bineînțeles. M-am simțit privilegiată, în urmă cu mulți ani, când a acceptat să-mi antreneze caii.

Priveam fascinat fața-i senină. în trecut o văzusem deseori cu Wykeham la curse, totdeauna ascultându-i sfaturile, bătânclu-l ușor pe braț veselă. Nu-mi dădusem seama cât de mult trebuie să-i fi simțit ea lipsa când el a început să nu mai vină la curse, cât de mult trebuie să fi regretat ea vestejirea unui asemenea titan.

Contemporan cu bunicul meu (și cu tată] lui Maynard Allardeck) Wykeham era o legenda pentru mine când îmi oferise slujba. O acceptasem aproape uluit și mă maturizasem rapid, având o judecată de om în toată firea la douăzeci de ani din cauza responsabilităților pe care mi le încredințase. Cai de sute de mii de lire se aflau în mâinile mele tot timpul, succesul unui grajd era pus pe umerii mei. Nu ținuse cent de tinerețea mea, îmi spusese în termeni foarte clari de la început că toată munca lui atârna în final de priceperea jocheului, de înțelepciunea și de capacitatea lui de a lua hotărâri la rece. Așa că, dacă nu eram la înălțimea cerințelor lui. nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne luăm rămas bun.

Mișcat în adâncul sufletului meu, îmbrățișasem din toaiâ inima ceea ce îmi oferise știind că o asemenea șansă nu mai intâlneam a doua oară în viață ; și. în general, totul ieșise foarte bine.

Gândurile prințesei erau identice cu ale mele.

— Când Paul Peck a avut accidentul acela îngrozitor și s-a hotărât să se retragă, a spus ea, eram în plin sezon, fără nici un jocheu la grajd, iar ceilalți jochei de valoare aveau angajamente în altă parte. Wykeham ne-a spus, mie și altor proprietari, că era în Newmarket un băiat, Fielding, care călărea ca amator de un an de zile, de când terminase școala.... A zâmbit. Toți eram foarte îndoielnici. Wykeham ne-a spus să avem încredere în el, pentru că nu se înșela niciodată. Știi cât este de modest ! A făcut o pauză căzută pe gânduri. Când a fost asta ?

— Acum zece ani, la sfârșit de octombrie.

A oftat.

— Timpul trece atât de iute.

Cu cât îmbătrâneşti cu atât trece şi mai repede... Şi pentru mine era la fel. Timpul nu se mai dilata la infinit. Anii cât voi mai sta în şa se apropie de sfârşit, poate vor fi patru, poate vor fi cinci. Asta se va întâmpla atunci când trupul nu mi se mai vindeca atât de repede după căzături, iar eu nici pe departe nu eram pregătit să fac faţă scurgerii inexorabile a zilelor. îmi iubeam cu pasiune meseria şi mă temeam de ziua când se va încheia. Orice ar urma după aceea va fi nespus de pictisitor, mi-am zis în sinea mea.

Prinţesa a rămas tăcută pentru o vreme, gândurile întorcându-i-se spre Cascade şi Cotopaxi.

— Săgeata aceea, a spus ea ezitând... n-am putut să-l întreb pe Robin... eu, de fapt, nu ştiu cum arăta un asemenea pistol.

— Robin spune că acel Colt cu săgeată nu prea mai este folosit în zilele noastre, i-am răspuns, dar eu am văzut cândva unui. Veterinarul bunicului meu mi l-a arătat. Era un pistol foarte g r e u . Cu o ţeava foarte groasă. Săgeata în sine este o vergea din metal care alunecă pe ţeava. Când se apasă pe trăgaci, vergeaua metalică ţâşneşte afară, dar, pentru că este fixată înăuntru pe un arc, revine imediat în ţeava. Ani reflectat câteva clipe, apoi am continuat : Vergeaua, săgeata... este puţin mai groasă decât un creion şi cam zece centimetri din ea intră în... ă-ă ... cel asupra căruia s-a tras.

A fost surprinsă.

— Atât de mică ? Ştii, am crezut că este mult mai mare. Şi până astăzi habar n-am avut că... că se trage în frunte.

S-a oprit brusc și o bună bucată de vreme s-a concentrat asupra peisajului. Fusese de acord fără nici o rezervă asupra patrulei cu câini și-i spusese lui Wykeham să nu facă economii, pericolul în care se aflau toți ceilalți cai ai săi fiind evident.

— Așteptasem cu atâta nerăbdare Grand National-ul, a spus ea în cele din u r m ă . Cu atât de multă nerăbdare !

— Da, știu. Și eu la fel.

M-a mângâiat ușor pe mână destul de absentă.

— Este o pierdere atât de mare, a spus ea cu durere. Și totul a fost atât de stupid. Soțul meu n-o să intre niciodată in comerțul cu arme ca să-mi salveze caii. *Niciodată.* **Și nici nu i-aș cere-o. Dragii, dragii mei cai !**

S-a luptat ca să n-o apuce plânsul și cu câteva prize de aer trase pe nas și câteva înghițituri în sec a câștigat bătălia. Când am ajuns în Eaton Square a spus să mergem în salon să bem ceva ca să ne mai treacă supărarea.

Totuși, acest plan bun a căzut pentru că salonul era ocupat. Două figuri, care stăteau fiecare în câte un fotoliu, s-au ridicat în picioare când prințesa a pășit înăuntru ; erau prințul Litsi și Danieile.

— Scumpa mea mătușă, a spus prințul Litsi aplecându-se și sărutându-i mâna și amândoi obrajii. Bună dimineața.

— Bună dimineața, a răspuns ea anemic și a sărutat-o pe Danieile. Credeam că vă întoarceți diseară, târziu.

— Vremea a fost îngrozitoare, a spus prințul strângându-mi mâna. Ploaie. Ceață. Frig. Ieri am

hotărât că ne-a fost de-ajuns şi am plecat dis-de-dimineaţă, înainte de micul dejun.

Am sărutat obrazul catifelat al Danielle-ei, dorind mult mai mult decât atât. M-a privit scurt în ochi şi a spus că Dawson le zisese că eu locuiam aici. N-o văzusem de trei săptămâni şi nu voiam să aud nimic despre Dawson. Totuşi, în preajma prinţesei mi-am stăpânit emoţiile care mă răvăşeau şi m-am auzit întrebând-o dacă i-au plăcut prelegerile, de parcă şi sperasem acest lucru.

— Au fost grozave.

Prinţesa a hotărât ca eu. prinţul Litsi şi Danieile să servim câte o băutură, iar ea a plecat sus să-şi vadă soţul.

— Fă tu pe gazda, i-a spus ea nepotului. Şi tu, Kit. povesteşte-le tot ce s-a întâmplat, vrei ? Dragii mei... nişte necazuri atât de oribile.

A fluturat vag din mână în semn de rămas bun şi a ieşit din salon. O siluetă zvcltă şi dreaptă, care se definea singură.

— Kit, a spus prinţul deplasându-şi atenţia asupra mea.

— Sir.

Stăteam amândoi în picioare de parcă ne cântăream unul pe celălalt : El era mai înalt decât mine, cu zece ani mai în vârstă şi un om de lume. Un bărbat robust, cu umeri puternici, cap mare. buze cărnoase, nas drept şi ochi inteligenţi, de culoare deschisă. Păru-i castaniu începuse să se retragă uşor de pe frunte, dându-i un aer de distincţie, iar din cămaşa-i crem, neînchisă la guler se profila un gât puternic. Arăta la fel de impunător cum îi ştiam dintotdeauna. Trecuse un an sau mai mult de când ne văzusem ultima oară.

La rândul lui. cred că a văzut un păr castaniu, cârlionțat, niște ochi căprui și un trup slăbănog, așa cum cereau baremurile curselor. Pesemne că el a mai văzut și un bărbat pe a cărui logodnică o ademenise cu plăceri ezoterice, dar, ca să fiu drept, nu se citea pe chipul lui nici triumf, nici amuzament.

— Aș vrea să beau ceva, a spus Danieile brusc. S-a așezat în fotoliu așteptând. Litsi...

Prințul m-a mai cântărit o clipă din ochi, apoi s-a întors și s-a ocupat de sticle. Până acum noi discutasem doar despre curse, am reflectat eu, menținându-ne la o conversație politicoasă și superficială. De fapt, îl cunoșteam tot pe-atât de puțin pe cât mă cunoștea și el.

Fără să întrebe, a turnat vin alb pentru Danieile și scotch pentru noi doi.

— E-n ordine ? m-a întrebat el oferindu-mi paharul.

— Da, Sir.

— Zi-mi Litsi, a spus el cu nonșalanță. Tot acest protocol... nu-mi place în i n t i m i t a t e . Cu tanti Castilia este altceva, dar eu n-am cunoscut vremurile de altădată. Nu mai există nici un tron... eu n-am să fiu niciodată rege. Eu trăiesc în lumea modernă... așa că să rămân în ea, vrei ?

— Da, am răspuns. Dacă doriți.

A încuviințat din cap și a sorbit câteva înghițituri.

— Tu. în orice caz, îi spui mătușii Castilia ..prințesă", a subliniat el.

— Ea mi-a cerut-o.

— Deci rămâne cum am hotărât. A făcut un gest larg cu mâna, subiectul fiind închis. Spune-ne ce a răvășit această casă.

Am privit spre Danieile care era îmbrăcată în pantaloni negri, bluză albă și pulover bleu. Era fardată cu obișnuitul ruj roz. iar părul-i negru, bogat fusese strâns Ia spate cu o panglică bleu. Totul îmi era cunoscut, familiar și drag. Doream cu ardoare s-o strâng în brațe, să-i simt căldura trupului lipit de al meu, dar ea stătea foarte hotărâtă în fotoliul în care nu încăpea decât o persoană fiind concentrată asupra băuturii și dacă-mi întâlnise privirea pentru o secundă sau două.

O pierd, mi-am zis în sinea mea și nu puteam să suport gândul.

— Kit, a spus prințul luând loc în fotoliu.

Am respirat adânc, mi-am întors privirea spre el și m-am așezat și eu. după care mi-am început lungul recital, pornind cronologic de la descinderea scandaloasă a iui Nanterre de vineri după-amiază și terminând cu caii morți din grajdul lui Wykeham din dimineața asta.

Litsi a ascultat cu o consternare crescândă, iar Danieile. pur și simplu, era indignată.

— Asta-i oribil, a spus ea. Biata tanti Casilia ! S-a încruntat. Cred că nu este bine să cedezi sub amenințări, dar de ce este unchiul Roland atât de pornit împotriva armelor ? Ele se fabrică în toată lumea, nu ?

— în Franța, i-a răspuns Litsi, pentru un om de rangul lui Roland, dacă s-ar îndeletnici cu armele, ar fi considerat demn de dispreț.

— Dar el nu locuiește în Franța, a spus Danieile.

— El trăiește în sine. Litsi și-a întors privirile spre mine. Tu înțelegi de ce nu poate, nu ?

— Da, i-am răspuns.

A dat din cap. Danieile s-a uitat pe rând la fiecare din noi și a oftat.

— Asta-i judecată europeană, presupun. Comerțul cu arme în America nu înseamnă mare lucru.

Mi-am zis că, probabil, însemna cu mult mai mult decât își dădea ea seama, iar din expresia lui Litsi am înțeles că și el gândea la fel.

— Cele patru sute de familii cu vechi tradiții ar face negoț cu arme ? a întrebat el, dar, dacă s-a așteptat la un răspuns negativ, nu l-a avut.

— Da, bineînțeles, cred că da, a spus Danieile. Adică, de ce și-ar face probleme ?

— în orice caz, a spus Litsi, pentru Roland este imposibil.

Discuția a fost întreruptă de o voce ce venea dinspre scări, o voce feminină, puternică, ce se apropia.

— Unde sunt ? înăuntru ? A apărut și persoana în cadrul ușii de la salon. Dawson zice că este ocupată camera de bambus. Asta-i ridicol ! Eu întotdeauna am stat în camera de bambus ! I-am spus lui Dawson să mute lucrurile, indiferent ale cui sunt.

Dawson mi-a aruncat o privire inexpresivă peste umerii ei și și-a continuat drumul spre etajul de sus ducând o valiză.

— Acum, a spus apariția din prag, sâ-mi pregătească cineva și mie un .,Bloody Mary". Afurisitul de avion a avut o întârziere de două ore.

— Drace ! a exclamat abia auzit Danieile, pe când toți trei ne ridicam în picioare. Tanti Beatrice.

———————/ ———————

~T *Jf* ătușa Beatrice, sora lui Roland de / \ / / Brescou, vorbea cu un ușor accent francez mult estompat de un pronunțat accent american. Avea un păr foarte bogat, nu negru și lung ca al Danielle-ei, ci alb, bătând în oranj pal, care încadra o față rotundă, cu ochi tot rotunzi, în care se citea o expresie de o hotărâre ce mergea până la obstinație.

— Danieile ! a exclamat Beatrice cu sprâncenele-i subțiri înălțate. Ce faci aici ?

— Lucrez în Anglia. Din toamna trecută.

Danieile s-a îndreptat spre mătușa sa ca să-i dea sărutarea cuvenită.

— Mie nimeni nu-mi spune nimic.

Beatrice purta un costum din jerse din mătase — haina de vizon îi fusese dusă sus pe brațul lui Dawson — cu o blană de focă prinsă cu un lanț de aur care-i strălucea pe piept. Degetele-i pline de inele arătau ca o pepită de aur, cam de o uncie și un crocodil fusese sacrificat pentru geanta ei. într-un cuvânt, Beatrice știa să se bucure de banii ei.

Combinație de vodcă și suc de roșii (slang, eng].).

Ea era pe punctul de a întreba cine suntem eu • i Litsi, când a intrat prințesa, care, din câte mi-am dai scama, coborâse într-o viteză record.

- Beatrice, a spus ea înaintând cu ambele I rațe întinse și un zâmbet contrafăcut, ce surpriză plăcută !

A îmbrățișat-o pe Beatrice și i-a aplicat două sărutări de bun venit, dar i-am observat dispera- i 'a din ochi.

- Surpriză ? a întrebat-o Beatrice când s-a desprins din îmbrățișare. Am sunat vineri și am Vorbit cu secretara. I-am spus să-și ia toate masurile ca să-ți transmită mesajul și mi-a promis Lft o să-ți lase o notă.

- O ! O expresie de toleranță a străbătut fața pi inței. Pesemne că este jos, în birou și eu n-am Observat-o. Am fost... destul de ocupați.

- Casilia, în privința camerei de bambus... a început cu tenacitate Beatrice, dar prințesa a în- trerupt-o cu dexteritate.

- Il cunoști pe nepotul meu, Litsi ? a spus ea lacând prezentările de rigoare. Litsi, ea este sora Ini Roland, Beatrice de Brescou Bunt. Beatrice. ai plecat din Palm Beach aseară ? Ai făcut un zbor Ittâl de lung din Miami.

— Casilia... Beatrice a dat mâna cu Litsi. < îamera de...

— Și el este logodnicul Danielle-ei, Christmas l'ielding, a continuat prințesa fără să-i lase timp de vorbire. Cred că nici pe el nu-1 cunoști. Și acum, draga mea Beatrice, puțină vodcă cu suc de roșii ?

— Casilia ! a spus Beatrice proptindu-și bine picioarele în pantofi. întotdeauna am avut camera de bambus.

Am deschis gura să spun îndatoritor că nu mă deranja să mă mut în altă parte când am primit o privire rapidă, de oțel pur, din partea prințesei. Am închis gura uluit și amuzat, fără a lăsa să mi se citească ceva pe chip.

— Beatrice, doamna Dawson îți despachetează lucrurile în camera roz, a spus prințesa cu fermitate. Ai să te simți foarte bine acolo.

Beatrice, furioasă, dar nemaiavând încotro, 1-a lăsat pe amabilul Litsi să-i pregătească un ,,Bloody Mary", dând instrucțiuni precise despre cum se agită sucul de roșii, despre cât Worcestershire să pună, câtă lămâie și câtă gheață. Prințesa o urmărea cu o expresie vag binevoitoare, iar Danieile își stăpânea cu greu râsul.

— Și acum, a spus Beatrice când, în sfârșit, băutura i-a fost pregătită pe placul ei, ce este toată aiureala asta cu Pvoland care nu vrea să-și extindă afacerile ?

După o secundă de imobilitate de gheață, prințesa și-a revenit și s-a așezat într-un fotoliu, încrucișându-și brațele și picioarele într-o poză studiată.

Beatrice a repetat întrebarea cu insistență. Mi-am dat seama că ea nu se dădea niciodată bătută. Litsi i-a oferit un scaun, a instalat-o cu blândețe în el, discutând vrute și nevrute, dându-i prințesei timp să-și recapete stăpânirea de sine.

Litsi s-a așezat în al treilea fotoliu înclinându-se spre Beatrice cu o politețe care s-o domolească, iar eu și Danieile ne-am instalat pe sofa, cu o jumătate de pogon de creton înflorat între noi.

— Roland, pune tot felul de piedici, iar eu am venit să-i spun că nu-1 aprob. Trebuie să-și

schimbe modul de a gândi imediat. Este ridicol să nu fi in pas cu vremea și a venit timpul să căutăm noi piețe.

Prințesa s-a uitat spre mine și eu am dat din cap. Noi auzisem același lucru, unele fraze chiar identice, din gura lui Nanterre vineri seara.

— De unde știi despre unele oferte de afaceri ? a întrebat-o prințesa.

— Tânărul acela plin de energie, fiul lui Louis Nanterre, mi-a spus, bineînțeles. A făcut un drum special ca să mă vadă și mi-a explicat totul de-a fir a păr. M-a rugat să-1 conving pe Roland să trăiască în secolul al XX-lea, ce să mai vorbim de al XXI-lea care bate la ușă și m-am hotărât să vin eu însămi aici ca să-1 conving.

— Știți că el îi propune să fabrice și să exporte arme ? am întrebat-o.

— Bineînțeles, a răspuns ea. dar numai componentele de plastic. Roland este demodat. Am o prietenă în Palm Beach iar firma soțului ei produce proiectile pentru Ministerul Apărării. Așa că unde-i diferența ? A făcut o pauză. **Și pe tine ce te privește ? Ochii i s-au oprit asupra Danielle-ei și și-a amintit. Presupun, a spus ea în silă, că tangenți ai te interesează și pe tine. N-am știut că Danieile s-a logodit. Mie nimeni nu-mi spune nimic.**

Henri Nanterre, mi-am zis în sinea mea, îi spusese mult prea multe.

— Beatrice, a intervenit prințesa, sunt sigură că vrei să te speli după drum. Dawson ne pregătește dejunul deși, dat fiind că n-am știut că vom fi așa **de mulți...**

— Vreau să vorbesc cu Roland, a spus Beatrice cu încăpățânare.

— Da. mai târziu. Acum se odihnește.

Prințesa s-a ridicat în picioare, la fel și noi, așteptând ca mătușa Danielle-ei să plece sus, așa cum i-o cereau bunele maniere ; și a fost interesant că ea s-a dat bătută, a lăsat jos paharul cu băutura neterminată și a plecat mormăind, totuși, în timp ce se îndepărta, că speră să fie instalată în camera de bambus cel târziu ziua următoare.

— Este de neînduplecat, a spus Danieile când vocea nu i s-a mai auzit. întotdeauna obține ce vrea. Și, în orice caz, camera de bambus nu este ocupată, nu-i așa ? Ce ciudat din partea mătușii Casilia s-o refuze.

— Am dormit eu acolo în ultimele două ncpți, am spus.

— într-adevăr? m-a întrebat Litsi. Ești găzduit la un rang mai mult decât princiar.

— Nu fi nedrept, i-a spus Danieile. Tu ai spus că preferi camerele de la parter pentru că poți să vii și să pleci fără să deranjezi pe nimeni.

Litsi a privit-o cu afecțiune.

— într-adevăr ? Am vrut să spun doar că mătușa Casilia îți stimează foarte mult logodnicul.

— Da. a răspuns Danieile, aruncându-mi o privire încurcată. îl stimează.

Ne-am așezat din nou cu toții, dar Danieile n-a venit mai aproape de mine pe sofa.

Litsi a întrebat :

— De ce Henri Nanterre a recrutat-o pe mătușa ta cu atâta sârguință ? Ea n-o să-l facă pe Roland să se răzgândească.

— Beatrice trăiește din banii familiei de Brescou, a spus Danieile pe neașteptate. La fel

și părinții mei, acum că, oaia neagră adică talăl meu, a fost reprimit în sânul clanului. Din beneficiile de pe pământul său, unchiul Roland a stabilit sume frumoase pentru fiecare, dar mătușa mea, chiar de când am cunoscut-o, se plânge că el ar fi putut fi mai generos.

— De când ai cunoscut-o ? a repetat Litsi. N-o știi dintotdeauna ?

Danieile a clătinat din cap.

— Ea nu 1-a aprobat pe tata. Când tata a părăsit casa părintească, a provocat o adevărtă furtună, deși exact ce-a făcut niciodată nu mi-a spus ; Când îl întreb, el o dă pe glumă, dar trebuie să fi fost ceva destul de grav. Mama spune că trebuia să aleagă între exil și pușcărie, iar el a ales California. Ea și cu mine am apărut pe scenă mult mai târziu. în orice caz, acum opt ani tanti Beatrice a dat năvală peste noi să vadă ce s-a ales de frățiorul ei căzut în dizgrație și de atunci am văzut-o de nenumărate o r i . Cu mult timp în urmă ca s-a măritat cu un om de afaceri american și, după moartea lui. a început să-1 caute pe tata. I-au trebuit doi ani -— Statele Unite sunt o țară mare — dar la ea perseverența este o virtute de căpătâi. Locuiește într-o superbă casă stil spaniol în Palm Beach — am stat acolo câteva zile într-o vacanță de primăvară — iar ea vine des la New York și în fiecare vară călătorește în Europa undc-și petrece o vreme în „castelul nostru", așa cum îl numește ea.

Litsi dădea din cap în semn de aprobare.

— Tanti Casilia venea să mă viziteze la Paris când cumnata ei stătea prea mult acolo. Tanti Casilia și Roland. a explicat el, fără să fie necesar, merg în fiecare an la castel pentru vreo șase

săptămâni, în iulie și august, ca să respire aer de țară și-și joacă și ei rolul de proprietari. Știai ?

— I-am auzit uneori, i-am răspuns.

— Da, bineînțeles, a spus Litsi.

— Cum arată castelul ? 1-a întrebat Danieile.

— Nu este un castel tip Disney Land, a răspuns Litsi zâmbind. Seamănă mai degrabă eu o mare casă de țară georgiană, construită din piatră de culoare deschisă și cu obloane la toate ferestrele. Castelul de Brescou... Orașul din apropiere se află la sud de Bordeaux și a fost construit mai tot pe pământul lui Roland, așa că prosperitatea lui constituie un motiv de mândrie civică și morală pentru Roland. Chiar și fără societatea de construcții, el ar putea sponsoriza o parte din jocurile olimpice cu venitul pe care-1 **primește din chirii, iar proprietățile sale sunt conduse, așa cum era și compania, de manageri buni, de o mare corectitudine.**

— El nu poate să fabrice și să vândă arme, am comentat eu.

Danieile a oftat.

— îmi dau seama, într-adevăr, a admis ea, că toată acea onoare aristocratică, veche de secole, nu i-ar permite s-o facă.

— Dar pe mine mă surprinde foarte mult. am spus eu, că Beatrice a putut îmbrățișa ideea cu destulă ușurință. Aș fi crezut că ea împărtășește sentimentele fratelui său.

— Pariez, a spus Danieile, că Henri Nanterre i-a promis un milion de dolari dacă-1 face pe unchiul Roland să se răzgândească.

— In cazul ăsta, am sugerat eu blând, unchiul tău ar putea să-i ofere dublu ca să se întoarcă la Palm Beach și să rămână acolo.

Danieile părea șocată.

— Asta n-ar fi corect.

— Din punct de vedere moral, nu, am încuviințat eu, dar din punct de vedere pragmatic, ar ii o soluție eficace.

Litsi m-a privit căzut pe gânduri.

— Crezi că ea reprezintă o asemenea amenințare ?

— Cred că ar fi ca picătura de apă ce-și sapă calea în stâncă. Ar fi ca apa ce picură pe fruntea unui om până-l scoate din minți.

— Tortura cu apă. a spus Lilsi. Am auzit că, după o vreme, o simți ca un sfredel încins cum îți găurește țeasta.

— Beatrice este exact așa, a spus Danieile.

A urmat o scurtă tăcere în care am reflectat asupra capacităților distructive ale doamnei Beatrice de Brescou Bunt și apoi Litsi a spus cumpănind bine lucrurile :

— Ar putea fi o idee bună să-i vorbești despre documentul la semnarea căruia ai fost martor. Dă-i vestea proastă că va trebui ca noi toți patru să fim de acord cu armele și asigur-o că. chiar dacă reușește să-l determine pe Roland să cedeze, ca va trebui, totuși, să aibă de-a face cu mine.

— Nu-i spune, m-a rugat Danieile. N-o să ne mai dea pace la nici unul.

Nici Danieile, nici Litsi nu obiectaseră că li se folosise numele în absență ; dimpotrivă, fuseseră încântați. „Ne face să fim ca o familie", spusese

Danieile, iar cel care se simțea exclus eram eu, martorul.

— Sus am ceva ce cred că este un duplicat al formularului pe care Henri Nanterre voia să-1 semneze domnul de Brescou, am spus eu căzut pe gânduri. Este în franceză. Ai vrea să-1 vezi ?

— Foarte mult. a răspuns Litsi.

— E-n ordine.

— M-am dus sus să-1 iau și am găsit-o pe Beatrice Bunt în camera mea.

— Ce faci aici ? a întrebat ea.

— Am venit să iau ceva, i-am răspuns.

Ținea în mână șortul bleu în care obișnuiam să dorm și pe care în dimineața asta îl pusesem în scrinul de lângă pat, peste formularul lui Nanterre. Sertarul era deschis și formularul, probabil, că se afla înăuntru.

— • Astea sunt ale tale ? m-a întrebat Beatrice neîncrezătoare. *Tu* stai în camera asta ?

— Exact.

M-am dus spre ea, i-am luat șortul din mână și l-am pus la loc în sertar. Am fost ușurat să văd că formularul zăcea acolo neatins.

— In cazul ăsta, a spus ea triumfătoare, nu este nici o problemă. O să iau eu camera asta și tu o poți lua pe cealaltă. Eu întotdeauna am stat în apartamentul de bambus, este un lucru de la sine înțeles. Văd că ai câteva obiecte în baie. N-o să-ți ia mult ca să le strângi.

Când intrasem, lăsasem ușa deschisă și probabil că auzindu-i vocea prințesa s-a grăbit să vină să vadă ce se întâmplă.

— Casilia, i-am spus acestui tânăr să se mute. pentru că aceasta este camera mea, bine-înțeles, a spus Beatrice.

— Logodnicul Danielle-ei rămâne în această cameră atâta vreme cât stă în această casă, a spus prințesa calm. Acum să mergem, Beatrice, te rog, camera cu trandafiri este extrem de plăcută, ai să vezi.

— Este jumătate cât asta și n-are o cameră de toaletă.

Prințesa i-a aruncat o privire goală mascând admirabil iritarea.

— Când va pleca Kit, tu o să ai apartamentul de bambus, bineînțeles.

— Am avut impresia că ai spus că-1 cheamă Christmas.

— Așa-i, a încuviințat prințesa, s-a născut în ziua de crăciun. Haide, Beatrice, să coborâm, prânzul este deja foarte întârziat.

Și-a condus hotărâtă cumnata afară pe coridor și o secundă mai târziu s-a întors pentru o scurtă și remarcabilă propoziție, care suna jumătate ca poruncă :

— Atâta vreme cât ea stă în casa asta tu nu pleci de aici.

După prânz, eu, Litsi și Danieile am urcat în teritoriul disputat ca să ne uităm la formular, Litsi punând pariu că Beatrice mă va expulza din acest apartament splendid înainte de mâine seară.

— Ai observat ce priviri ca niște pumnale îți arunca, mai-mai să-nghețe și fața de masă de groază ?

— N-aveau cum să-mi scape.

— Și remarcile acelea ascuțite despre b unele maniere, despre generozitate și întâietatea pe care o are rangul social.

Prințesa se comportase de parcă toate acestea nici nu i-ar fi trecut pe lângă urechi, se interesase cu amabilitate de sănătatea Beatrice-ei și a câinilor săi, precum și despre starea vremii în Florida în luna februarie. Roland de Brescou, așa cum se întâmpla adeseori, rămăsese să ia prânzul sus. mai mult ca sigur cu ușa baricadată. Prin cuvinte blânde prințesa îi luase apărarea.

— Ei bine, am spus, iată formularul.

— L-am scos de sub șortul albastru și i i-am dat lui Litsi care s-a îndreptat cu el spre cele câteva scaune confortabile de lângă fereastră. L-a citit cu atenție, instalându-se absent pe unul din ele. Il urmăream din priviri : era un bărbat robust, fără a excela printr-o forță deosebită și se comporta cu o mare naturalețe. îl plăceam, dar, din cauza Danielle-ei, mă și temeam de el, îmi crea un amestec contradictoriu de sentimente, totuși, aveam încredere în înfățișarea lui ce emana competență și bunăvoință.

M-am dus și eu lângă fereastră, la fel și Danieile, iar, după o vreme, el și-a ridicat capul și s-a încruntat.

— Mai întâi de toate, a spus el, acesta nu este un formular prin care să se ceară licență de fabricare și de export arme. Ești sigur că asta a zis Nanterre că ar fi ?

Am reflectat.

— Din câte îmi amintesc avocatul Gerlad Greening a spus că este un formular guvernamen-

tal pentru o cerere preliminară de licență. Am înțeles că tot asta i-a spus Henri Nanterre prințesei în loja ei din Newbury.

— Ei bine, nu este absolut deloc un formular guvernamental. Nu este o cerere pentru nici un fel de licență. Este un formular general și vag folosit pentru încheierea unui contract obișnuit. A făcut o pauză. în Anglia, cred că oricine poate cumpăra de la papetarii un formular tipărit ca să facă un testament. în el se află toți termenii legali care să asigure întocmirea corectă a testamentului. Cei interesat completează, pur și simplu, spațiile libere cu ceea ce dorește să se facă, de exemplu, să lase o mașină unui nepot. Ceea ce contează, de fapt, este ce s-a scris în aceste spații. Ei bine, acest formular este ceva oarecum similar. Termenii legali sunt corecți, așa că acesta ar fi un document autentic dacă este semnat așa cum trebuie în prezența martorilor. Și-a coborât privirea pe hârtie. Bineînțeles, este imposibil să știi cum ar fi completat Nanterre toate aceste spații, dar bănuiesc că, în principal, ar spune că părțile numite în contract au căzut de acord asupra unui anume curs al acțiunii, conform documentelor anexate. Aș înclina să cred că acest formular ar fi atașat — el figurând ca pagina numărul 1 — la un teanc de hârtii care ar include tot felul de lucruri precum : capacitatea fabricii, posibilitățile de vânzare în străinătate, comenzi preliminarii din partea clienților și specificarea armelor propuse spre a fi fabricate. Tot felul de lucruri. Dar acest simplu formular, cu semnătura lui Roland pe el, ar valida tot materialul anexat. Ar fi luat foarte în serios, într-adevăr, ca o declarație de intenții completă. Având această

hârtie la mână, Henri Nanterre poate să ceară imediat licența.

— Și s-o primească, am spus eu. El era sigur de asta.

— Da.

— Dar unchiul Roland ar putea spune că a fost constrâns să semneze. Ar putea să repudieze actul, nu ? a spus Danieile.

— O cerere se poate anula mai ușor, dar un contract este mult mai dificil, iar oamenii legii ar putea spune că este prea târziu să se răzgândească din moment ce a capitulat.

— Și dacă ar obține anularea contractului, am spus eu căzut pe gânduri, Henri Nanterre ar putea să-și înceapă amenințările din nou și nu s-ar da deloc bătut până nu s-ar semna iar contractul.

— Dar acum trebuie să fie semnat de noi toți patru, a spus Danieile. Ce se întâmplă dacă noi toți spunem nu ?

— Cred, am răspuns eu, că, dacă unchiul tău se hotărăște să semneze, atunci toți va trebui să-l urmați.

Litsi a dat din cap.

— Consensul celor patru semnături nu este decât o tactică de amânare, nu o soluție.

— Și care este soluția ? a întrebat Danieile plat.

Litsi a privit spre mine.

— Pune-l pe Kit s-o găsească. A zâmbit. Danieile mi-a spus că, în noiembrie trecut, le-ai venit de hac la câțiva indivizi foarte puternici. N-o poți face din nou ?

— Acum situația este oarecum alta, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat data trecută ? m-a întrebat el. Danieile nu mi-a dat nici un detaliu.

— Un ziar a făcut publicitate proastă surorii mele și soțului ei — el este antrenor și ei au spus că se află în pragul falimentului — iar eu, în principal, l-am determinat să-și ceară scuze și să-i plătească lui Bobby unele compensații.

— Povestește-i lui Litsi și despre detestabilul tată al lui Bobby, a spus Danieile.

Ea mă privea de parcă totul ar fi fost ca înainte. Am încercat, probabil cu puțin succes, să-mi ascund neliniștea ce pusese stăpânire pe mine în legătură cu ea și i-am relatat povestea lui Litsi.

— Adevăratul motiv al atacurilor asupra lui Bobby a fost să se ajungă la tatăl lui, care încercase să pună mâna pe ziar. Tatăl lui Bobby. Maynard Allardeck, era pe liste pentru a fi făcut cavaler, iar ideea celor de la ziar a fost să-l discrediteze, ca să nu mai poată obține titlul. Maynard a fost o adevărată pacoste, o povară pe umerii lui Bobby. Așa că eu... ă-ă... l-am scăpat de ea.

— Cum ? a întrebat Litsi curios.

— Maynard, i-am răspuns, și-a sporit capitalul împrumutând bani oamenilor ale căror afaceri începeau să se clatine. Le aducea pe linie de plus și apoi cerea restituirea banilor. Respectivii nu puteau să-i plătească așa că el prelua afacerile și, la scurt timp după aceea, vindea averea firmei falite. Rechinul venea cu zâmbetul pe buze și înghițea în grabă peștișorii plini de recunoștință care nu-și dădeau seama de greșeală decât după ci au fost pe jumătate digerați.

— Așa că tu ce-ai făcut ? m-a întrebat Litsi.

— Ei bine... m-am dus și am luat interviuri filmate celor pe care i-a distrus. A fost un material destul de impresionant : Niște bătrânei cărora ii s-a luat prin înșelăciune un cal campion, un bărbat al cărui fiu s-a sinucis când a dat faliment și un tânăr fără minte care a fost „ajutat" să-și risipească jumătate din avere jucând la curse.

— Eu am văzut filmul, a spus Danieile. Lovea în plin... M-a făcut să plâng. Kit 1-a amenințat pe Maynard că va trimite copii în diverse locuri dacă acesta îi va mai face vreun rău lui Bobby. Și tu ai uitat să-i spui, mi s-a adresat ea mie, că Maynard a încercat să-1 determine pe Bobby să te omoare.

Litsi a clipit.

— Să-1 omoare...

— Mda, am spus. E paranoic, nu poate să accepte căsătoria lui Bobby cu sora mea. Din fragedă pruncie i s-a inoculat ura împotriva tuturor Fielding-ilor. Îi spunea lui Bobby când era mic că, dacă nu este cuminte, va fi mâncat de cei din familia Fielding.

I-am povestit apoi cât de amarnică și profundă era vechea dușmănie dintre clanul Fielding și Allardeck.

— Bobby și cu mine, am continuat eu. i-am i-am pus capăt și suntem prieteni, dar tatăl lui nu poate suporta asta.

— Bobby crede, mi s-a adresat Danieile, că Iui Maynard îi stau în gât succesele tale. Nu tc-ar urî cu atâta înverșunare dacă ai fi un jocheu de mâna a șaptea.

— Maynard, i-am spus eu lui Litsi zâmbind, este membru al Clubului Jocheilor și acum apare

destul de des ca arbitru la diverse curse. Ar fi teribil de încântat dacă m-ar vedea pierzându-mi licența de jocheu.

— Pe care n-o poate obține pe căi necinstite din cauza existenței acelui film, a spus Litsi căzut pe gânduri.

— Este o situație fără ieșire, am încuviințat eu calm.

— Bun, a spus Litsi, atunci ce-ai zice de o situație similară pentru Henri Nanterre ?

— Nu știu suficiente lucruri despre el. Pe Maynard îl cunosc de o viață. Nu știu nimic despre arme și n-am nici o cunoștință care să se îndeletnicească cu ele.

Litsi și-a țuguiat buzele.

— Cred că asta s-ar putea aranja, a spus el.

8

Mai târziu, duminică după-amiaza, i-am telefonat lui Wykeham și i-am ascultat temerile. Pentru el fusese o zi plină de frustrări și dificultăți, care încă nu se terminaseră. Omul angajat să patruleze cu câinele se afla în bucătărie, cu câine cu tot, bând ceai și plângându-se de gerul de afară. Wykeham se temea că patrula se va desfășura peste noapte mai mult înăuntru decât prin ogradă.

— A început deja înghețul ? l-am întrebat,

înghețul reprezenta întotdeauna o veste foarte proastă, pentru că, în acest caz, cursele aveau să

fie abandonate, pământul fiind tare, alunecos şi periculos.

— Dacă mai coboară două grade s-a terminat. .Wykeham ţinea termometre deasupra robinetelor de afară ca atunci când gerurile erau foarte puternice să pună în funcţie boilerele ca apa să nu îngheţe. Grajdul său era plin cu tot felul de dispozitive pe care le instalase de-a lungul timpului, ca, de exemplu, lumini infraroşii în boXe. spre a ţine caii la căldură şi sănătoşi.

— A venit un poliţist, a continuat Wykeham. Un detectiv. A fost de părere că s-ar putea să fie o poznă de-a copiilor. Spune şi tu ! I-am zis că, să împuşti doi cai cu o pricepere de expert nu părea câtuşi de puţin o poznă, dar el mi-a răspuns că este uluitor de ce sunt în stare copiii să pună la cale. El văzuse lucruri şi mai rele. de pildă, ponei pe câmp cu ochii scoşi. Toată discuţia cu el a fost o... o... aiureală. I-am zis că. oricum, Cotopaxi nu era un ponei, era cofavoritul pentru Grand National, iar el mi-a răspuns că a fost... a fost ghinionul proprietarului.

— A promis să întreprindă ceva ?

— A spus că o să revină mâine ca să ia declaraţii de la băieţii de grajd, dar nu cred că ei ştiu ceva. Pete, care se îngrijea de Cotopaxi, avea. ochii plini de lacrimi, iar ceilalţi erau indignaţi cu toţii. Pentru ei a fost mai rău decât atunci când vreun cal moare într-un accident.

— Pentru noi toţi este mai rău, am spus eu.

— Da, a oftat. Oamenii de la ecarisaj au scos cu greu cadavrele afară din grajd. Eu nu m-am uitat. N-am putut. Caii ăştia...Îiiubeam pe amândoi.

Pentru parlagii, bineînțeles, hoiturile de cai nu însemnau decât carne pentru câini, aceasta le era meseria, iar implicațiile sentimentale nu-și aveau locul. Ori, pentru oameni ca Wykeham, care țineau la cai, era firesc ca nu întotdeauna să poată stabili un dialog cu ei, să facă planuri laolată sau să trăiască viața lor. Antrenorii de steeplechase lucrează cu un cal pe perioade de timp mult mai mari decât antrenorii de plat, uneori zece ani sau mai mult, pe când ceilalți nu depășesc trei ani sau patru ani. Când Wykeham spunea că iubește un cal, acesta era purul adevăr.

Totuși, mi-am zis, sentimentul pe care-1 avea pentru Kinley era ceva cu totul aparte. Kinley rămânea starul de excepție, tânăr și clocotind de viață!

— Ai grijă de Kinle\^, i-am spus.

:— Da, l-am mutat. Este în boxa din colț.

Boxa din colț era întotdeauna folosită ultima și nu se putea ajunge la ea direct din nici o curte, ci doar printr-o altă boxă. Poziția ei era incomodă pentru băieții din grajd, dar însemna locul cel mai sigur și cel mai secret din tot grajdul.

— Asta-i grozav, i-am spus ușurat. Și acum. ce este cu ziua de mâine ?

— Mâine ?

— Cursele de la Plumpton.

A urmat o scurtă tăcere ca să-și facă ordine în gânduri. El întotdeauna își trimitea câțiva cai la Plumpton, pentru că era unul din cele mai apropiate hipodromuri și, din câte știam, eu aveam de călărit șase cai acolo.

—- Dustv are o listă, a spus el în cele din urmă.

— O.K.

— Gălăreste-i așa cum crezi tu că este mai bine.

— E-n ordine.

— Atunci, noapte bună, Kit.

— Noapte bună, Wykeham.

Cei puțin mi-a spus corect numele, mi-am zis în timp ce puneam telefonul în furcă. Probabil că; vor ajunge la Plumpton toți caii care trebuiau.

Dimineața următoare am luat trenul spre grajdurile lui Wykeham simțind cum mă cuprinde bucuria odată cu fiecare milă cu care mă îndepărtam de casa din Eaton Square. Deși atenuată de prezența prințesei, a lui Litsi și a Danielle-ei, o seară petrecută cu Beatrice de Brescou Bunt deschidea perspectiva unui calvar fără sfârșit. Așa că mă scuzasem foarte devreme sub privirile pline de reproș ale celorlalți, dar, chiar și în somn, mi s-a părut că aud acea voce insistentă, care veșnic se plângea de ceva.

Dimineața când plecasem, Litsi îmi spusese că-și va petrece mai toată ziua cu Roland. Prințesa și Danieile se vor ocupa de Beatrice. Danieile, care lucra în schimbul de seară la compania sa de televiziune, avea să lase totul pe umerii prințesei curând după ora cinci și jumătate. Promisesem să mă întorc de la Plumpton cât de curând posibil, dar, la drept vorbind, am fost bucuros când s-a ivit o scuză bună pentru a mă eschiva și anume mesajul pe care îl găsisem la vestiar. Mesajul fusese transmis de directorul hipodromului din New-

bury care mă ruga să mut mașina de unde o parcasem, pentru că locul respectiv era solicitat urgent pentru alte scopuri.

Am telefonat în Eaton Square și a răspuns Danieile. I-am explicat ce se întâmplase.

— • Din Plumpton am să plec cu cineva cu mașina la Newbury. Totuși, cred că ar fi mai bine să dorm acasă, în Lambourn, dat fiind că mâine trebuie să merg la curse la Devon. Vrei să mă scuzi față de prințesă ? Spune-i că am să mă întorc mâine seară, după curse, dacă dorește.

— Dezertorule, a spus Danieile. Pari suspect de încântat.

— Ține cont de milele pe care le am de străbătut, am răspuns.

— Asta să i-o spui lui mutu' !

— Ai grijă de tine, i-am zis.

După o pauză, ea a spus un „da" ca un oftat și a închis telefonul. Uneo ri părea ca totul între noi este la fel ca mai înainte, și apoi, într-o clipă, totul se spulbera. Fără prea mult entuziasm m-am dus să-1 caut pe Dusty care sosise exact cu caii care trebuiau și cu culorile grajdului pe care urma să le port, dar și cu o părere proastă despre polițistul detectiv, care încercase să-i chestioneze pe băieții de grajd în timp ce erau la lucru. în orice caz, nimeni nu știa nimic, spune Dusty, iar băieții erau într-o stare de spirit că ar fi linșat pe orice străin pe care l-ar fi prins dând târcoale pe acolo. Sâmbătă noaptea, capelmaistrul (nu Dusty care avea sarcina să aducă la curse caii înscriși în program) își făcuse rondul pe la grajduri, ca de obicei, |K> la ora unsprezece când totul păruse în ordine.

El nu se uitase în toate cele optzeci de boxe, ci doar în una sau două ai căror ocupanți nu se simțeau bine. Nu trecuse nici pe la Cascade, nici pe la Cotopaxi. Se oprise la Kinley și Hillsborough ca să se asigure că-și mâncaseră hrana după curse și plecase acasă să se culce. Ce putea mai mult să facă cineva ? se întreba Dusty.

— Nimeni nu-nvinuiește pe nimeni, i-am spus.

— Deocamdată nu, a răspuns posomorât și a luat șaua ca s-o pună pe calul pe care urma să călăresc în prima cursă.

Ne-am îndeplinit fiecare îndatoririle, așa cum făceam adeseori, el aducând și înșeund caii, eu călărindu-i, amândoi achitându-ne de obligațiile ce le aveam față de diverși proprietari, felicitându-i, compătimindu-i, explicându-le și scuzându-ne. Am încheiat ziua în mod obișnuit : două curse pe locul unu, una pe locul doi, alte două terminând traseul neclasat, și o cădere, dar cu o aterizare ușoară și fără urmări.

— Mulțumesc, Dusty, i-am spus la sfârșit. Mulțumesc pentru tot.

— Ce vrei să spui ? a întrebat suspicios.

— Nimic altceva decât că șase curse înseamnă o zi aglomerată pentru tine și totul a mers bine.

— Ar fi mers și mai bine dacă nu cădeai într-a cincea, a răspuns el ursuz.

Eu nu căzusem. Calul alunecase cu mine. dovadă și petele de iarbă rămase pe numărul de pe pledul lui. Dusty știa asta foarte bine.

— Ei bine, i-am spus, îți mulțumesc oricum.

A dat din cap fără să zâmbească și a plecat în grabă. Deși eram într-un dezacord permanent, fără

nici o îndoială, aveam să acționăm ca o echipă ziua următoare la Newton Abbot și în cealaltă la Ascot, o echipă eficientă, dar glacială.

Doi jochei care locuiau în Lambourn m-au dus cu automobilul lor până la Newbury, de unde mi-am luat mașina și m-am oprit la casa mea de pe colină.

Am aprins focul în cămin ca să mai înveselesc puțin atmosfera, am mâncat pui la grătar și i-am telefonat lui Wykeham.

El avusese o altă zi obositoare. Cei de la asigurări îi chestionaseră oamenii de pază, detectivii îi băgaseră în sperieți pe toți băieții de grajd, iar omul cu câinele fusese găsit dormind în hambarul cu fân de către capelmaistru când sosise la ora șase dimineața. Wykeham informase secretariatul Clubului Jocheilor despre moartea cailor (o rutină obligatorie) și toată după-amiaza telefonul îl scosese din minți, ziarele sunând unul după altul ca să-l întrebe dacă era adevărat că fuseseră omorâți cei doi cai.

Telefonase și prințesa ca să-i spună că-și contramandase vizita la prietenii din Newton Abbot, așa că nu va mai fi acolo să-și vadă caii și-l rugase pe Wykeham să-i transmită lui Kit că ea ținea neapărat ca el să se reîntoarcă în Eaton Square cât de curând posibil.

— Ce se întâmplă acolo ? m-a întrebat Wykeham, fără a manifesta un interes deosebit. Ea pare cu totul schimbată.

— Cumnata ei a sosit pe neașteptate.

— Da ? Nu și-a mai continuat ideea. Astăzi ai făcut curse frumoase cu cei doi câștigători.

— Mulțumesc.

Am făcut o pauză aşteptându-mă să aud că Dusty îi spusese c-aş fi căzut de pe cal, dar l-am judecat greşit pe bătrânul arţăgos.

— Dusty mi-a povestit că Torquil a căzut ca o plăcintă în cursa a cincea. Tu ai păţit ceva ?

— Nici o zgârietură, i-am răspuns foarte surprins.

— Bun. Atunci pentru ziua de mâine...

Am discutat despre caii ce urmau să alerge a doua zi şi, în cele din urmă, mi-a spus la revedere, numindu-mă pentru a doua oară la rând Kit. Lucrurile vor fi intrat în normal, mi-am zis, atunci când îmi va spune din nou Paul.

Mi-am ascultat mesajele lăsate la robot şi mai toate erau asemănătoare cu telefoanele primite de Wykeham : un şir lung de ziarişti care voiau să-mi cunoască sentimentele în legătură cu pierderea lui Cotopaxi. Mai bine că nu fusesem acasă, mi-am zis în sinea mea.

Mă mai căutase şi un antrenor din Davon care voia să ştie dacă puteam călări pentru el la Newton Abbot, pentru că jocheul lui fusese accidentat. I-am căutat caii în stood-book, după care i-am telefonat ca să-i spun că primesc şi m-am dus liniştit la culcare.

Telefonul m-a trezit în jur de ora două şi jumătate.

-— Alo, am spus adormit, trăgând cu coada ochiului spre ceas, aşteptându-mă la veşti proaste. Cine este la telefon ?

— Kit...

M-am trezit deplin într-o fracțiune de secundă. Era vocea Danielle-ei, foarte amărâtă.

— Unde ești ? am întrebat-o.

— A-ă... știi... am nevoie... sunt într-un shop.

—• Ai spus șoc sau shop ? am întrebat-o.

— O... Am auzit-o când a tras adânc aer în piept. Ambele sunt valabile, cred.

— Ce s-a întâmplat ? Trage-ți respirația și spune-mi pe îndelete.

— Am plecat de la studio... la două și zece... m-am urcat în mașină și am pornit spre casă.

S-a oprit. Ea întotdeauna termina slujba Ia ora două, când studioul se închidea și toți concetățenii ei din America, care recepționaseră știrile mergeau Ia culcare, iar ea pleca cu micul Ford spre garajul din Eaton Square, din spate, unde Thomas ținea Rolls-ul.

—- Zi-i mai departe, i-am spus.

— Mi s-a părut că o mașină mă urmărește. Apoi am avut o pană de cauciuc. A trebuit să mă opresc... Am auzit-o trăgând din nou aer cu putere în piept. Am văzut... că aveam pană la două roți. S-a oprit și cealaltă mașină și un bărbat a coborât din ea. Purta... purta o mască.

Iisuse Cristoase ! mi-am zis în sinea mea.

— Am alergat, a continuat Danieile încercând vizibil să-și potolească starea de surescitare. A început și ei să fugă după mine... eu am alergat, am alergat... și am văzut acest shop... este deschis toată noaptea... și am intrat înăuntru. Dar proprietarul nu vrea să aibă probleme. M-a lăsat să-i folosesc telefonul... dar n-am nici un ban, geanta și haina mi-au rămas în mașină... și nu știu... ce să fac...

— Ceea ce trebuie să faci, i-am spus, este să stai acolo până vin eu.

— Da, dar... omul de aici nu vrea să mă lase înăuntru... și afară... nu pot... pur și simplu, nu pot să merg afară. Mă simt atât de stupid... dar îmi este frică.

— Da, ai toate motivele să-ți fie. Am să vin imediat. Dă-mi-l la telefon pe proprietar... și nu-ți face griji, am să fiu acolo în mai puțin de o oră.

A spus aproape în șoaptă, „bine" și după câteva secunde s-a auzit un „alo" pronunțat de o voce ce părea asiatică după accent.

— Prietena mea, i-am spus, are nevoie de ajutorul dumitale. O ții la căldură, îi dai un ceai fierbinte și ai grijă de ea până la sosirea mea, iar eu am să-ți plătesc.

— Bani gheață, a spus el scurt.

— Da, bani gheață.

— Cincizeci de lire, a precizat el.

— Pentru aceasta, i-am răspuns, ai grijă de ea foarte bine. Și acum spune-mi adresa. Cum ajung acolo ?

Mi-a dat toate lămuririle și mi-a spus că se va ocupa de tânăra doamnă, să nu mă grăbesc, dar să-i aduc bani pe șin, iar eu l-am asigurat din nou că așa voi face.

M-am îmbrăcat, am aruncat câteva haine într-o sacoșă, am închis casa și am pornit spre Londra fără a mai respecta nici o limită de viteză. După ce am greșit de vreo două ori apucând-o pe alte străzi și după ce l-am întrebat pe un trecător ce n-avea chef de vorbă, am găsit strada cu șirul de p .valii întunecate, cu excepția uneia, la celălalt

capăt, lângă stația de metrou, care avea ferestrele luminate. Am oprit brusc pe linia galbenă dublă și am intrat înăuntru.

Locul era un mini-supermarket strâmt, cu un galantar cu geam lângă ușă în care erau expuse preparate calde, tot restul spațiului fiind ticsit până în tavan cu mărfuri care emanau un vag miros de mirodenii. Doi clienți alegeau mâncare caldă, un al treilea, ceva mai departe, examina niște cutii de conserve, dar Danieile nu se zărea nicăieri. Asiaticul care servea, un bărbat cu fața rotundă, netedă, rotofei la trup și cu privirea ca de drogat, s-a uitat la mine o fracțiune de secundă când am intrat grăbit înăuntru și și-a văzut mai departe de treabă netulburat scoțând cu cleștele din galantar papanașii și specialitățile alese de clienți.

— Tânăra doamnă, unde este ? l-am întrebat.

S-a comportat de parcă nu m-ar fi auzit, împachetând cumpărăturile și calculând prețul.

— Unde este ? am insistat, dar parcă nici n-aș fi vorbit.

Asiaticul a discutat cu clienții săi într-o limbă pe care n-am auzit-o niciodată, le-a luat banii, le-a dat restul și a așteptat ca ei să plece.

— Unde este ? am întrebat pe un ton ridicat, neliniștea punând stăpânire pe mine.

— Dă-mi banii. Ochii îi vorbeau clar despre nevoia lui stringentă de bani gheață. Ea este în siguranță.

— Unde ?

— în spatele magazinului, după ușă. Dă-mi banii.

I-am dat ceea ce ceruse, l-am lăsat numărându-i și aproape că am zburat acolo unde-mi arătase. Am ajuns la peretele din spate care era acoperit cu mărfuri, ca și restul încăperii, din duşumea până în tavan și furia începea să pună stăpânire pe mine până să mă dumiresc că și ușa era acoperită cu rafturi.

într-un spațiu minuscul, ticsit cu pachete de cafea, am zărit mânerul uşii. M-am repezit asupra lui, l-am apăsat și am împins ușa. Am intrat într-o cameră plină cu și rnai multe cutii de carton maro. Aici nu rămânea decât un mic spațiu liber în care se aflau un birou, un scaun și un radiator electric cu un singur element.

Danieile stătea pe un scaun înfășurată într-o haină bărbătească mare, de culoare închisă, încercând să se încălzească la radiatorul anemic, iar privirea îi era ațintită în gol.

— Bună, i-am spus.

Uşurarea evidentă de pe chipul ei cred că mi-a picat la fel de bine ca un sărut pătimaș pe care. de fapt, nu I-am primit. S-a ridicat în picioare și mi-a alunecat în brațe ca și cum ar fi venit acasă și am ținut-o strâns aproape fără să-i simt trupul prin haina groasă. Trăgând în piept parfumul oriental, de mosc, al materialului de culoare închisă, mângâiam părul Danielle-ei și respiram adânc, plin de mulțumire.

După o vreme s-a desprins uşor din brațele mele, deși eu aș mai fi rămas așa ore în șir..

— Pesemne că mă crezi idioată, a spus ea tremurând, respirând adânc și ștergându-și lacrimile cu degetele. Am fost o proastă, într-adevăr.

— Departe de mine asta.

— Mă bucur atât de mult că te văd.

O spunea din inimă, nu era nici un dubiu.

— Haide, atunci, i-am spus cu sufletul mai împăcat. Mai bine să plecăm.

A ieșit din haina care-i era prea mare și a lăsat-o pe scaun tremurând puțin, rămasă doar în pantaloni, bluză și pulover. Este din cauza șocului, mi-am zis în sinea mea, pentru că nici în prăvălie, nici în camera de depozitare a mărfurilor, de fapt, nu era frig.

— Am un pled în mașină, i-am spus. Apoi vom merge să-ți luăm haina.

Ea a dat din cap, în semn de încuviințare, apoi am străbătut prăvălia îndrepîându-ne spre ușa de la stradă.

— Mulțumesc, i-am spus asiaticului.

— Ați oprit radiatorul ? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap. N-a părut încântat.

— Noapte bună, i-am spus, iar Danieile a adăugat :

— Mulțumesc.

Ne-a urmărit cu ochii-i de drogat și n-a răspuns, noi am ieșit afară, am traversat trotuarul și ne-am oprit la mașină.

— De fapt, a fost de treabă, a spus Danieile în timp ce-i puneam pledul pe umeri. Mi-a oferit cal a și ceva să mănânc, dar n-am putut să iau o înghițitură.

Am instalat-o pe bancheta din spate și m-am Btrecurat și eu lângă ea.

— Unde ți-ai lăsat mașina ? ara întrebat-o.

Nu-și putea aminti, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind panica în care fugise.

— Cred că parcursesem doar două mile când mi-am dat seama că am o pană de cauciuc. Am scos mașina de pe carosabil. Dacă ne întoarcem spre studio... dar nu-mi amintesc...

— O s-o găsim, i-am spus. N-ai putut alerga prea departe.

Și, de fapt, am găsit-o destul de ușor pe o străduță laterală, imediat după colț și am parcat în spatele ei.

Am lăsat-o pe Danieile în mașină și m-am dus să-mi arunc o privire. Haina și poșeta dispăruseră, la fel și ștergătoarele și radioul. Este bine, totuși, mi-am zis, că mașina încă mai era acolo, chiar dacă cele două roți erau dezumflate, pentru că cheile încă se găseau în contact. Le-am luat, am încuiat ușile și m-am întors la Danieile cu veștile bune și rele.

— Mașina încă o mai ai, i-am spus, dar ar putea fi spartă sau furată până mâine dimineață dacă n-o remorcăm.

A dat tăcută din cap și a rămas în mașină când am găsit un garaj cu program de noapte care avea cu ce s-o tracteze. Am dus tratative cu cei care erau de serviciu.

— Bun, au spus ei tărăgănat, luând cheile mașinii, notând numărul de înmatriculare și locul unde era parcată. Mi-au zis s-o las în seama lor, pentru că o s-o aducă imediat, o să-i repare anvelopele, o să-i înlocuiască ștergătoarele și dimineața avea să fie gata putând veni după ea.

Danieile n-a mai discutat nimic despre prezumtivul ei atacant până când am pornit-o spre Eaton Square și atunci a făcut-o fără tragere de inimă.

— Crezi că a vrut să mă jefuiască ? m-a întrebat ea încordată.

— Ei bine... mă tem că... pare foarte probabil. Am încercat să aflu cum arăta. Ce fel de haine purta ? Ce mască ?

— N-am observat, a început ea și apoi mi-am dat seama că reținuse mai mult decât ar fi crezut că este posibil. Un costum. Un costum bărbătesc obișnuit și pantofi de piele, bine lustruiți. Strălucea lumina în luciul lor și i-am auzit cum tropăiau pe caldarâm... Ce ciudat ! Masca era... o căciulă de lână, de culoare închisă, trasă peste față, cu orificii pentru gură și ochi.

— Oribil, am spus compătimitor.

— Probabil că m-a așteptat să plec de la studio. A fost străbătută de un fior. Crezi că el mi-a tăiat pneurile ?

— Pană la două roți deodată nu poate fi o coincidență.

— Ce crezi că trebuie să fac ?

— Să anunți poliția ? i-am sugerat.

— Nu, categoric nu. Ei consideră că o femeie care merge cu mașina singură în puterea nopții își caută singură necazuri.

—• Totuși...

— Știi, a continuat ea, o cunoștință de-a unei prietene — o americancă — era cu mașina, ca mine, în Londra și, fără să facă absolut nimic a fost oprită de poliție și dusă la secție. Au dezbrăcat-o ! Poți să crezi una ca asta ? Au spus că verificau toți suspecții căutând droguri sau bombe... Se temeau de un atac terorist și au avut impresia că ea are un accent străin. I-a trebuit o groază de

vreme până ce și-a găsit niște colegi pe care i-a sculat din somn și care au confirmat că ea, într-adevăr, mergea acasă după ce lucrase Ia slujbă până noaptea târziu. A făcut un șoc, care a marcat-o pe tot restul vieții și a trebuit să renunțe la serviciu.

— Pare, într-adevăr, de necrezut, am încuviințat eu.

— S-a întâmplat exact cum ți-am povestit, a spus ea.

— Nu toți polițiștii sunt astfel, am spus eu blând.

în orice caz, Danieile a luat hotărârea de a spune colegilor de studio că trebuie pusă pază la parcare.

— Tmi pară rău că te-am făcut să vii atât de departe, a continuat ea nu deosebit de convingătoare. Dar n-am vrut să amestec poliția și altfel ar fi trebuit să-1 trezesc pe Dawson ca să trimită pe cineva să mă ia. Mă simțeam dărâmată... Știam că tu ai să vii.

— Da.

A oftat, ceva din tensiunea interioară nemaisimțindu-i-se în voce.

— în geantă n-aveam cine știe ce, asta-i bine. Doar rujul, peria de păr și foarte puțini bani. Nici o carte de credit. Când merg la slujbă niciodată nu-mi iau prea multe cu mine.

Am încuviințat din cap.

— Dar cheile ?

— O...

— Cheia de la intrare din Eaton Square ?

— Da, a răspuns ea consternată. Și cheia de la ușa din spate de la studio, pe unde intră personalul. Va trebui să le spun mâine, când vine schimbul de dimineață.

— Ai avut ceva la tine pe care să fie trecută adresa din Eaton Square ?

— Nu, a spus ea categoric. în după-amiaza asta am făcut ordine în mașină... ca să scap de tanti Beatrice... și mi-am schimbat geanta. N-aveam nici o scrisoare sau altceva de genul ăsta la mine.

— Asta tot e ceva, am spus eu.

— Ești atât de practic.

— Eu aș anunța poliția, ani spus pe un ton neutru.

— Nu. Tu nu înțelegi, nu ești femeie.

Nu prea aveam nici o replică, așa că n-arn mai insistat. Am șofat spre Eaton Square cum mai făcusem de multe ori înainte, când o conduceam acasă de la slujbă și abia când eram aproape de casă m-am întrebat dacă omul cu mască n-ar fi putut fi Henri Nanterre și nicidecum un tâlhar.

Privind superficial lucrurile, nu părea posibil, dar ipoteza trebuia avută în vedere. Dacă, de fapt, făcea parte din campania de accidente și intimidări, aveam să aflăm, așa cum vom afla și despre cai : nici un act de terorism nu era complet dacă autorii nu se și făleau cu el după aceea.

Danielle nu-1 văzuse niciodată pe Henri Nanterre, așa că nu știa cum arată, dacă e gras sau slab, sau cum se mișcă. Pe de altă parte, nici el nu și-ar fi făcut apariția în Chiswick dacă n-ar fi știut că ea se află acolo.

— Ai devenit brusc foarte tăcut, a spus Danieile, părând a nu mai fi speriată, ci mai degrabă somnoroasă. La ce te gândești ?

Mi-am aruncat o privire spre fața de pe care dispăruseră urmele încordării. Până acum, de trei sau patru ori știusem fiecare despre celălalt ce gândea, într-un fel de joc telepatic ce se întâmplă uneori între oameni ce se cunosc foarte bine, dar asta nu se mai petrecea frecvent, iar în ultimul timp, deloc. Mă bucuram că în clipa de față nu-mi putea citi gândurile, pentru că nu știam dacă ar fi mai mult sau mai puțin speriată, în cazul în care mi le-ar fi cunoscut.

— Mâine seară, roagă-1 pe Thomas să te ducă cu mașina, i-am spus. El nu merge la Devon... și am să vin eu să te iau.

— Dar dacă ai curse la Devon...

— Am să mă duc acolo cu trenul, i-am răspuns. O să fiu înapoi, în Eaton Square, în jurul orei nouă.

— Bine, presupun că... Mulțumesc.

Am parcat mașina pe locul unde stătea mașina ei de obicei ,mi-am luat sacoșa din portbagaj și, cu Danieile înfășurată în pled ca într-un șal foarte mare, ne-am îndreptat spre ușa din față din Eaton Square.

— Sper că ai o cheie, a spus ea căscând. Dacă n-ai, nu știu ce facem, arătăm ca niște țigani.

— Dawson mi-a dat una.

— Bun... dorm din picioare.

Am intrat înăuntru și am urcat încet scările. Când am ajuns la etajul ei am îmbrățișat-o din nou, cu pled cu tot, ținând-o strâns lipită de trupul meu,

dar de data asta n-am mai simțit același răspuns din partea ei și, când m-am aplecat s-o sărut, mi-a oferit obrazul, nu gura.

— Noapte bună, i-am spus. Te simți bine ?

— Da. Aproape că mi-a ocolit ochii. Îți mulțumesc, într-adevăr.

— N-ai pentru ce, i-am răspuns.

— O...

Mi-a aruncat o privire scurtă, parcă contrariată. Apoi a lăsat să-i cadă pledul pe care-l ținuse strâns în jurul ei ca pe o pavăză de apărare, și-a aruncat brațele de gâtul meu și mi-a dat o sărutare rapidă, o reminiscență din vremuri mai bune chiar dacă a așternut-o undeva pe bărbie.

— Somn ușor, a spus ea încet și a pornit de-a lungul coridorului spre camera ei, fără să se mai uite înapoi. Mi-am luat sacoșa și pledul și am urcat la mine simțindu-mă cu mult mai bine decât cu o zi înainte. Am deschis ușa camerei de bambus așteptându-mă s-o găsesc pe Beatrice sforăind fericită în cearceafurile mele, dar patul era neatins și gol și m-am cufundat în el, într-un somn fără vise, pentru două ceasuri bune.

9

Dimineața, pe la ora șapte și un sfert, am coborât la parter și am bătut la ușa lui Litsi până când o voce somnoroasă a spus :

— Cine este ?

— Kit.

A urmat o scurtă pauză, după care am auzit :

— Bine, intră.

Camera era în întuneric, Litsi stătea sprijinit într-un cot, străduindu-se să aprindă un lampadar de lângă pat cu cealaltă mână. Lumina a dat Ia iveală o cameră spațioasă, panelată cu stejar, cu un pat cu tăbliile pictate pe ambele părți, cu draperii de brocart și tablouri vechi. Nici că putea fi altceva mai potrivit pentru Litsi, mi-am zis în sinea mea.

— Credeam că nu ești aici, mi-a spus ei, frecându-se la ochi cu degetele. Ce zi este astăzi ?

— Marți. M-am întors în dimineața asta înainte de ora cinci și tocmai despre asta am venit să-ți vorbesc.

S-a ridicat în capul oaselor în timp ce asculta.

— Crezi că, într-adevăr, a fost Nanterre ? m-a întrebat când am terminat de povestit.

— Dacă a fost, probabil că a vrut doar s-o prindă și s-o sperie... să-i spună ce s-ar putea întâmpla dacă unchiul ei nu cedează. Indiferent cine a fost, nu s-a așteptat ca ea să alerge atât de repede. Danieile poartă la lucru pantofi sport... adidași de fapt... și, în genere, are o condiție fizică bună. Probabil că el, pur și simplu, n-a putut s-o prindă.

— Dacă a vrut s-o avertizeze, treaba nu i-a reușit. Deci, vom mai auzi de el.

— Da. Și despre cai.

— Și-a ieșit din minți, dacă a fost el, a adăugat Litsi.

— în orice caz, am crezut că este mai bine să te previn, i-am spus.

I-am povestit și despre geanta Danielle-ei care a dispărut.

— Dacă este un hoț obișnuit, n-are importanță, pentru că înăuntru nu era nici o adresă, dar, dacă a luat-o Nanterre, acum el are o cheie de la ușa din față a acestei case. Crezi că ai putea să-i explici prințesei și s-o rogi să schimbe încuietoarea ? Eu plec la Devon unde am câteva curse și am să mă întorc diseară. Am să mă duc eu s-o aduc pe Danielle de la slujbă, dar, dacă nu prind trenul la întoarcere, ai tu grijă ca ea să ajungă în siguranță acasă, da ? Dacă ai nevoie de mașină, poți s-o iei pe a mea.

— Totuși, nu pierde trenul.

— Nu.

Și-a înălțat sprâncenele, apoi le-a coborât.

• — Atunci dă-mi cheile, a spus el.

I le-am dat.

— încearcă să afli dacă Danielle i-a spus măiușii Beatrice unde lucrează și la ce oră pleacă de la slujbă.

A clipit din ochi.

— Henri Nanterre, i-am reamintit, are un spion chiar în această casă.

— Bun. Acum du-te și... baftă.

Am zâmbit și am plecat reușind să prind trenul spre Devon. Pesemne că sunt nebun, mi-am zis în sinea mea, de vreme ce i-o încredințez pe Danielle lui Litsi, dar ea trebuie să fie în siguranță și un drum scurt, cu Litsi la volan, în Mercedes-ul meu era puțin probabil ca să hotărască lucrurile într-un fel sau altul.

Cu toată viteza și riscurile implicate de meserie, cazurile mortale printre jocheii de steeplechase surveneau rar. Era mai periculos, de exemplu, să

cureți geamurile ca să ai din ce trăi. Oricum însă, se putea foarte ușor ca uneori să sfârșești la spital și asta se întâmpla întotdeauna în momentele cele mai nepotrivite. N-aș putea spune că în ziua aceasta am călărit cu o deosebită prudență la Newton Aboot, dar în mod cert furia nesăbuită din ultimele două săptămâni dispăruse. Poate că în cele din urmă Danieile se va întoarce la mine, poate că nu. în orice caz, aveam șanse mai bune acum când mă aflam lângă ea și nu la două sute de mile depărtare.

Subiectul de conversație al întregii după-amieze pe hipodrom, din câte am putut să-mi dau seama, a fost omorârea lui Cascade și Cotopaxi. în tren am citit relatările din paginile sportive a două ziare iar în vestiar am mai văzut alte două, dar toate erau mai mult speculații și titluri scrise cu litere mari, decât fapte brute. Am fost asaltat cu întrebări pline de curiozitate și compătimire din partea tuturor cu care am stat de vorbă, dar nu le-am prea putut răspunde mare lucru, decât : „da, îi văzusem în boxele lor și da, bineînțeles, prințesa era foarte amărâtă, și da, am să caut un alt cal pe care să-I călăresc la Grand National".

Dusty, pe chipul căruia se citeau doar tunete și fulgere, era supus aceluiași tir de întrebări. S-a mai domolit puțin când unul din caii prințesei a câștigat, fiind întâmpinat de aplauze și ovații din partea tuturor, fapt ce vorbea de la sine de simpatia de care se bucura prințesa în public. Arbitrul șef și președintele colegiului director m-au chemat în camera directorilor nu ca să se plângă de felul cum am călărit, ci ca să mă roage să transmit regretele lor prințesei și lui Whykeham. M-au bătut

CU sobrietate pe umăr și mi-au dat șampanie, totul la antipodul felului în care am fost primit când ni a reclamat Maynard Allardeck.

La întoarcere, am prins trenul așa cum plănui- • ' i o . am mâncat un sandvici cumpărat în gară și ;nn ajuns în Eaton Square înainte de ora nouă. A trebuit să-1 chem pe Dawson să-mi deschidă pen- I i u că broasca fusese, într-adevăr, schimbată și m-am dus în salon, unde i-am găsit pe prințesă, pe Litsi și Beatrice Bunt șezând cu toții în liniște, fiecare învăluit în propria-i tăcere ca într-un clopot do sticlă, fără să se poată auzi unul pe celălalt.

— Bună seara, am spus, vocea mea sunând deosebit de puternic.

Beatrice Bunt a sărit în picioare pentru că vorbisem lângă ea. Pe chipul prințesei golit de orice expresie s-a așternut brusc bucuria, iar Litsi a prins viață de parcă cineva ar fi atins cu o baghetă vrăjită o figură de ceară.

— Te-ai întors ! a exclamat el. Mulțumesc lui I '.imnezeu măcar pentru asta !

— Ce s-a întâmplat ? l-am întrebat.

Nici unul din ei nu prea era pregătit să-nu spună.

— Danielle e bine ? am întrebat.

Prințesa a părut surprinsă.

— Da, bineînțeles. Thomas a dus-o cu mașina la slujbă. Stătea pe sofa cu spatele drept, capul înălțat și mușchii încordați. Vino aici, a spus ea, •stingând ușor cu palma pernele de pe sofa și povestește-mi cum au alergat caii.

Știam că acesta era refugiul ei clin realitate când aspectele neplăcute deveneau covârșitoare.

întotdeauna în trecut, în clipele cele mai grele vorbise despre caii ei, agățându-se de ei ca de o stâncă într-o lume care se clătina.

M-am așezat lângă ea, intrând bucuros în joc.

— Bernina a fost în vârf de formă și a câștigat cursa. Pare să-i placă hipodromul din Devon, este a treia oară când câștigă acolo.

— Povestește-mi cum a fost, a spus prințesa, părând atât încântată cât și, într-un fel, încă dezorientată în sinea ei, iar eu i-am relatat, cursa, dar fără să se schimbe ceva pe chipul ei. Am aruncat o privire spre Litsi și am "^ăzut că și el asculta în același mod detașat, apoi mi-am plimbat ochii spre Beatrice care părea că nu este atentă deloc.

I-am transmis compasiunea directorilor și i-am povestit cât de încântată a fost mulțimea când unul din caii ei a câștigat.

— Ce drăguț, a murmurat ea.

— Aici ce s-a mai întâmplat ? am întrebat din nou. Litsi a fost cel care a răspuns în cele din urmă :

— Henri Nanterre a telefonat acum o oră. Voia să vorbească cu Roland, dar Roland a refuzat și apoi m-a cerut pe mine personal.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Mi-a spus că-mi știa numele, dat fiind că eram unul dintre cei trei care trebuiau să semneze alături de Roland când se luau hotărâri în materie de afaceri. A spus că nolatul său își amintise. Ceilalți erau prințesa și Danielle.

M-am încruntat.

— Cred că și le-ar fi putut reaminti numai dacă i le-ar fi spus cineva... atunci ar fi putut să le și recunoască.

Litsi a încuviințat din cap.

— Henri Nanterre a zis că notarul lui și-a uitat servieta la Roland în salon. în servietă se găsește un contract cu spațiu liber în josul paginii pentru semnături și martori. Zice că toți patru trebuie să semnăm acest formular în prezența notarului său și într-un loc pe care o să ni-l comunice. A spus că va telefona în fiecare dimineață până ce toți vom fi de acord.

— Și dacă n-o să fiți ? am întrebat.

— A menționat că ar fi păcat ca prințesa să-și piardă și alți cai fără rost și că tinerele femei care circulă singure noaptea sunt întotdeauna în primejdie, a răspuns Litsi pe un ton plat. Apoi a făcut o pauză înălțându-și o sprânceană ironic. A mai zis că prințesa nu este imună la accidente și că un anume jocheu, dacă vrea să rămână teafăr, să plece de aici și să-și vadă de treburile .lui.

— Sunt exact cuvintele lui ? l-am întrebat plin de interes.

Litsi a clătinat din cap.

— A vorbit în franceză.

— Am întrebat-o pe Beatrice, a intervenit prințesa cu o furie reținută și o politețe de suprafață, dacă de duminică, de când a sosit în această casă, a mai vorbit cu Nanterre vreodată, dar ea zice că habar nu are unde se află acesta.

M-am uitat spre Beatrice, care, imperturbabilă, și-a întors privirea în altă parte. De fapt, nu era necesar să știi unde stă cineva din moment ce-i aveai numărul de telefon, dar, se pare, că n-avea rost s-o fac să treacă din stadiul evaziv în cel de minciună sfruntată, lucru ce mi-l confirma și obrăznicia ce i se citea în priviri.

Prințesa mi-a spus că soțul ei o rugase să-mi transmită că vrea să vorbească cu mine la întoar cere și mi-a sugerat că ar fi timpul să merg la el. Am plecat având senzația că cei trei încremenea) iar fiecare în clopotul lui de sticlă și, ajuns sus, am ciocănit la ușa lui Roland de Brescou.

M-a poftit să intru și să iau loc, după care m a întrebat cu un interes bine disimulat despre succesele zilei de azi. I-am spus că Bernina câștigase, iar el a răspuns absent : „bine", în vreme ce-și orânduia in minte ceea ce avea să-mi spună. Nu mai arată atât de fragil din punct de vedere fizic **ca vineri și sâmbătă, mi-am zis în sinea mea, dar nu mai părea nici așa de hotărât.**

— Retragerea mea va lua ceva timp, a spus e] și, imediat ce voi face o mișcare Henri Nanterre are s-o afle. Gerald Greening crede că atunci când va ajunge la urechile lui Nanterre, acesta o să-mi ceară să renunț prcsându-mă cu tot mai multe amenințări și acțiuni viclene. Am făcut o pauză. Ți-a spus Litsi despre telefonul lui Nanterre ?

— Da, domnule.

— Caii... Danieile... soția mea... Litsi... dumneata... nu vă pot. lăsa pe toți expuși primejdiei. Acum Gerald Greening mă sfătuiește să semnez contractul și apoi, imediat ce Nanterre obține aprobarea pentru arme, să vând toată partea mea. Nanterre va trebui să fie de acord. Am s-o pun drept clauză înainte de a semna. Toată lumea își va da seama că eu am vândut din cauza armelor... cel puțin, într-o oarecare măsură reputația mea este salvată. Un spasm de amărăciune i-a contorsionat gura. Pentru mine semnarea acestui contract este cea mai mare rușine posibilă, dar altă cale nu văd.

A rămas tăcut, dar cu o întrebare nerostită, de parcă m-ar fi invitat să-mi spun părerea, ceea ce .mi și făcut după o scurtă pauză :

-- Nu semnați, domnule, i-am zis.

a privit căzut pe gânduri, pentru prima oară Ipărând pe chipul lui un surâs abia schițat.

— Litsi a spus că așa ai să reacționezi, a con- i Inuat el.

— Da ? Și părerea lui Litsi care a fost ?

— Dumneata ce crezi ?

— Să nu semnați, am răspuns.

— Dumneata și Litsi. A apărut iar surâsul fugar. Sunteți atât de diferiți. Și atât de asemănatul i. El zice despre dumneata — acestea sunt cu- \ înl.ele lui, nu ale mele — că ești „un diavol deș- Lcpl și tenace" și mi-a spus că ar trebui să-ți dau i li uni tale și lui timp să vă gândiți la un mod de i I opri pe Nanterre definitiv. A spus că numai dacă voi amândoi nu reușiți și vă recunoașteți înfrângerea, numai atunci, eventual, să semnez.

— Și... ați fost de acord ?

— Voi fi, dacă asta este dorința dumitale.

Ca să mă angajez într-o acțiune categorică era cu fotul altceva față de elaborarea unui sistem de apărare ; dar m-am gândit la cai, și la prințesă, și la Danielle și îndoielile mele s-au spulberat.

— Da, este, i-am răspuns.

— Foarte bine... dar sper din suflet că nu se va întâmpla nimic îngrozitor.

I-am spus că vom face tot ceea ce ne stă în putință ca să nu se întâmple și l-am întrebat dacă este de acord cu prezența unui om de pază în casă i n fiecare zi, în orele în care John Grundy este iiber.

— Un paznic ? m-a întrebat încruntându-se.

— Nu în apartamentul dumneavoastră, domnule de Brescou. Un paznic care să fie prin preajmă. Nici nu l-ați observa, dar i-am da un radio-emițător, așa că l-ați putea chema dac-ați avea nevoie. Și am putea instala un telefon care să înregistreze toate convorbirile ?

Și-a ridicat vag mâna-i subțire și a lăsat-o să cadă la loc pe brațul fotoliului.

— Fă ceea ce crezi că este mai bine, a răspuns el, apoi, cu un zâmbet aproape șugubăț, singura licărire a unui comportament mai puțin protocolar pe care i-am văzut-o vreodată, m-a întrebat : A reușit Beatrice să te scoată din camera de bambus ?

— Nu, domnule, i-am răspuns bucuros.

— A fost aici azi-dimineață și mi-a cerut să te mut, a spus el, zâmbetul încă persistându-i pe chip. Și m-a pisat la cap să-l las pe Nanterre să dirijeze afacerile așa cum crede el că este mai bine, dar, drept să-ți spun, nu știu care din cele două focuri o obsedau mai mult. Trecea de la unul la celălalt în cadrul aceleiași propoziții. A făcut o pauză. Dacă poți s-o înfrângi pe sora mea, a continuat el, Nanterre trebuie să fie o bagatelă.

*

* *

În dimineața următoare am ieșit în oraș ca să cumpăr un telefon dotat cu un sistem de înregistrare a convorbirilor și s-a prezentat și omul de pază, un tânăr sprinten, de douăzeci de ani, deloc convențional, care învățase karate din fragedă pruncie.

Cum era de așteptat, Beatrice n-a fost de acord nici cu prezența, nici cu înfățișarea lui, mai cu seamă că fusese gata-gata s-o doboare la pământ când încercase să demnostreze că poate alerga mai repede decât liftul de la parter la ultimul etaj.

Mi-a spus că numele lui este Sammy (în această săptămână) și că fusese profund impresionat de prințesă căreia i se adresa cu „Alteța Voastră" spre amuzamentul ei discret și prietenos.

— Crezi că este bun ? m-a întrebat ea tatonându-mă când el nu era de față.

— Are referințe extrem de bune, am asigurat-o eu. Patronul lui mi-a garantat că poate să zboare pistolul din mâna oricui înainte ca respectivul să fi apucat să apese pe trăgaci.

Spiritul ușor demonic al lui Sammy o amuza teribil pe prințesă, așa că a anunțat pe un ton categoric că vom merge cu toții, inclusiv Beatrice, bineînțeles, la cursele de la Ascot. Prânzul deja fusese comandat acolo, iar soțul său rămânea în paza lui Sammy. Ea uneori se comporta cu veselia pe care ți-o dă asumarea unui risc, veselie care, în cele din urmă, s-a dovedit molipsitoare și pentru Danielle și Litsi.

Posacă, Beatrice s-a plâns că nu-i plăceau cursele. Eu scăzusem teribil în ochii ei de când descoperise că eram jocheu profesionist.

— El nu este decât un *slujbaș în simbria ta,* **am auzit-o din întâmplare spunându-i furioasă prințesei. în mod sigur sunt niște camere la mansardă.**

Așa cum am descoperit în timpul turelor mele din cursul nopții, la mansardă erau mai multe camere pentru copii, nelocuite, reci, cu mobilele aco-

perite cu huse, ca să fie ferite de praf. Camera care mi-ar fi putut fi dată se afla lângă camera cu trandafiri, amândouă folosind aceeași baie, dar și ea avea mobila acoperită cu huse galbene.

— N-am știut că vii, Beatrice dragă, i-a amintit prințesa. Iar el este logodnicul Danielle-ei.

— Dar într-adevăr...

Fără nici o tragere de inimă, ea a mers, totuși, Ia curse probabil pe considerentul că, deși ar fi izbutit să intre din nou la fratele ei și să-1 aducă la disperare, n-ar fi reușit să-1 facă să semneze contractul, pentru că, în primul rând, nu-1 avea (acum se afla în camera lui Litsi spre a fi în siguranță în eventualitatea că ea ar fi ocupat cu forța camera de bambus), iar, în al doilea rând, cei trei co-semnatari n-ar fi putut fi constrânși într-un mod similar. Litsi avusese grijă să-i spună, după telefonul lui Nanterre și înainte de întoarcerea mea de la Devon că formularul de contract nu fusese gâs.t nicăieri.

-— Unde este ? întrebase ea.

— Draga mea Beatrice, îi răspunsese Litsi politicos, habar n-am. Servieta notarului încă se află în hol așteptând ca să fie ridicată, dar nu este nici o hârtie în ea de nici un fel.

Dar cu o seară înainte, la sugestia lui, eu îi dusesem hârtia jos ca să fie în siguranță.

Beatrice a mers la Ascot cu prințesa în Rolls ; Danieile și Litsi au venit cu mine.

Danieile, abătută, s-a așezat pe bancheta din spate. Când o adusesem noaptea trecută de la slujbă tăcuse mai tot timpul, fiind străbătută când și când de câte un fior din pricina gândurilor, pentru că, de altfel, în mașină era cald. Ii povestisem

despre telefonul lui Nanterre, de asemenea, despre înțelegerea dintre unchiul ei, Litsi și mine și, deși ochii ei se făcuseră imenși de groază, tot ceea ce spusese a fost : „Te rog, fii cu grijă. Amândoi... fiți cu mare băgare de seamă".

La Ascot am urmărit, cuprins indubitabil de gelozie, cum Litsi a condus-o către loja prințesei spre a servi prânzul, în vreme ce eu m-am desprins de grup, dacă pot să spun așa, ca să-mi văd de slujbă.

Călăream în patru curse ; una pentru prințesă, două pentru Wykeham și una pentru un antrenor Lambourn. Dusty era prost dispus, Maynard Allardeck își făcuse din nou apariția ca arbitru, iar secundul meu îmi spusese că greabănul de la șaua mea favorită se făcuse țăndări. In afară de asia, era al dracului de frig și, colac peste pupăză, eu mai pusesem încă o livră, probabil din pricina sandviciului din gară.

Primul pursânge al lui Wykeham era un fost cal de plat care se afla la prima lui ieșire la obstacole și, deși făcusem cu el mai multe sărituri la antrenamentele lui Wykeham, nu izbutisem să-i insuflu și curaj. El a parcurs toată cursa arătându-mi clar că nu-i place și, după aceea, cu greu m-am putut gândi la ceva încurajator pentru proprietarii lui. Un cal căruia nu-i plac cursele este o pierdere de timp, de bani și de emoții. Era mai bine să-1 vândă repede și să cumpere altul. Le-am spus asta cu cel mai mare tact posibil, dar proprietarii au clătinat din cap plini de îndoieli și au zis că-1 vor întreba pe Wykeham.

Nici al doilea cal al lui Wykeham nu s-a plasat, nu pentru că n-ar fi vrut, pentru că era ini-

mos și sigur pe picioarele lui, ci pentru că n-a fost suficient de rapid ca să-și depășească adversarii.

Am plecat de la cântar pentru cursa cu calul prințesei cu un „joie de vivre" [1] foarte scăzut, sentiment ce nu m-a părăsit câtuși de puțin când am zărit-o pe Danieile intrând în padocul de prezentare ținându-l pe Litsi de braț și râzând.

Prințesa, care ajunsese prima în padoc, după ce și-a văzut calul înșeuat, mi-a urmărit privirea și m-a bătut ușor pe braț :

— Este într-o stare confuză, mi-a spus ea slab. Dă-i timp.

M-am uitat în ochii albaștri ai prințesei, pe jumătate ascunși, ca de obicei, în dosul genelor. Pesemne că ea își dăduse seama cu acuitate că aveam nevoie de un sfat, pentru că altfel nu mi l-ar fi dat.

I-am spus „e-n ordine" cu bărbia încordată, iar ea a dat scurt din cap întorcându-se să-i întâmpine pe ceilalți.

— Unde este Beatrice ? a întrebat ea uitându-se în van peste umerii celor doi. N-a coborât ?

— A zis că este prea frig. A rămas sus, în lojă, a răspuns Litsi. Adresându-mi-se mie, a adăugat : Să pariem pe tine ?

Col, calul prințesei, acoperit cu un pled bleumarin, cu blazon auriu, era plimbat la pas prin padoc și părea fără nici un chef. Era un cai care-și pierdea repede forma și punea probleme în cursă, pentru că, dacă atacai prea devreme și luai capul, se înfrâna, iar dacă în ultima turnantă atacai târziu

[1] bucurie de a trăi (fr.).

și nu te plasai erai considerat, dar și tu însuți te simțeai ca un idioL

— Nu pariați pe el, i-am răspuns simțind că astăzi nu părea a fi una din zilele lui bune.

— Ba da, pariați, a spus brusc prințesa.

— Ne sunteți de un ajutor teribil, a comenta* Litsi amuzat.

Col era un murg cu o pată albă pe bot și pintenog la trei picioare. Ca majoritatea cailor cu care Wykeham spera să câștige la Cheltenham, Col probabil n-o să fie în vârf de formă decât peste două săptămâni pentru National Hunt Festival, dar el trebuia să fie destul de pregătit pentru Ascot unde avea o cursă ceva mai ușoară.

La Cheltenham el va concura pentru Cupa de Aur, cursa cea mare a zilei și, deși nu era favoritul indubitabil, așa cum fusese Cotopaxi pentru Grand National, avea șanse să vină bine plasat.

— Fă tot ce poți, mi-a spus prințesa, așa cum îmi spunea adeseori, iar eu, ca de obicei, i-am răspuns „da, voi face".

Dusty m-a ajutat să pun piciorul în șa, după care arn plecat cu Col în canter spre start încercând să adun ceva forțe pentru amândoi. Un jocheu morocănos, pe un cal fără nici un chef, puleau foarte bine să se întoarcă direct la grajd.

în momentul în care s-a dat startul am început să-i spun că ne aflăm aici ca să facem o cursă așa cum se cuvine și să ne mândrim puțin cu ea, îi vorbeam atât lui cât și mie ; iar în tura a treia, la cel de al douăzeci și doilea obstacol, a apărut un ușor elan la amândoi ce părea a fi în creștere.

Arta săriturilor într-o cursă consta, de obicei, în a aduce calul în fața obstacolului în așa fel încât

să-1 poată sări fără să piardă din viteză. Col era printre puținii cai care știa singur să aprecieze distanțele, lăsându-și jocheul să se preocupe de probleme tactice, dar niciodată nu se grăbea dacă nu-1 solicitai și n-avea spirit competitiv.

Îl călărisem și câștigasem de multe ori cu el, îl înțelegeam bine și știam că, în cele din urmă, va trebui să ajung până la acea flacără ce mocnea în el și care avea să-i trezească la viață sufletu-i flegmatic.

Îndrăznesc să spun că din tribune nimeni nu-și putea da seama că ceva nu este în ordine. Deși mie mi se părea că abia își târăște picioarele, pasul lui Col era destul de rapid. Cele trei mile le-am parcurs aflându-ne mai mereu pe locul patru sau cinci și când am ajuns pe ultima turnantă eram pe locul al treilea, cei doi jochei din fața mea începând deja să dea semne de oboseală.

Mai erau încă trei obstacole de trecut, după care două sute patruzeci de iarzi de alergat la plat. Unul din caii din fața noastră încă era în plină viteză : pe el Col trebuia să-1 depășească. Jocheul de pe celălalt cal deja scosese cravașa, simțind primele semne amenințătoare ale oboselii. L-am îmboldit vag pe Col ca să rămână pe locul al treilea la primul dintre cele trei obstacole în linie dreaptă. L-a sărit cu acurateță și s-a comportat la fel de bine când l-a trecut și pe următorul, întrecându-1 pe jocheul ce scosese cravașa înainte de a ajunge la ultimul.

Rămăsese prea mult spațiu liber, mi-am zis. Lui îi plăcea să sară ultimul obstacol cu încă doi sau trei cai lângă el. Totuși, l-a sărit cu un pas imens

și apoi n-a mai fost cazul să-i stârnesc dorința de a câștiga și să-i spun că acum... acum... era momentul.

Col a aterizat pe piciorul din față care s-a încovoiat sub el. Botul i-a coborât spre iarbă. Am dat drumul dârlogilor să-mi alunece printre degete până la capăt și m-am lăsat pe spate înfigându-mi zdravăn călcâiele în burta lui ca să nu fiu aruncat din șa. Printr-un miracol, celălalt picior din față a atins pământul sigur pe el susținând toată greutatea trupului de o jumătate de tonă, Col s-a reechilibrat și și-a continuat alergarea.

Am strâns dârlogii. Cursa ar fi trebuit să fie pierdută, dar focul care mocnise atâta vreme acum cu greu mai putea fi stăvilit. Haide, animal ticălos, îi spuneam, acum este momentul, nu mai ai decât un singur cal pe care să-1 înfrângi, termină cu el, acum să-mi arăți, dovedește-le tuturor ce poți face, pentru că totuși poți.

Ca si cum ar fi înțeles fiecare cuvânt, și-a lăsat capul pe spate și a accelerat într-un efort de ultim moment, rapid și uluitor, efort cu care reușești să smulgi o victorie în situații ce par imposibile.

Aproape că izbutisem, eram la un pas de victorie. Col recupera lungimile pe care le pierduse 11 aproape că-1 călăream cu tot atâta înverșunare ca pe Cascade, dar fără furie și iată-ne ajunși la crupa celuilalt cal, la șa, la gât... dar linia de sosire a apărut cu trei fuleuri mai devreme.

Prințesa spusese că nu va coborî în padoc dacă HU câștigăm, fiind distanța prea mare de la loja ei.

Totuși, când am coborât din șa, Maynard se alia acolo holbându-se la mine, cu privirea întu-

necată și chipul livid de ură. Nu puteam înțelege de ce a venit lângă mine. Dacă eu aș fi urât pe cineva atât de mult, aș fi evitat să-l văd pe cât aș fi putut, iar eu îl detestam pe Maynard pentru ceea ce încercase să facă cu Bobby, să ia mințile propriului fiu și să-l împingă la crimă.

Dusty l-a acoperit pe Col cu un pled în chip ostentativ, fără să facă nici un comentariu referitor la rezultatul cursei, iar eu m-am dus să mă cântăresc cu mai toată nemulțumirea după-amiezii plutind în jurul meu ca un nor.

În cursa următoare am călărit pentru antrenorul din Lambour și am terminat al treilea, deci mai prost și, cu sentimentul de a nu fi realizat nimic, m-am schimbat în hainele de stradă, ziua de curse terminându-se pentru mine.

Când mă îndreptam spre loja prințesei, am auzit pe cineva în urma mea strigând : „Hei, Kit'" și m-am întors ca să-l aflu pe Basil Clutter care venea cu pași repezi.

— Încă îl mai cauți pe Henri Nanterre ? m-a întrebat când m-a prins din urmă.

— Da.

M-am oprit și s-a oprit și el mișcându-se de pe un picior pe celălalt pentru că niciodată nu putea să stea locului liniștit.

— Astăzi soții Roqueville sunt aici, au avut un cal în prima cursă. Este cineva cu ei care îl știe destul de bine pe Henri Nanterre. Au spus că, dacă încă te mai interesează, poate că ai dori s-o cunoști.

— Da, aș vrea.

S-a uitat la ceas.

— Acum ar fi timpul să mă întâlnesc cu ei în barul proprietarilor și antrenorilor la un pahar, așa că mai bine ai veni cu mine.

— Mulțumesc foarte mult, i-am spus.

L-am urmat spre bar unde, înarmat cu un Perrier alături de paharele lor cu vin de Porto, am cunoscut-o pe prietena soților Roqueville, care s-a dovedit a arăta foarte franțuzoaică și minionă, cu un șic ștrengăresc ce-i dădea o notă de tinerețe. Chipu-i de spiriduș era ridat, păru-i negru, tăiat scurt, era grizonat la rădăcină, purta cizme înalte, negre și un pantalon și jachetă din piele neagră, fină, cu o eșarfă de mătase legată la spate, stil cowboy.

Vorbea, în chip surprinzător, o engleză tipică pentru lumea curselor și mi-a fost prezentată ca doamna Madeleine Darcy, soția englezoaică a unui antrenor de cai de curse francez.

— Henri Nanterre ? a spus ea cu dezgust. Bineînțeles că-1 cunosc pe ticălos. I-am antrenat .caii până ce a șters-o într-o noapte cu ei și i-a trimis lui Villon.

10

J~^a. discuta fără reticențe, cu libertatea pe care ți-o dă amorul propriu jignit și cu plăcerea de a amuza un auditoriu atent.

— Este ca un cocoș care se umflă în pene și țipă foarte tare, a spus ea. îl știu de pe vremea când era un adolescent și caii aparțineau tatălui

său, Louis, care era un om foarte de treabă, un gentleman.

— Deci Henri a moștenit caii ? am întrebat-o eu.

— Da, laolaltă cu toate celelalte. Louis a fosl un prost. A crezut că fiul său nu poate face nimic rău. Atât de stupid ! Henri este un hrăpăreț din cale afară. Villon i se potrivește de minune.

— Hrăpăreț ? Cum adică ? am întrebat-o.

Sprâncenele-i pensate i s-au înălțat.

— Noi am cumpărat o mânză de un an, cu un curent de sânge bun pe care voiam s-o antrenăm și să o băgăm în curse pentru noi, iar mai târziu s-o prăsim. Henri a văzut-o în ogradă — întotdeauna își băga nasul prin grajduri — și a spus că ar dori s-o cumpere. Când i-am zis că nu vrem s-o vindem, ne-a amenințat că-și va lua caii de la noi dacă nu i-o dăm. Avea opt cai... și nu voiam să-i pierdem. Am fost foarte furioși. Ne-a făcut să-i vindem mânza la prețul la care o cumpărasem... iar noi o aveam de câteva luni bune. Apoi, după câteva săptămâni, ne-a telefonat într-o seară și ne-a spus că dimineața vor veni rulotele ca să-i ia caii. Și duși au fost.

— Ce s-a întâmplat cu mânza ? am întrebat-o.

Gura i-a schițat un zâmbet de plăcere.

— A făcut o boală a oaselor de la picioare și a trebuit să fie omorâtă, biata creatură, și știți ce i-a trecut prin minte ticălosului aceluia de Nanterre ?

S-a oprit o clipă pentru a spori efectul. Patru voci, inclusiv a mea, au întrebat :

— Ce ?

— Villon ne-a povestit. Era dezgustat. Nanterre a zis că nu are încredere în cei de la ecarisaj, pentru că aceștia ar fi putut să îndoape mânza cu medicamente ca să-i calmeze durerile și să o vândă, Obținând un profit pe seama lui. Așa că a ținut morțiș să fie de față. Mânza a fost omorâtă în ograda lui Villon și sub ochii lui Nanterre.

Doamna Roqueville părea și dezamăgită și pe punctul de a i se face silă. A spus :

— Când l-am întâlnit la Longchamp și apoi la Nrwbury, părea un bărbat destul de agreabil.

— Cred că și marchizul de Sade era deosebit dc încântător pe un hipodrom, a spus Madeleine blând. Este locul unde oricine se poate preface că este un gentleman.

După o pauză, am întrebat-o :

— Știți ceva despre afacerile lui ?

— Afaceri ! a strâmbat din nas. Societatea de construcții ,,Brescou & Nanterre" este a lui. Nu știu nimic despre afacerile lui, ci doar despre cai. N aș avea încredere în el în materie de afaceri. Judec omul după felul în care se comportă față de .inirenorul cailor săi de curse și știu că' așa se va comporta și în afaceri. Omul de onoare va rămâne om de onoare, iar hrăpărețul își va da curând în petic.

—- Și... știți cumva unde l-aș putea găsi în Anglia ?

— Nu l-aș căuta, dacă aș fi în locul tău. Mi-a aruncat un zâmbet care i-a luminat chipul. Nu-ți va aduce nimic altceva decât necazuri.

Am relatat conversația lui Litsi și Danieile în loja prințesei.

— Acest Nanterre, a spus Danieile dezamăgită, este ordinar.

Prințesa și Beatrice, care se aflau în balconul lojei, discutau cu un bărbat înalt, solid, cu ochi cenușii și o față mare, blândă.

Litsi, urmărindu-mi privirea, a spus :

— Lordul Vaughnley a venit s-o consoleze pe tanti Casilia pentru ghinionul lui Col. îl cunoști ? Cred că este ceva în jurnalistică.

— Da, am spus plat. Este proprietarul ziarului *The Towncrier.*

— într-adevăr ? Mintea agilă a lui Litsi a început să lucreze rapid. Nu este ziarul care l-a atacat... pe Bobby ?

— Nu, acela era *The Flag.*

— O ! Litsi părea dezamăgit. Deci nu este unul din cei doi magnați ai presei care până la urmă au fost înfrânți ?

— Ba da, este. Lordul Vaughnley și-a aruncat ochii spre mine. Am să-ți povestesc eu odată, i-am spus lui Litsi și l-am urmărit cu privirea pe lordul Vaughnley cum s-a îndreptat spre noi și cum apoi a ezitat, așa cum făcea întotdeauna, înainte de a-mi întinde mâna. Totuși el în mod cert a știut că avea să mă întâlnească în acest loc, pentru că prezența mea aici, la sfârșitul fiecărei zile de curse, era un ritual bine cunoscut pentru el.

— Kit, a spus el înfrângându-și șovăiala, a fost o cursă mare... și să ai un asemenea ghinion !

— Se întâmplă, i-am răspuns.

— Baftă mai multă la Cupa de Aur, ce zici ?

— Ar fi bine.

— Pot face ceva pentru tine, dragul meu ?

Această întrebare mi-o punea ori de câte ori mă întâlnea, totuși, cu coada ochiului am putut să văd uluirea de pe chipul lui Litsi. De obicei, îi răspundeam că nu era nevoie, dar, de data asta, m-am gândit că n-aveam nimic de pierdut dacă făceam o încercare. Dacă voiam să aflu trebuia să întreb.

— Nimic, de fapt, i-am răspuns, afară doar... presupun că n-ați dat niciodată până acum de numele lui Henri Nanterre.

Toți l-au urmărit cu privirea în timp ce reflecta, prințesa cu un interes crescând, Litsi și Danielle cu o simplă curiozitate, Beatrice părând alarmată. Lordul Vaughnley și-a plimbat privirea peste chipurile care așteptau, s-a încruntat și, în cele din urmă, a răspuns tot cu o întrebare :

— Cine e ? a zis el.

— Partenerul de afaceri al soțului meu, a răspuns prințesa. Dragul meu, îl cunoști ?

Lordul Vaughnley era nedumerit, dar și-a clătinat capul său mare.

— Nu-mi amintesc să fi auzit de el.

— Ați putea... ă-ă... să vedeți dacă *The Town-crier* are un dosar în legătură cu el ? l-am întrebat.

Mi-a aruncat un ușor zâmbet resemnat și a dat din cap :

— Scrie-mi numele pe o hârtie, mi-a spus el. Cu litere de tipar

Am pescuit din buzunar un pix și un carnețel și i-am scris cu majuscule, așa cum m-a rugat, atât numele lui cât și al societății de construcții.

— Este francez, i-am spus. Este proprietar de cai de curse. Ar putea fi găsit în paginile de curse, sau, eventual, în cele de afaceri. Sau chiar la rubricile de bârfă mondenă.

— Dorești ceva în mod deosebit ? m-a întrebat el încă zâmbind.

— Chiar acum el se află în Anglia. Ar fi ideal dacă am afla unde stă.

Gura lui Beatrice s-a deschis și s-a închis cu zgomot. în mod cert ea știe cum se ajunge la el, mi-am zis în gând. Poate că o să folosim acest lucru când o să avem un plan.

Lordul Vaughnley a împăturit hârtia și a pus-o în buzunarul de la haină spunând că va introduce numele în computer chiar în seara asta dacă este important pentru prințesă.

— Este, într-adevăr, a spus prințesa tulburată.

— Orice fapt, cât de minor, poate să ajute, am spus eu.

— Foarte bine. A sărutat mâna prințesei și a făcut un gest de rămas bun pentru toată lumea și, pe când se îndrepta spre ușă, m-a întrebat : Te-ai îmbarcat într-o nouă cruciadă ?

— Cred că da.

— Atunci Dumnezeu să-l apere pe acest Nanterre.

— Ce-a vrut să spună cu asta ? a întrebat Beatrice, după ce a plecat lordul Vaughnley.

Prințesa i-a spus cu diplomație că aceasta era o poveste lungă care nu-și avea locul aici, mai cu seamă că ea voia să-i relatez cu lux de amănunte cursa lui Col. A mai adăugat că lordul Vaughnley

era un prieten bun pe care-1 întâlnea deseori la curse, așa că' tnimic mai firesc ca el s-o ajute la nevoie.

Ca să fim drepți, Beatrice devenise mult mai tăcută după telefonul din seara trecută al lui Nanterre. Refuzase să creadă că el omorâse caii. („Trebuie să fi fost niște răufăcători, așa cum a spus poliția") până în momentul în care el însuși o recunoscuse, și, deși continua să susțină cu tărie că Roland trebuie să meargă cu Nanterre în afaceri, lotuși, n-o mai auzisem lăudându-1.

Pe de altă parte, ostilitatea ei față de mine părea că se adâncise și, în timp ce-mi relatam cursa, i-a exprimat propria-i părere :

— Toate astea sunt aiureli ! N-ai pierdut cursa la ultimul obstacol. .Tot timpul ai fost mult prea in coadă. Toată lumea a văzut asta.

A luat un mic sandvici de pe platoul de pe masă și și-a înfipt dinții în el cu hotărâre de parcă nii-ar fi sfârtecat mie capul.

Nimeni n-a contrazis-o, așa că, încurajată, i-a •pus Danielle-ei cu răutate :

— Vânătorul tău de zestre nici măcar nu este un jocheu bun.

— Beatrice, a intervenit imediat prințesa calm, Kil are propria lui avere și îl va moșteni și pe bunicul său, care este un om bogat.

Mi-a aruncat o privire rapidă, care-mi interni a s-o contrazic.

Averea mea se rezuma la ceea ce câștigasem ca jocheu, iar bunicul meu, deși avea numeroși cai în Newmarket, valoarea lichidă a bunurilor sale nu i* prezenta cine știe ce.

— Și, tanti Beatrice, a spus Danieile, roșind ușor, eu sunt săracă.

Beatrice și-a mâncat sandvișul lăsându-și ochii să vorbească în locul ei. Păru-i portocaliu deschis are aproape aceeași culoare cu pânza de sac cu care sunt tapisați pereții, mi-am zis în sinea mea, fără nici o logică.

Cursa a șasea și ultima era în plină desfășurare, auzindu-se cu prisosință strigătele mulțimii din tribune. Toți, în afară de Beatrice, au ieșit pe balcon să privească, iar eu m-am întrebat dacă merita să te frămânți atât pentru un ipotetic milion de dolari. ..Este bine să fii drăguț cu oamenii", ne spunea destul de des bunica, mie și lui Holly pe când eram copii și se ocupa de educația noastră. ,,Ura îți împovărează mintea". Bunicul, când o auzea din întâmplare, încerca să ne scoată din cap învățămintele ei prin tirade împotriva familiei Allardeck, dar. până la urmă, tot ea a învins. Holly se căsătorise cu Bobby, iar eu, dacă nu luam în considerație actuala stare de spirit datorată relațiilor cu Danieile sau diversele lovituri grave încasate în trecut, rămăsesem în esență o fire fericită. Beatrice, cu toată haina sa de vizon, accesoriile de crocodil și casa în stil spaniol din Palm Beach. nu fusese atât de norocoasă.

Când a venit vremea să mergem acasă. Beatrice a plecat din nou cu prințesa în Rolls. Sperasem că Litsi avea să li se alăture, dat fiind că eu trebuia să fac o abatere la Chiswick ca s-o las pe Danieile la studio, dar el a luat-o pe Danieile de braț și a condus-o spre parcajul jocheilor, ca și cum aceasta ar fi fost ceva de la sine înțeles. Litsi moștenise iscusința de neprețuit a mătușii sale de a-și urma

propriul drum. comportându-se în mod politicos și discret. Ar fi fost un mare monarh dacă ar fi avut șansa, m-am gândit în sinea mea cu amărăciune.

Am lăsat-o pe Danielle la slujbă (ea și-a fluturat mâna spre amândoi și n-a sărutat pe nici unul), după care noi ne-am îndreptat spre Eaton Square. în chip destul de firesc, Beatrice și-a făcut apariția în conversația noastră.

— Ai fost șocat când ai auzit-o spunându-ți vânător de zestre, a spus el amuzat. Tu nici măcar nu te gândiseși la perspectivele Danielle-ei.

— M-a făcut jocheu nepriceput, i-am răspuns.

— O, da. A chicotit. Tu ești un puritan.

— Danielle are banii pe care-i câștigă, i-am spus. Și eu la fel.

— Danielle este nepoata lui Roland. a spus el. de parcă ar fi învățat un copil. Roland și tanti Casilia o îndrăgesc foarte mult. iar ei n-au copii.

— Nu vreau această complicație.

A mormăit ceva lângă mine și n-a mai spus nimic despre acest subiect. După o vreme l-am întrebat :

— Știi de ce n-au copii ? Pentru că n-au vrut sau din cauza bolii lui ? Sau, pur și simplu, nu s-a putut ?

— întotdeauna am presupus că din cauza bolii lui. dar n-am întrebat niciodată. Cred că el avea în jur de patruzeci de ani când s-au căsătorit, fiind cu cincisprezece ani mai mare decât ea. iar el a contactat virusul acela nu mult mai târziu. Nu-mi amintesc să-1 fi văzut vreodată mergând, deși cred ca la vremea lui a fost un bun schior.

— Cumplită tragedie pentru ei, am spus.

A dat din cap încuviințând.

— într-o oarecare măsură el a fost norocos. Mulți oameni care se contaminează cu acel virus — și mulțumesc lui Dumnezeu că este rar — nu mai pot să-și folosească nici brațele. Bineînțeles ei niciodată nu prea discută despre acest subiect.

— Cum ai de gând să-i salvezi onoarea ?

— Tu inventezi și eu o să acționez, a spus Litsi alene.

— Acționezi o pârghie, am spus eu absent.

— O pârghie ?

•— Ca să răstorni lumea.

Și-a dezmorțit oasele mulțumit.

— Ai, totuși, cât de cât vreo idee ?

— Una sau două. Destul de vagi.

— Pe care nu vrei să le divulgi ?

— Nu încă. Trebuie să mă mai gândesc puțin. I-am povestit că în dimineața asta cumpărasem un telefon care să înregistreze convorbirile. Când vom ajunge acasă o să-1 instalăm și o să facem o probă.

— El a zis că o să sune din nou în seara asta.

Nu era cazul să întreb cine era ,,el".

— Mda, am spus. Telefonul pe care l-am cumpărat este și un telefon pentru conferințe. Are și un difuzor, deci toată lumea din cameră poate să audă ce spune interlocutorul. Nu ai nevoie de un receptor. Așa că, atunci când o să sune Nanterre, dacă răspunzi tu, vrei să-1 faci să vorbească în engleză ?

— Poate că este mai bine să răspunzi tu și, vrând-nevrând, n-o să mai aibă de ales.

— E-n ordine. Și mesajul pe care-1 transmitem nu este... un mare risc ?

— N-ai putea doar să-1 duci de nas ?

— Da, eventual, am răspuns. Dar, ca să-1 anihilăm trebuie să-1 găsim, ori el se poate afla oriunde. Beatrice știe unde este sau măcar cum să dea de el. Dacă-1 prindem în câmp deschis.... Am făcut o pază. Ceea ce ne trebuie, da fapt, este o momeală, un țap ispășitor.

— Și cine este cel pe care l-ai ales pentru această treabă ingrată ? m-a întrebat Litsi ironic.

Am zâmbit.

— Un țap împăiat, cu un behăit mecanic. Toți țapii adevărați trebuie să fie bine păziți sau ei înșiși să fie cu mare băgare de seamă.

— Tanti Casilia, Roland și Danielle să fie păziți.

— Și caii, am adăugat eu.

— O.K. Și caii să fie păziți. Iar eu și tu...

Am aprobat din cap :

— Să fim foarte atenți.

Nici unul din noi n-am pomenit nimic despre faptul că Nanterre ne amenințase pe fiecare că o să fim țintele lui imediat următoare. N-avea nici un sens s-o facem. Nu cred că va încerca, într-adevăr, să omoare pe vreunul din noi, dar pericolul trebuia să fie destul de mare ca să obțină rezultatul scontat.

— Cum arată ? m-a întrebat Litsi. Tu l-ai întâlnit. Eu nu l-am văzut niciodată. Să-ți cunoști inamicul... este prima regulă în luptă.

— Ei bine, eu cred că el a intrat în toate astea Iară să fi chibzuit câtuși de puțin înainte, am spus eu. Cred că vinerea trecută el gândea că o va spe-

ria suficient de tare pe prințesă încât Roland avea să cedeze. Ceea ce, de altfel, a fost aproape gata să se întâmple.

— Și, din câte înțeleg, nu s-a întâmplat pentru că tu te-ai aflat acolo.

— Nu știu. în orice caz, vineri noaptea când a scos pistolul care n-avea gloanțe în el... cred că acesta este un comportament tipic pentru el. Acționează sub imperiul impulsurilor, fără să cântărească lucrurile mai întâi. Este obișnuit să-și croiască drum cu ușurință prin intimidări. S-a învățat să i se dea ascultare. De când a murit tatăl său — iar acesta, de obicei, îl tempera — a condus societatea de construcții după bunul său plac. As zice că a atins stadiul în care, pur și simplu, crede că nu poate fi înfrânt, și mai cu seamă de un bătrân bolnav, care nu mai are nici un contact cu lumea. Când Roland i-a trimis o scrisoare prin poștă, refuzându-1, bănuiesc c-a venit aici gândind : ..Curând o să se schimbe toate astea". Cred că, într-un anume fel, el se poartă copilărește, ceea ce nu-1 face mai puțin periculos, ba chiar dimpotrivă.

Am făcut o pauză, dar Litsi n-a comentat.

— Atacând-o pe Danieile, am continuat eu. a gândit din nou că lucrurile vor ieși cum vrea el. Pariez că nici nu i-a trecut câtuși de puțin prin minte că ea va alerga mai repede decât el. Așa că și-a făcut apariția în costum de oraș și pantofi lustruiți. A fost un fel de aroganță, a considerat de la sine înțeles că el o să fie în chip firesc mai rapid și mai puternic, deci o să domine situația. Dac-ar fi avut cât de cât dubii, ar fi trebuit să poarte un

trening sau ceva de felul ăsta și pantofi mai comozi.

— Și caii ? a întrebat Litsi.

Mi-era groază să mă gândesc la cai.

— Erau vulnerabili, am spus. Și el știa cum să-i omoare. N-am idee de unde și-a procurat un Cr>lt cu săgeată, dar el se îndeletnicește cu armele. I'tartă asupra lui un pistol. Armele îl atrag, altfel n-ar vrea să le fabrice... De obicei, oamenii se ocupă cu ceea ce este în firea lor, nu-i așa ? Poate că el simte o nevoie reală să vadă cum mor fiin-(<•••• vii... Când a spus că vrea să se asigure că parlagiii nu-1 înșeală, aceasta putea fi singura motivație plauzibilă pe care o putea aduce spre a nu da in vileag dorințe mai morbide. Oamenii întotdeau n a își găsesc motivații rezonabile pentru ceea ce Vor să facă.

— Și tu ? rn-a întrebat curios.

— Bineînțeles. Eu spun că îmi place să călăuz • pentru bani.

— Și n-o faci pentru asta ?

— Aș face-o și pe degeaba, dar, dacă sunt plăIil, este și mai bine.

A încuviințat printr-o înclinare a capului, în-;ându-mă pe deplin.

- Deci, la ce te aștepți în continuare de la irre ? m-a întrebat.

Un alt atac pe jumătate pus la punct asupra unuia dintre noi. El n-o să-1 plănuiască așa cum trebuie, dacă ținem cont de toate detaliile anteri-n,nr, dar noi, în orice caz, ne putem aștepta la situ iin neplăcute.

— încântător, a spus el.

—• Să nu-ți fixezi întâlniri cu persoane necunoscute pe alei întunecoase.

— N-o fac niciodată.

L-am întrebat, mai degrabă ca să-l încerc, cu ce se ocupa la Paris, acolo unde locuia.

— Mă tem că nu cu cine știe ce, a răspuns el. Am o galerie de artă. îmi petrec o bună parte din timp privind picturi. Expertul de la Louvre pe care eu și Danieile ne-am dus să-l ascultăm este o foarte veche cunoștință a mea. Am fost sigur că ei o să-i placă... A făcut o pauză. Și i-a plăcut, într-adevăr.

— Da.

— L-am simțit cum s-a mișcat pe bancheta din spate până a reușit să mă vadă mai bine.

— Am fost un grup de prieteni, a spus el. N-am fost singuri.

— Da, știu.

Nu și-a mai continuat ideea. în schimb, a spus pe neașteptate :

— Am fost căsătorit, dar suntem despărțiți. Mai bine zis, încă sunt căsătorit. Dacă vreunul din noi ar dori să se recăsătorească, va trebui să aibă loc divorțul. Dar ea își are iubiții ei, așa cum și eu am iubite... A înălțat din umeri. Este ceva destul de obișnuit în Franța.

După o pauză, i-am spus : „Mulțumesc" și el a dat din cap ; și acest subiect nu l-am mai abordat.

După o vreme a spus :

— Mi-ar fi plăcut să fiu artist. Am studiat câțiva ani... Pot să detectez geniul în marile pic-

luri, dar, în ceea ce mă privește... pictez pe pânză, însă n-am un talent deosebit. Iar tu, Kit, dragul meu prieten, ești al dracului de norocos fiind înzestrat cu o îndemânare ce-ți dă posibilitatea să-ți traduci dorințele în practică.

N-am mai scos o vorbă ; am fost redus la tăcere. Aveam această îndemânare înnăscută și, practic, nu pot să spun de unde vine ; și nu mă prea gândisem la ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi avut-o. Brusc, am privit viața din perspectiva lui Litsi, mi-am dat seama că, într-adevăr, eram al ciracului de norocos, că de-aici își trăgea seva starea fundamentală de fericire și că ar trebui cu umilință să-mi arăt recunoștința.

Când am ajuns în Eaton Square i-am sugerat să-l las la ușa din față iar eu să mă duc să garez mașina, dar el nici n-a vrut să audă. Mi-a reamintit ce-i spusesem despre aleile întunecate și despre faptul că trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Se vede ceva lumină la garaje, i-am spus.

— în orice caz, parcăm mașina împreună și ne întoarcem împreună luîndu-ne precauțiile pe care le-am hotărât.

— E-n ordine, i-am spus și mi-a trecut prin minte că la unu și jumătate, când mă voi duce s-o iau pe Danielle, am să merg singur pe aceeași alee întunecată și mai degrabă atunci va trebui să fiu foarte atent.

Eu și Litsi am intrat în casă iar Dawson ne-a întâmpinat în hol spunându-ne că prințesa și Beatrice dispăruseră în camerele lor ca să se schimbe.

— Unde este Sammy ? l-am întrebat.

Dawson a răspuns cu o oarecare dezaprobare că Sammy se plimba peste tot și niciodată nu stătea într-un loc mai mult de un minut. M-am dus sus să aduc noul telefon și l-am întâlnit pe Sammy care cobora scările venind de la ultimul etaj.

— Știai că mai este o bucătărie acolo sus ? :m-a întrebat.

— Da, am văzut-o.

— Și mai este un luminator, ba chiar două. Am plasat sub ele niște dispozitive ingenioase, o minunăție. Dacă auzi acolo sus ceva ca niște pocnituri de armă, vii imediat cu întăriri.

L-am asigurat că așa voi face și l-am luat jos cu mine ca să-i arăt și lui, precum și lui Dawson și Litsi cum funcționează telefonul care înregistra convorbirile.

Sistemul telefonic din această casă era și simplu, dar și complicat : nu exista decât o singură linie, dar numeroase aparate erau răspândite peste tot.

La apelurile din exterior sunau doar trei aparate : unul în salon, unul în birou unde doamna Jenkins lucra în cursul zilei, și altul la demisol. Cine se afla mai aproape de vreunul din aceste trei telefoane răspundea când suna și, dacă era căutat altcineva, persoana respectivă era anunțată prin interfon, așa cum Dawson procedase cu mine duminica trecută când sunase Wykeham. Acest aranjament scutea șase sau mai multe persoane de a răspunde ori de câte ori suna telefonul.

Din fiecare cameră de oaspeți se putea chema direct exteriorul, la fel și în apartamentele prin-

țesei și al soțului ei. Casa rareori era așa de aglomerată ca acum, ținuse să precizeze Dawson, așa că telefonul nu prea era ocupat. în mod normal, sistemul funcționa fără probleme.

Le-am explicat că noul telefon era foarte simplu, trebuia doar introdus în priză în locul celui vechi.

-— Dacă apeși pe butonul acela, le-am spus arătându-1, se înregistrează toată conversația. Dacă apeși pe celălalt, toți cei din cameră pot auzi ce se discută.

Am instalat telefonul în priza din salon.

— Este mai bine să fie aici când ne aflăm cu toții acasă. Peste zi, dacă suntem plecați, cum s-a întâmplat astăzi, poate fi instalat în biroul doamnei Jenkins și noaptea, dacă Dawson, n-are nimic împotrivă, la demisol. N-are importanță câte convorbiri nesemnificative sunt înregistrate, pentru că le putem șterge, dar neapărat... vocea aceea nu trebuie să ne scape.

Toți au încuviințat dând din cap.

— Un bărbat atât de grosolan, a comentat Dawson, glasul acela strident l-aș recunoaște dintr-o sută.

După ce Dawson și Sammy au plecat. Litsi a spus :

— Păcat că nu putem intercepta telefonul lui Beatrice și să înregistrăm ce spune.

— Ori de câte ori este sus, ca acum. putem să ridicăm receptorul și să ascultăm.

Ceea ce am și făcut, dar nimeni din casă nu vorbea. **Putem să așteptăm și să ascultăm ore în**

șir, dar, în acest timp, nimeni din afară nu are cum să ne c h e m e . Cu regret, Litsi a pus receptorul la loc în furcă spunând că s-ar putea să aibă noroc, așa că va încerca din cinci în cinci minute : dar până in momentul când Beatrice a reapărut pentru cină, veghea intermitentă nu a dat nici un rezultat.

între timp, eu am vorbit cu Wykeham și mi-am adunat mesajele de la robot ceea ce n-a durat prea mult și, dacă cineva ar fi încercat să sune în acest timp, aș fi auzit pocnituri pe fir, dar n-am auzit nimic.

Beatrice a coborât într-o rochie albă, cu un imprimeu frumos cu floarea soarelui și a ceru: un ..Bloody Mary", iar Litsi se tot învârtea în jurul ei plin de solicitudine, fără a ține cont de lipsa ei de politețe.

— Știu că nu mă vreți aici. a spus ea fără menajamente, dar până ce Roland nu semnează, n-am să plec.

Prințesa a coborât la cină fără Roland și după aceea, când ne-am reîntors în salon, Litsi, cu discreție a manevrat pe toată lumea astfel că eu am ajuns să stau lângă telefon. A zâmbit pe deasupra ceștii sale de cafea și toți așteptam.

Când, în cele din urmă, a sunat telefonul, Beatrice a sărit în picioare.

Am ridicat receptorul apăsând atât butonul de înregistrare cât și pe cel de conferință : în așteptarea tuturor, s-a auzit o voce sonoră vorbind în franceză.

11

Litsi s-a ridicat imediat, a venit spre mine și mi-a făcut semn să-i dau telefonul.

— Nu este Nanterre, a spus el.

A luat receptorul, a decuplat butonul de conferință și a vorbit în franceză : „Oui... non... certainement... ce soir... oui... merci" [1]

A pus telefonul în furcă și aproape în aceeași secundă a sunat din nou. Litsi l-a ridicat, a ascultat foarte puțin, a făcut o grimasă, a apăsat iarăși IK • butonul de înregistrare și cel de conferință și mi la pasat mie.

— El este, mi-a spus succint și, într-adevăr, toți am putut auzi vocea cunoscută, poruncitoare, debitând o avalanșă de cuvinte care pentru mine nu aveau absolut nici un sens.

—Vorbiți, vă rog, l-am întrerupt eu.

— Am spus, a continuat Nanterre în engleză,, ca vreau să vorbesc cu prințul Litsi care trebuie adus la telefon imediat.

— Acum este ocupat, i-am răspuns. Îi pot transmite mesajul.

— Cine ești dumaeata ? m-a întrebat. Știu cine < ti. Jocheul.

— Da.

— Am lăsat instrucțiuni ca să părăsești casa aceea.

— Nu dau ascultare instrucțiunilor tale.

— Ai s-o regreți.

[1] Da... nu . . . Cu siguranță... în seara asta... da... mulțumesc (fr.).

— în ce fel ? l-am întrebat, dar el nu s-a lăsat antrenat într-o amenințare directă ; ceea ce cred că se datora probabil faptului că încă nu se hotărâse asupra unei anume mutilări.

— Notarul meu va ajunge mâine dimineață acolo la ora zece, a continuat el. Ca și rândul trecut o să fie condus în bibliotecă. O să aștepte acolo. Roland de Brescou și prințesa Casilia să coboare imediat ce sosește el. La fel și prințul Litsi si Danieile de Brescou. Toți trebuie să semneze formularul care este în servieta notarului. Notarul va fi martor la fiecare semnătură și va aduce documentul în servieta sa. Este clar ?

— A fost foarte clar, am răspuns eu calm, dar asta n-o să se întâmple.

— Trebuie să se întâmple.

— Nu există nici un document în servietă.

Răspunsul meu abia dacă l-a oprit pentru o secundă.

— Notarul meu va aduce un formular similar. Toți trebuie să semneze documentul notarului.

— Nu, ei nu sunt pregătiți s-o facă, i-am spus.

— V-am prevenit ce-o să se întâmple dacă documentul nu este semnat.

— Ce-o să se întâmple ? l-am întrebat. Nu poți să-i faci pe oameni să se comporte împotriva conștiinței lor.

— Orice conștiință are un preț, a spus el furios și a închis brusc. S-au auzit câteva păcănituri în telefon, după care a venit tonul și am pus receptorul în furcă.

Litsi a clătinat din cap cu regret.

— A început să devină precaut. Nimic din ce-a spus nu poate fi prezentat poliției ca o amenințare care să ceară o intervenție din partea lor.

— Ar trebui să semnați cu toții documentul și să nu-i mai puneți piedici în extinderea afacerilor, a spus Beatrice ce se vedea frustrată în drepturile sale.

Nimeni nu s-a obosit s-o contrazică : subiectul deja fusese discutat de prea multe ori. Apoi Litsi a întrebat-o pe prințesă dacă o deranja faptul că el i cu mine vom ieși pentru puțină vreme în oraș. Sammy încă se afla aici și se va ocupa de toate până venea John Grundy, iar eu aveam să mă întorc la timp ca să merg s-o aduc pe Danielle.

Prințesa a încuviințat acest aranjament în tăcere, fără a părea prea entuziasmată de perspectiva de a fi singură cu Beatrice o vreme și, cu o senzație de vinovăție, l-am urmat fericit pe Litsi afară din cameră.

— O să luăm un taxi până la hotelul Maryiebone Piaza, a spus el.

—• Locul nu pare genul frecventat de tine, am remarcat eu calm.

— Mergem să ne întâlnim cu cineva. Este genul lui de local.

— Cine ?

— Cineva care să-ți vorbească despre comerțul cu arme.

— Adevărat ? am întrebat interesat. Cine este respectivul ?

— Nu știu precis. Trebuie să mergem în camera 1112 și să stăm de vorbă cu un anume domn

Mohammed. Acesta nu este numele lui adevărat, pe care el preferă să nu-l cunoaştem. Mi s-a spus că ne va fi de folos.

Litsi a zâmbit.

— De fapt, nu eu l-am găsit. Dar am întrebat pe cineva în Franţa care, în mod normal, trebuie să ştie... care ar putea să-mi spună ce se petrece în lumea armelor. Aşa a apărut domnul Mohammed. Fii mulţumit cu asta.

— O.K.

— Numele tău este domnul Smith, iar al meu domnul Jones, a spus el.

— Sunt de-o originalitate uluitoare.

Hotelul Marylebone Piaza se afla cam la trei mile de Eaton Square şi intr-o lume complet diferită din punct de vedere economic. Cinstit vorbind, Marylebone Piaza era un hotel mizer, un fel de hardughie fără nici o personalitate, unde trăgeau peste noapte călători săraci, un adăpost pentru cei anonimi. Trecusem destul de des pe lângă el, dar niciodată nu-i călcasem pragul şi era limpede că nici Litsi. Ne-am croit drum printr-un hol imens, pestriţ si cenuşiu şi am luat liftul pentru etajul XI.

Sus, coridoarele erau înguste, dar mochetate şi luminate cu economie. Ne-am chiorât la numerele de pe uşi, am găsit 1112 şi am bătut.

Ne-a deschis un bărbat smead la faţă îmbrăcat într-un costum elegant, cămaşă albă, butoni de aur şi cu o expresie impasibilă pe chip.

— Domnul Jones şi domnul Smith, a spus Litsi.

Omul a deschis uşa mai mult şi ne-a făcut semn să intrăm. înăuntru am găsit un bărbat similar im-

brăcat, afară doar că acesta avea în plus un inel masiv de aur, cu patru diamante într-o montură de formă pătrată.

— Mohamed, s-a prezentat el întinzându-ne mâna cu inel ca să i-o strângem.

A făcut semn peste umerii noștri către prietenul său care a ieșit afară închizând usa în urma lui.

Mohammed, care cred că se plasa undeva între vârsta mea și a lui Litsi, avea părul de culoarea corbului, ochii negri, pielea măslinie și o mustață bogată, neagră. Opulența inelului își avea corespondent în servieta de piele ce zăcea pe pat și în ceasul care apărea ca un colan de aur masiv la încheietura mâinii.

Era binedispus și și-a cerut scuze că ne-a fixat întâlnirea într-un loc „unde nimeni nu ne cunoaște pe niciunul din noi".

— Mă ocup de comerțul cu a r m e . Cu acte in regulă, ne-a asigurat el. Am să vă lămuresc tot ceea ce doriți să aflați, cu condiția să nu spuneți de la cine știți.

S-a scuzat din nou pentru faptul că în cameră nu se găsea decât un singur scaun și i 1-a oferit lui Litsi. Eu m-am cocoțat pe o masă și Mohammed s-a așezat pe pat. La fereastră erau perdele roșiatice, pe dușumea un covor maroniu cu model, iar pe pat o cuvertură de bumbac. în dungi : totul părea curat și în stare bună.

— Eu trebuie să plec peste o oră, a spus Mohammed consultându-și ceasul de aur. Vă interesează pistoalele de plastic. Vă rog, dați-i drumul.

— A-ă... s-a bâlbâit Litsi.

— Cine le fabrică ? l-am întrebat eu.

Mohammed și-a îndreptat ochii negri în direcția mea.

— Cele mai cunoscute, a răspuns el fără înconjur, sunt făcute de firma Glock din Austria. Glock 17. Și-a tras fără grabă servieta spre el și a deschis-o. V-am adus unul ca să-1 vedeți.

Engleza sa cultivată avea un accent pe care nu-1 puteam identifica. într-o anume măsură, arab, cred. Categoric mediteraneean, italian nu, poate francez.

— Glock 17 este făcut mai mult din material plastic, dar are și părți de metal, a continuat *el.* în viitor, arme de acest fel pot fi fabricate întru totul din plastic. Nu este decât o problemă de a găsi formula potrivită pentru material.

A scos din servietă o cutie neagră, pătrată.

— Am acte în regulă ca să posed acest pistol, a precizat el. în ciuda condițiilor în care are loc întâlnirea noastră, eu sunt un comerciant care mă bucur de o bună reputație.

L-am asigurat că nici n-am crezut altfel.

A dat din cap mulțumit și a ridicat capacul cutiei. înăuntru se aflau în lăcașe anume făcute pentru ele un pistol negru, ca o jucărie, o lamă pentru cartușe, optsprezece gloanțe aurii, aranjate ordonat pe trei șiruri a câte șase, cu capetele plate în sus, iar vârfurile nu se vedeau.

Mohammed a scos pistolul din cutie.

— Pistolul acesta are multe avantaje, a spus el. Este ușor, este mai ieftin și se confecționează mult mai simplu decât orice pistol din metal. De asemenea, are o precizie mult mai mare.

A lăsat informațiile să ni se sedimenteze în creier, ca un adevărat negustor.

— Se demontează. Ne-a demonstrat-o scoțând printr-o pocnitură toată partea de sus și dând la iveală o țeava metalică. Acesta este tamburul. L-a scos. Mai este și un ax metalic. Și gloanțele sunt tot din metal. Patul și lama pentru cartușe sunt din plastic. Piesele se montează la loc cu mare ușurință. A reasamblat pistolul rapid fixând și partea de sus la locul ei tot printr-o pocnitură. După cum vedeți este extrem de ușor. în încărcător intră nouă gloanțe. Oamenii care folosesc acest pistol, inclusiv unele forțe ale poliției, îl găsesc mult mai avantajos și consideră că în curând va înlocui tipul clasic.

— în America n-au încercat să-1 interzică ? a întrebat Litsi.

— Ba da. Mohammed a înălțat din umeri. Amendamentul 4194 la Legea 18, prin care se interzice importul, confecționarea și vânzarea de nrice fel de arme fabricate după 1 ianuarie 1986. Asta pentru că plasticul nu poate fi detectat de aparatura cu raze X. Se tem că aceste arme vor fi introduse în aeroporturi și în clădiri guvernamentale de către teroriști.

— Și n-au s-o facă ? am întrebat eu.

— Probabil că da. A înălțat din umeri. Aproximativ două milioane de cetățeni particulari din America posedă arme, a spus el. Ei sunt convinși că nu iot dreptul să poarte arme. Acest pistol Glock aparține viitorului. Ca o consecință, cred că va lua .un;mioare fabricarea detectorilor de arme din plastic... și, pesemne că se vor interzice în avioane orice

bagaje de mână, exceptând poşetele doamnelor şi servietele diplomat, ce pot fi cercetate manual. Şi-a mutat privirile de la mine spre Litsi. Terorismul este problema care vă interesează ?

— Nu, a răspuns Litsi. Nu direct.

Mohammed a părut uşurat.

— Pistolul ăsta n-a fost inventat ca o armă teroristă, a spus el. Serios, este un pistol bun. mult mai bun din toate punctele de vedere.

— Ne dăm seama de asta, i-am spus. Cât este de profitabil ?

— Pentru cine ?

— Pentru cel care îl fabrică.

— A ! Şi-a dres vocea. A reflectat. Costă puţin ca să-1 faci şi, ca atare, este mai ieftin decât pistoalele din metal. Diferenţa de profit poate să nu fie foarte mare, în general, dar beneficiul brut, bineînţeles, depinde de numărul de articole vândute. A zâmbit bonom. Se estimează că majoritatea celor două milioane de oameni care deja posedă arme în America, de exemplu, vor dori să treacă la noul produs. Ştiţi cum este : ceea ce este nou este considerat mai bun, se bucură de un prestigiu mai mare şi aşa mai departe. De asemenea, şi forţele de poliţie ar vrea să-1 aibă în dotare. Lăsându-i pej americani la o parte, în lume este o cerere mare dej arme — ştiţi, americanii particulari le posedă mai| mult din considerente istorice sau pentru sport, dir pură fantezie, pentru sentimentul de putere personală şi nu pentru că ar vrea să omoare oameni ci ele — dar în multe, foarte multe locuri, ţelul cumpărării lor este uciderea. Omor, securitate şi apărare. Piaţa este larg deschisă pentru noile pistoale

care, într-adevăr, sunt bune, ieftine, demne de încredere. Măcar pentru o vreme, până ce cererea este satisfăcută, fabricanții pot să strângă rapid sume mari de bani pe căi cinstite.

Eu și Litsi îl ascultam cu atenție.

— Ce este cu banii obținuți pe căi necinstite ? l-am întrebat.

A făcut o pauză foarte scurtă.

— Depinde la cine vă referiți.

— Discutăm încă tot despre fabricanți, i-am spus.

— A ! O corporație ?

— O societate particulară, cu un singur om la conducere.

— Un asemenea bărbat își poate tipări propriile milioane.

— Cât anume ? l-am întrebat.

— Cel mai ușor mod este să-și îmbarce produsul pe două nave, a spus el demontând din nou pistolul din plastic in componentele sale. Să zicem că toate aceste piese le împachetați într-o cutie ca aceasta, omițând doar țeava. O țeava, să presupunem, făcută dintr-un material plastic special, care nu se topește și nu se deformează din cauza căldurii rezultate din frecarea glonțului care trece prin ea.

S-a uitat la noi ca să vadă dacă apreciem niște chestiuni atât de simple și, părând mulțumit de constatări, a continuat :

— Fabricantul exportă țevile separat. Aceasta, își zice el. este o măsură de precauție pentru cazul în care încărcătura este deviată pe drum — deviată fiind un eufemism pentru furată — și atunci bu-

nurile nu vor avea nici o valoare. Numai când ambele transporturi ajung în siguranță la destinație, pistolul poate fi asamblat. Corect ?

— Corect, am răspuns amândoi.

— Fabricantul își pune toate hârtiile la punct. Fiecare transport expediat este însoțit de chitanțele de plată a taxelor vamale, fiecare transport conține exact ceea ce este trecut în chitanțe, totul este legal. Pasul următor se face în funcție de cât de urgent vrea clientul armele.

— Cum adică ? a întrebat Litsi.

— Să presupunem, a răspuns Mohammed. savurându-și spusele, că este vorba despre un client care are nevoie stringentă de arme. Fabricantul îi trimite pistoalele fără țevi. Clientul plătește conform înțelegerii. Numai după aceea fabricantul trimite țevile. înțelegeți ?

Amândoi am dat din cap.

— Fabricantul îi spune clientului că trebuie să plătească facturile societății care le-a fabricat, dar, în afară de ele, mai are de plătit o sumă într-un alt cont de bancă — al cărui număr și țară i-au fost transmise — și când *această* sumă se află în siguranță în posesia fabricantului, și numai de el știută, abia atunci îi va trimite și țevile.

— Simplu, am remarcat eu.

— Bineînțeles. Este un procedeu foarte răspândit. Asemenea lucruri se practică în toată lumea.

— Șperțuri, am spus eu.

— Cu siguranță. în multe țări sistemul este unanim acceptat. Comerțul nu poate merge înainte fără el. Un mic comision ici-colo... A înălțat din umeri. Fabricantul dumneavoastră care produce arme din plastic și la un preț ieftin poate trece un

profit adecvat în registrele societății și să bage în buzunarul său o avere care nu apare nicăieri în scripte.

A reasamblat pistolul cu dexteritate și mi 1-a întins.

— Pipăiți-1, a spus el. Un pistol numai din plastic va fi mult mai ușor chiar și decât acesta.

Am luat arma cercetându-i suprafața neagră, mată, de o formă adaptată scopului, buza metalică a țevii ieșind la iveală la una din extremități. în mod cert, era teribil de ușor de mânuit, chiar dacă avea unele părți metalice. Confecționat tot numai din plastic va arăta ca o jucărie pentru copii.

Străbătut de un fior i l-am dat lui Litsi. Era pentru a doua oară în patru zile când fusesem instruit cum să mânuiesc armele și, deși folosisem una mai demult, nu eram un bun trăgător și, probabil, că n-am să ajung niciodată să practic acest sport. Litsi a cântărit căzut pe gânduri pistolul pe care-1 avea în palmă, apoi i 1-a înapoiat proprietarului.

— Discutăm despre un fabricant anume ? a întrebat Mohammed.

— Despre unul care dorește să obțină licența de a fabrica și exporta arme din plastic, dar care până acum n-a fost în negoțul cu arme, am răspuns eu.

Și-a înălțat sprâncenele.

— în Franța ?

— Da, a spus Litsi, fără a fi .câtuși de puțin surprins și mi-am dat seama că Mohammed trebuie să fi știut că cererea îi fusese adresată prin canale franceze, chiar dacă nu el fusese cel care vorbise cu Litsi la telefon.

Mohammed și-a țuguiat buzele sub mustața-i imensă.

— Ca să obțină licența, persoana dumneavoastră trebuie să fie de o condiție deosebit de bună. Știți, aceste licențe nu se împrăștie așa peste tot ca niște confetti, el trebuie, cu siguranță, să aibă posibilitatea de a le fabrica, deci, în primul rând, să aibă fabrica. De asemenea, și prototipul și, probabil, niște comenzi, dar mai presus de toate trebuie să se bucure de o reputație bună.

— Ne-ați fost de mare folos, a spus Litsi.

Mohammed radia de încântare.

— Cum obișnuiește un fabricant să-și vândă armele ? Prin intermediul reclamei ? l-am întrebat.

— Cu siguranță. Reclame în revistele de comerț și de arme din toată lumea. Poate, de asemenea, să angajeze un agent, așa cum sunt eu. A zâmbit. Eu lucrez contra unui comision. Sunt foarte bine cunoscut. Oamenii care vor să cumpere arme vin la mine și mă întreabă : „Ce ar fi mai potrivit pentru noi ? Cât costă ? Cât de repede le putem primi ?" Și-a răsfirat palmele. Eu sunt un intermediar. Noi suntem indispensabili. S-a uitat la ceas. Mai doriți și altceva ?

întrebarea mi-a venit pe buze spontan :

— Dacă cineva ar vrea să aibă un colt cu săgeată, ați putea să-i faceți rost ?

— Este ieșit din uz, a răspuns el prompt. Au fost făcute în Anglia de Accles și Shelvoke, în Birmingham. La acelea vă referiți ? Calibrul 405. probabil ?

— Cred că da, am spus. Nu știu.

— Eu nu mă ocup cu asemenea arme... Sunt prea speciale. N-ar merita să mă plătiți ca să vă

găsesc unul. Sunt o mulțime peste tot, toate ieșite din uz. Aș întreba veterinari mai în vârstă, ei, probabil, ar fi interesați să vândă. Bineînțeles, aveți nevoie de permis ca să intrați în posesia unuia. A făcut o pauză. Ca să fiu cinstit, domnilor, găsesc că este foarte profitabil să am de-a face cu clienți pentru care permisele nu constituie o problemă.

— Este cineva, l-am întrebat, și vă rog să nu mi-o luați ca pe o insultă, dar există cineva căruia ați refuza să-i vindeți arme ?

N-a luat-o ca o ofensă. A spus :

— Numai dacă cred că respectivii nu pot sau nu vor să plătească. Din considerente morale, nu. Nu-i întreb ce fac cu ele. Dacă mi-ar păsa ce fac cu ele, ar însemna că mi-am greșit meseria. Vând băutura, nu-mi frământ creierii cu „la ce folosește ?".

Se pare că atât eu cât și Litsi epuizaserăm întrebările. Mohammed a pus pistolul la locul lui în cutie, așezându-1 cu grijă deasupra gloanțelor. A coborât capacul și a băgat cutia în servietă.

— Să nu uitați, a spus el cu zâmbetul încă pe chip, că și atacul și apărarea sunt vechi de când lumea și pământul. în vremurile de demult eu aș li vândut vârfuri de suliță din cremene bine ascuțite.

— Domnule Mohammed, vă mulțumim foarte mult, i-am spus.

A dat din cap îndatoritor, Litsi s-a ridicat în. picioare și a strâns din nou mâna cu inel cu diamante, așa cum am făcut și eu. Mohammed ne-a •pus că, dacă-1 vom vedea pe prietenul său pier-:ându-și vremea pe coridor, să nu ne facem griji

și să nu-i vorbim, pentru că el se va întoarce în cameră imediat ce noi vom fi dispărut.

Nu i-am dat nici o atenție prietenului său care aștepta la lift și am coborât la parter fără incidente. Nici unul din noi n-am scos o vorbă până nu ne-am văzut într-un taxi, în drum spre Eaton Square.

— El își aducea justificări lui însuși, a spus -Litsi.

— Toată lumea o face. Este mai sănătos.

Și-a întors capul spre mine.

— Ce vrei să spui ?

— Alternativa este disperarea ce ți-o produce vinovăția. într-un cuvânt autojustificarea poate fi o iluzie, dar te oprește de la sinucidere.

— Tu ai putea să-ți autojustifici chiar și sinuciderea.

I-am zâmbit privindu-1 din profil.

— Și tu la fel.

— Nanterre, a spus el, simte o atracție deosebită către cremenele ascuțite.

— Mda. Cremene ușoare, ieftine, ascuțite-brici.

— Care să poarte marca de Brescou.

— Mi-1 și imaginez pe Roland dând mâna ca să pecetluiască târgul cu Mohammed.

Litsi a râs.

— Trebuie să-1 salvăm să nu ajungă la justificări.

— Cum ai dat de Mohammed ? l-am întrebat.

— Unul din avantajele de a fi prinț, a spus Litsi, este și acela că, dacă întrebi, rareori ești refuzat. Altul este că ai prieljul să cunoști o mulțime de oameni care ocupă poziții importante și

pot să-ți fie folositori. Eu, pur și simplu, am pus câteva rotițe în mișcare, la fel cum ai făcut tu ieri cu lordul Vaughnley. A urmat o pauză. De ce un om pe care l-ai înfrânt este atât de dornic să-ți fie pe plac ?

— Ei bine... când l-am învins, l-am și salvat. Maynard Allardeck a fost pe punctul de a-i prelua ziarul în mod legal, dar prin mijloace categoric ticăloase, iar eu i-am oferit posibilitatea de a-1 opri definitiv oferindu-i o copie a acelui film.

— înțeleg, a spus Litsi ironic, că el îți este dator o favoare sau două.

— De asemenea, am continuat eu, băiatul care a pierdut la pariuri jumătate din moștenire, urmând sfaturile lui Maynard a fost Hugh Vaughnley, fiul lordului Vaughnley. Sub amenințarea că va face public filmul, lordul Vaughnley 1-a constrâns pe Maynard să dea înapoi partea de moștenire ce și-o însușise. De fapt, moștenirea nu era altceva decât acțiuni la ziarul *The Towncrier.*

— Un fel de șantaj poetic. A fost ideea ta ?

— Ei bine... oarecum.

A chicotit.

— • Presupun că ar trebui să nu fiu de acord. Cu siguranță a fost

— Legea nu face întotdeauna dreptate. De cele mai multe ori victimele pierd. Adeseori legea poate doar să pedepsească, dar nu corectează lucrurile.

— Iar tu crezi că a îndrepta relele pricinuite victimelor este mai important decât orice altceva.

— Acolo unde este posibil este prioritatea numărul unu.

—- Și ai încălca legea pentru asta ?

— Acum este noapte și prea târziu ca să despicăm firul în patru, i-am spus. Și, de fapt, iată că am ajuns în Eaton Square.

Am urcat în salon și, cum prințesa și Beatrice plecaseră la culcare, am băut un brandy ca să ne relaxăm. îmi plăcea din ce în ce mai mult Litsi ca persoană, dar aș fi dorit să stea permanent în cealaltă emisferă a pământului ; și, uitându-mă la el și la mine, mă întrebam dacă nu cumva gândea și el același lucru.

— Ce faci mâine ? m-a întrebat.

— Am curse la Bradbury.

— Unde-i asta ?

— La jumătatea drumului spre Devon.

— Nu știu de unde ai atâta energie. A căscat. Am petrecut o după-amiază pîimbându-mă în jurul hipodromului Ascot și trebuie să recunosc că am fost mort de obosit.

Și-a băut paharul de brandy și ceva mai târziu am scos din priză telefonul care înregistra convorbirile și l-am dus la demisol. Apoi am urcat la parter și ne-am oprit o clipă în fața camerei lui Litsi.

— Noapte bună, am spus.

— Noapte bună. A ezitat, apoi mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Un obicei atât de stupid, a spus el ironic, dar ce poți face ?

A schițat o fluturare a mâinii și a intrat în camera sa. iar eu mi-am continuat drumul pe scări, să văd dacă voi mai dormi în camera de bambus și. se pare că șansele erau de partea mea.

M-am lungit peste cuvertură, pentru o oră sau două, după care am coborât și m-am dus să iau mașina ca s-o aduc pe Danieile.

în timp ce mergeam încet pe aleea întunecoasă i pustie mă gândeam că aceasta, într-adevăr, ar li un loc ideal pentru o ambuscadă.

12

~*X* leea era o fundătură pietruită, lungă cam /-*X* de o sută de iarzi, și lată de vreo șase picioare, fiind însă ceva mai largă la unul I i capete, unde mașinile puteau întoarce în voie. De o parte și de alta, era străjuită de spatele unor I l.uliri înalte, care o închideau asemeni unui canion. La parterul clădirilor se înșirau ușile garajelor, dar, spre deosebire de alte zone, în care actua-[1] le garaje fuseseră cândva grajduri ce adăposteau Călești și cai, locul numindu-se chiar Falmouth Mcws ', aici nu exista nici o intrare pentru locatari.

In timpul zilei garajele erau pline de viață și nur-o forfotă continuă, mai cu seamă că multe dintre ele erau deținute de o firmă ce se ocupa cu •ararea mașinilor pentru cei din cartier. Noap-. când toți mergeau acasă, aleea străjuită de uși IIlari, ferecate, era pustie și întunecoasă, fiind lur inată doar de la ferestrele locuințelor de deasupra.

Garajul în care Thomas ținea Rolls-ul se afla pe la jumătatea aleii. Dincolo de el, era un garaj care aparținea mecanicilor auto pe care Thomas îi convinsese să-1 închirieze temporar prințesei penii II mașina Danielle-ei (pe care Thomas o adusese

[1] Grajdurile Falmouth (engl.).

de la reparat). Eu îmi parcam Mercedes-ul afară, în fața ușii garajului Danielle-ei. Ici-colo mai erau alte câteva mașini parcate similar. Pentru o familie care avea două mașini, una, de obicei, se afla în garaj, iar cealaltă era parcată afară, în fața intrării.

Aceste mașini parcate afară ofereau o mulțime de locuri în care se putea ascunde cineva.

Ar trebui să am cu mine o lanternă, mi-am zis în sinea mea. Mâine o să-mi cumpăr una. Garajele puteau adăposti tot felul de monștri... iar Beatrice știa ora la care plecam în fiecare noapte la Chiswick.

Mergeam pe mijlocul aleii simțind cum inima îmi bate să-mi sară din piept, deși cu o noapte înainte trecusem pe aici fără nici o palpitație. Imaginația îmi face feste, mi-am zis cu o grimasă. Nu s-a auzit nici un foșnet prin tufișuri, nu s-a năpustit nimeni asupra mea, nu stătea nici un tigru la pândă în așteptarea căprioarei.

Mașina părea exact cum o lăsasem, dar am verificat circuitul electric sub capotă și sub tabloul de bord înainte de a răsuci cheia în contact. Am controlat să nu fie vreo scurgere de ulei pe sub motor, pneurile să fie tari, iar frâna am verificat-o printr-o apăsare bruscă înainte de a ieși din alee.

Mulțumit, am șofat fără nici o problemă spre Chiswick și am luat-o pe Danieile de la studio la ora două. Ea era obosită după o zi lungă de lucru și a vorbit puțin, spunându-mi doar că și-au petrecut toată seara cu o poveste despre case de zăpadă și gheață, pe care ea, personal, le considera o pierdere de timp.

— Ce case de zăpadă și gheață ? am întrebat-o mai mult ca să vorbesc cu ea, decât că aș fi vrut să aflu.

— Sculpturi pentru un concurs. Câțiva din băieți s-au dus acolo și au filmat expoziția. Un fel de castele de nisip, atâta doar că erau făcute din zăpadă și gheață. Unele din ele păreau destul de drăguțe și aveau chiar "lumini în interior. Reporterii care s-au dus acolo au spus că au avut senzația că ar fi filmat un iglu. Presupun că toată povestea a fost nostimă, dar, în rest, am avut penurie de știri.

A căscat și n-a mai spus nimic. In scurtă vreme am ajuns la garaje. Noaptea întotdeauna drumul il făceam într-un timp scurt, pentru că nu era Irafie.

— N-o să poți să vii mereu să mă tot iei, a spus ea când dădeam colțul în Eaton Square.

— îmi face plăcere.

— Litsi mi-a spus că omul cu mască a fost Henri Nanterre. A străbătut-o un fior. Nu știu dacă este mai bine sau mai rău. în orice caz, acum nu mai lucrez în nopțile de vineri și nici sâmbetele pi duminicile, bineînțeles. Așa că vineri noaptea poți să dormi.

Am intrat în casă folosind noile chei și în fața camerei ei ne-am spus noapte bună. în casa aceasta nu dormisem niciodată în același pat, așa că nu erau multe amintiri sau regrete care să-mi frământ le mintea, dar, în timp ce urcam scările, am Minţit o dorință fierbinte ca ea să vină cu mine : și, totuși, nu avea rost ca să i-o sugerez pentru că sărutul ei de noapte bună fusese doar o stratagemă de apărare, nu o promisiune și din nou nu dusese nicăieri.

Dă-i timp... Timpul era o stare de neliniște care durea, fără a se întrevedea vreo certitudine în perspectivă.

în salonul de dimineață, care se află vis â vis de apartamentul lui Litsi, te așteptau micul dejun, ziarele și o căldură îmbietoare. Joi dimineața, în jurul orei nouă, mă aflam acolo bându-mi sucul de portocale și verificând numele cailor ce alergau in ziua aceea la Bradbury, când s-a auzit vocea lui Dawson în interfon spunându-mi că eram căutat la telefon de domnul Harlow.

Am ridicat receptorul cu teamă.

— Wykeham ?

— O, Kit. Ascultă, m-am gândit că este mai bine să vorbesc cu tine, dar n-o alarma pe prințesă. Noaptea trecută un hoț ne-a dat târcoale.

— Caii sunt în ordine ? Kinley ?

— Da, da. Nu s-a întâmplat nimic. Omul cu câinele a spus că acesta a fost neliniștit, ca și cum cineva s-ar fi plimbat prin preajmă. A zis că mai bine de o jumătate de oră câinele a tot scheunat și a fost numai ochi și urechi. Au făcut turul gi*ajdurilor de două ori, n-au văzut pe nimeni, și, după o vreme, câinele s-a potolit. Așa că... tu ce crezi ?

— Cred că ai făcut o treabă grozavă că ai adus câinele.

— Da... sunt foarte îngrijorat.

— Pe la ce oră a fost asta ?

— Cam pe la miezul nopții. Bineînțeles, eu ml culcasem și omul de pază nu m-a trezit de vreme

ce nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a văzut nici un semn că ar fi fost cineva acolo.

— Continuă cu patrulele, i-am spus, și ai grijă să nu ți-l mai trimită pe omul care a dormit in grajdul cu fân.

— Nu. Le-am cerut să nu-l mai văd pe aici. După acea primă noapte au fost cu toții foarte atenți.

Am discutat despre cei doi cai ce vor alerga la Bradbury, nici unul din ei nu era al prințesei. Uneori el trimitea caii cei mai înceți la Bradbury fiind convins că, dacă nu câștigau acolo, n-aveau să câștige nicăieri, dar, de cele mai multe ori, evita acest hipodrom. Era un hipodrom mic, de Iară, cu un circuit plat, ceva mai mare de o milă, ușor de călărit dacă mergeai pe coardă.

— Să faci o cursă frumoasă cu Melisande.

— Da, Wykeham, i-am răspuns. Melisande fusese pe vremea când eu încă nu eram jocheul lui. Vrei să spui Pinkeye ?

— Ei bine... sigur că da... Și-a dres vocea. Cât mai stai în Eaton Square ?

— Nu știu. Totuși, am să-ți spun când plec.

Am închis și am pus o felie de pâine, care reprezenta toată masa mea de dimineață, în aparatul de prăjit și m-am gândit la cei care au dat târcoale pe la grajduri.

A intrat Litsi și și-a turnat puțină cafea.

— Cred că aș putea să merg astăzi la curse, a spus el amator de conversație, în timp ce-și umplea un bol cu muesli [1] și smântână.

[1] mâncare din fulgi de ovăz, fructe uscate, nuci, miere, etc. (engl.).

— La Bradbury ? am întrebat eu mirat. Nu seamănă cu Ascot-ul. Este cel mai pricăjit dintre hipodromuri. Este lipsit de confort.

— Adică nu vrei să mă iei ?

— Ba da. Dar te-am prevenit.

S-a așezat la masă și m-a privit cum mâneam pâinea fără unt sau gem.

— Dieta ta este îngrozitoare.

— M-am obișnuit cu ea.

M-a urmărit cum înghițeam o pilulă sorbind din cafea.

— Ce sunt acelea ? m-a întrebat.

— Vitamine.

A clătinat din cap resemnat cufundându-se în hrana-i bogată în calorii. A intrat Danieile îmbrăcată într-un pulover alb, lălâu, arătând proaspătă și cu strălucire în priviri.

— Bună, a spus ea fără să se adreseze vreunuia din noi în mod special. Mă întrebam dacă sunteți aici. Ce faceți astăzi ?

— Mergem la curse, a spus Litsi.

— Și tu ? Și-a întors privirea spre el surprinsă. Mergi cu Kit ?

— Bineînțeles cu Kit.

— O ! Atunci... ă-ă... pot veni și eu ?

Și-a plimbat privirea de la unul la celălalt văzând fără doar și poate bucurie pe ambele chipuri.

— într-o jumătate de oră să fii gata, am spus eu zâmbind.

— Nimic mai simplu.

Așa că toți trei am plecat la cursele din Bradbury, luându-ne rămas bun în hol de la prințesă

care venise să pună la punct unele treburi de secretariat cu doamna Jenkins și, de asemenea, de la Beatrice, care coborâse din pură curiozitate. I teatrice și-a pironit privirea-i tăioasă asupra mea :

— Te întorci ? m-a întrebat.

— Da, se întoarce, a răspuns prințesa blând. Și mâine o să mergem cu toții la Sandown, unde-mi aleargă doi cai, așa că va fi nostim, nu ?

Beatrice a privit descumpănită de la unul la celălalt și, profitând de acel moment de incertitudine, eu. Litsi și Danieile am șters-o.

Când am ajuns la Bradbury am văzut că hipodromul era în cursul unor transformări ambițioase. I \iste tot fuseseră puse afișe prin care se cereau scuze pentru inconvenientele create de grămezile de materiale și altele ustensile ale constructorilor. Din zona peluzei se profila printre schele o nouă tribună centrală și mai tot etajul superior al tribunei oficialilor fusese transformat într-o sală cu terestre mari, cu mese, scaune, aperitive și băuLuri răcoritoare. Acolo mai făcuseră și o galerie din care se puteau vedea caii cum sunt plimbați în padocul de prezentare.

Pe o masă din fața camerei de cântărire se afla o mică machetă, care arăta cum va fi totul când lucrările vor fi gata, iar directorul executiv se plimba încoace și-ncolo primind felicitări cu zâmbete pline de-ncântare.

Litsi și Danieile au plecat într-o stare de bealitudine să-și cumpere un sandvici și ceva de băut de la vechiul bar încă nerenovat, iar eu, în limp ce-mi puneam pantalonii și încălțările, încercam să nu mă gândesc prea mult la ei. Am îmbrăcat o flanelă de corp subțire și secundul meu

mi-a aranjat eşarfa albă la gât. După aceea, mi-am pus brâul care-mi proteja coloana şi rinichii, peste care am îmbrăcat cazaca din prima cursă a zilei. Am verificat totul : toca, ochelarii, cravaşa, bucata de pânză cu numărul calului, teltiile şi şaua ; m-am cântărit, i-am dat cele necesare lui Dusty ca să înşeueze calul, mi-am pus un hanorac pentru că era rece şi am ieşit afară.

Nu mi-ar fi displăcut ca, măcar o dată, să am şi eu o zi când să pot merge la curse cu Danielle. să **stau în tribună ca oricare altul. Să mănânc un sandvici, să beau ceva, să pun un pariu. în timp ce mă îndreptam spre pistă i-am văzut pe amândoi zâmbind şi făcându-mi semne cu mâna, le-am răspuns la rândul meu dorind să fiu şi eu acolo lângă ei, în tribună.**

Calul pe care l-am călărit a câştigat cursa, ceea ce avea să-1 **surprindă şi să-i facă plăcere lui Wykeham, dar nu va compensa eşecul lui Col din ziua anterioară.**

în afară de cei doi cai ai lui Wykeham fusesem anunţat în program pentru încă trei. Am călărit unul din ei fără nici un rezultat în cursa a doua şi am pus cazaca în dungi, roşu cu albastru, a lui Pinkeye pentru cea de a treia cursă, peste care am îmbrăcat hanoracul şi m-am îndreptat spre padocul de prezentare ca să stau de vorbă cu proprietarul cel mai cârcotaş şi cu cele mai multe ifose al lui Wykeham.

N-am apucat să ajung la padocul de prezentare. S-a auzit un ţipăt sus de tot şi o voce care a strigat „ajutor" şi, la fel ca toţi ceilalţi, mi-am întors capul să văd ce se întâmplă.

Sus, la balconul de la tribuna oficialilor, stătea agățat un bărbat într- o singură mână. Un bărbat înalt, îmbrăcat în pardesiu de culoare închisă.

Litsi.

îngrozit până-n străfundurile sufletului, l-am privit cum s-a răsucit până a izbutit să se prindă cu ambele mâini de marginea balconului dar era prea lung și prea greu ca să se tragă in sus ia;- sub el îl aștepta un picaj direct pe tarmacul dur. de ia o înălțime de 50 de picioare.

Am zburat până acolo, mi-am scos hanoracul și i-am așternut exact pe locul deasupra căruia atârna Litsi.

— Scoateți-vă haina, i-am spus celui mai apropiat bărbat de lângă mine. Puneți-o jos.

— Cineva trebuie să urce să-i ajute, a spus el. Cineva se va duce.

— Scoateți-vă haina. M-am întors spre o femeie. Scoateți-vă haina ! Puneți-o jos ! Repede, r pede, puneți hainele jos !

S-a uitat la mine perplexă. Purta o haină de blană, lungă, scumpă. Și-a scos-o, a aruncat-o peste hanoracul meu și a spus cu vehemență bărbatului de lângă ea :

— Scoateți-vă haina !

Doamne Dumnezeule, Litsi, ține-te bine, încă puțin, m-am rugat în gând.

Mai strigau și alți oameni spre el : ,,ține-tc, ține-te !" S-au auzit și unul sau două țipete prostești și aveam impresia că este mult zgomot deși foarte mulți tăceau.

Un băiețel cu ochi imenși și-a descheiat micul său. hanorac albastru, și-a smuls și flanelașu!

multicolor şi le-a aruncat peste grămada care creştea, după care a început să alerge prin mulţime doar în tricoul de bumbac, viu colorat, şi să strige atât cât putea cu glasul său de copil : „Repede, repede, scoateţi-vă hainele !"

.• Iniţiativa a dat rezultate. Hainele veneau cu zecile, date din mână în mână, erau aruncate claie peste grămadă, ca să formeze o saltea care începuse să se întindă pe o rază destul de mare, suficientă ca să-i cuprindă trupul dacă venea în picaj, dar ar fi trebuit să fie mai groasă, şi mai groasă.

încă nu ajunsese nimeni la balcon, la Litsi, n-a apărut nici un braţ puternic care să-1 prindă şi să-1 tragă în sus.

Hainele zburau ca frunzele. Cuvintele : „Scoateţi-vă haina, scoateţi-vă haina... repede... repede..." treceau din gură în gură.

Când Litsi a căzut, arăta tot ca o haină în zbor, afară doar că el venea rapid şi parcă ar fi fost de plumb. O secundă a plutit în aer, şi în următoarea a fost jos. La începutul picajului, trupul lui era de o verticalitate perfectă, apoi umerii săi mari l-au dezechilibrat trăgându-1 înapoi şi a aterizat pe spate, aproape la orizontală. A ricoşat cu putere pe grămada de haine, s-a rostogolit, a alunecat de pe ele şi a rămas lungit pe o parte, cu capul pe o haină şi trupul pe tar mac, arătând aproape ca o cârpă.

Am ţâşnit şi am îngenuncheat lângă el. Mi-am dat seama imediat că, deşi era complet năuc, totuşi, era viu cu adevărat. S-au întins mâini ca să-1 ajute, dar el nu era pregătit pentru asta, aşa că am spus :

— Nu-1 atingeți... lăsați-1 pe el să se miște întâi... Trebuie să fiți cu mare băgare de seamă.

Toți care erau din lumea curselor știau că la fracturile de coloană jocheii nu trebuiau mișcați până nu se luau toate măsurile de siguranță, iar eu, care mă aflam acolo purtând cazaca de jocheu, nu am făcut decât să le reamintesc acest lucru. Mâinile pregătite să-1 ajute nu l-au atins.

M-am uitat la mulțimea strânsă în jur, toți în cămăși, toți tremurând de frig, toți niște oameni minunați. Unii aveau lacrimi în ochi, mai ales doamna care-și așternuse haina de vizon.

— Litsi, am spus coborându-mi privirile spre el și văzând că o oarecare ordine se restabilise în ochii lui. Litsi. cum te simți ?

— Am... căzut ?

A mișcat o mână, apoi picioarele doar foarte puțin și prin mulțime a trecut un murmur de ușurare.

— Da, ai căzut, am spus. Rămâi acolo unde ești, doar un minut. Totul este bine.

Cineva de sus a strigat : „Este teafăr ?" și am văzut la balcon doi bărbați care, se pare, alergaseră să-I salveze.

Mulțimea a strigat : „Da" și s-a pornit să bată din palme, apoi, aproape ca la un spectacol de gală, au început să-și ia hainele din grămadă. Cred că sunt vreo două sute, mi-am zis în sinea mea în timp ce priveam. Hanorace, haine de piele, de tweed, fulgarine, blănuri, smochinguri, pulovere, chiar și un pled pentru cal.

Băiețelul cu ochi mari și-a ridicat din grămadă hanoracul albastru, l-a pus peste jerseu uitându-se țintă la mine. L-am strâns la piept și l-am întrebat :

— Cum te cheamă ?

— Matthew.

— Eşti un tip grozav.

— Aceea este haina tatălui meu, cea de sub capul domnului, a spus el.

— Roagă-1 pe tăticul tău s-o mai lase acolo doar un minut.

Cineva alergase să aducă primul ajutor, care a şi sosit cu o brancardă.

— Totul e în ordine, a spus Litsi cu o voce anemică, dar încă era dezorientat, abia îşi trăgea respiraţia şi nu s-a împotrivit deloc când s-au făcut pregătirile spre a fi transportat.

Brusc, a apărut lângă el Danielle, cu faţa albă ca varul.

— Litsi, a spus ea. O, Doamne... ! şi-a ridicat privirile spre mine. îl aşteptam,... am auzit pe cineva spunând că a căzut un bărbat... este teafăr ?

— Va fi, i-am răspuns. O să fie bine.

— O...

Am prins-o cu mâinile de umeri.

— Este în ordine. în mod sigur. Se pare că nu-1 doare nimic, i s-a tăiat doar respiraţia.

S-a desprins uşor şi s-a dus lângă brancardă în momentul în care o ridicau.

— Sunteţi soţia lui ? a întrebat medicul.

— Nu... o prietenă.

Tatăl băieţelului şi-a luat haina şi mi-a strâns mâna. Femeia a ridicat de jos vizonul mototolit, 1-a scuturat de praf şi m-a sărutat. A venit un arbitru care m-a rugat să-mi iau calul şi să merg la potou pentru că deja era târziu. M-am uitat la

((asul hipodromului și am văzut cu uimire că abia trecuseră cincisprezece minute de când ieșisem din camera cântarului.

Toți caii, toți proprietarii și antrenorii se aflau încă în padocul de prezentare de parcă timpul s-ar fi oprit pe loc, dar acum jocheii începuseră să-ncalece ; moartea fusese evitată, viața putea merge liniștită înainte.

Mi-am ridicat hanoracul. Toate hainele fuseseră luate, numai el zăcea acolo singur pe tarmac și cravașa dedesubt. Mi-am înălțat privirile spre balcon, care era atât de departe, de gol și neinteresant. Brusc, nimic nu mai părea real, totuși întrebările începuseră să-și croiască drum. Ce căuta Litsi acolo, sus ? Cum ajunsese să se agate de viață cu buricul degetelor ? De ce nu fusese atent ?

Litsi a stat lungit în camera de prim ajutor până s-au terminat cursele, după care a insistat i ă este restabilit pe deplin și poate să se întoarcă la Londra.

S-a scuzat față de directorul hipodromului pen-l i u că fusese atât de idiot ca să urce la balcon spre a privi mult lăudata priveliște și a spus că numai propria sa neîndemânare îl făcuse să se împiedice de niște materiale lăsate de constructori și să-și piardă echilibrul.

Când a fost întrebat cum se numește, a dat o versiune prescurtată a numelui său de familie, fără să adauge titlul de ,,prinț" în față, și și-a exprimat speranța că nu se va face publicitate în legătură cu propria-i stupiditate.

Stătea pe bancheta din spate cu Danielle lângă el și ne povestea toate acestea în timp ce ne îndreptam spre Londra.

— Cum te-ai împiedicat ? l-am întrebat urmărindu-1 în oglinda retrovizoare din când în când. Erau multe materiale acolo, sus ?

— Scânduri și lucruri de felul ăsta. Părea nedumerit. De fapt, nu știu cum m-am împiedicat. Am pus piciorul pe ceva care s-a balansat, am întins o mână ca să mă sprijin și m-am trezit în aer, dincolo de parapetul balconului. Totul s-a derulat atât de repede... Pur și simplu, am alunecat.

— Te-a îmbrâncit cineva ? l-am întrebat.

— Kit ! a exclamat Danielle îngrozită, dar acest aspect trebuia avut în vedere și, se pare că Litsi deja reflectase asupra lui.

— Am zăcut acolo în pat toată după-amiaza, a spus el tărăgănat și am încercat să-mi amintesc exact cum s-a-ntâmplat. N-am văzut pe nimeni acolo sus, sunt sigur de asta. Am pus piciorul pe ceva care s-a balansat de parcă m-aș fi dat huța și mi-am pierdut total echilibrul. Nu cred că am fost îmbrâncit.

— Ei bine, am spus eu căzut pe gânduri, te deranjează dacă ne întoarcem ? Ar fi trebuit să urc până sus și să-mi arunc o privire când s-au terminat cursele.

— Oamenii hipodromului au verificat, a spus Litsi. Au venit și mi-au spus că nu era nimic deosebit de periculos dar, bineînțeles, eu n-ar fi trebuit să urc acolo.

— Ne întoarcem, am spus și, deși Danielle a protestat pentru că va întârzia la slujbă, am virat-o înapoi spre hipodrom.

I-am lăsat pe Litsi și Danielle afară, în mașină, și eu am urcat în tribuna centrală. Ca la mai toate tribunele centrale aveai mult de urcat până ajungeai la ultimul rând, iar căile de acces spre tribunele de rangul al doilea nu erau prea numeroase, așa că, dată fiind și mulțimea ce se îngrămădise în tribunele de rangul întâi ca să vadă cursa, era ușor de înțeles cum celor care alergaseră să-1 salveze pe Litsi, le trebuise o bună bucată de vreme ca să ajungă până sus.

Treptele largi de la tribunele de rangul întâi coborau direct spre aleea de lângă pistă, fiind deci ușor accesibile, dar la tribunele de rangul al doilea se putea ajunge doar pe cele două scări laterale ce se aflau în extremități.

Am urcat pe scara dinspre camera cântarului, cea pe care o folosise și Litsi ca să ajungă în locul unde se dezechilibrase. Când te uitai de jos, din spatele tribunei centrale, locul cu pricina se afla în stânga, la capătul balconului.

Scara ducea mai întâi la treptele de sus ale tribunei de rangul întâi, fără a se opri aici, așa că am urcat până la ultimul nivel unde camerele destinate bufetelor erau în plin proces de construcție, întreaga suprafață fusese închisă cu geamuri, rămânând deschis doar balconul. Acesta se întindea de-a lungul camerei unde va fi bufetul cu aperitive si **băuturi răcoritoare. Deocamdată fusese dotată cu uși cu geam, care acum erau închise, dar prin ele se vor aduce sandviciurile când renovau-a se va fi terminat. Peste tot erau grămezi de materiale de construcție, scânduri, bidoane, de vopsea și scări mobile.**

M-am îndreptat păşind cu grijă spre balconul deschis, expus frigului şi vântului, către locul unde Litsi îşi pierduse echilibrul şi mi-am dat seama cam ce se întâmplase. Tot coridorul ce ducea spre balcon era plin cu scânduri aranjate în stive destul de înalte. Când am păşit peste ele mi s-a părut că balustrada balconului mi-ar ajunge în talie, iar Litsi era mai înalt decât mine, cam cu un lat de palmă.

Indiferent ce a alunecat sub picioarele lui Litsi, acum nu s-a mai clintit nimic, dar scândurile din balcon nu mai erau stivuite ordonat ca pe coridor ci împrăştiate de-a valma. Mi-am croit drum printre ele simţind cum se împing una pe cealaltă când le atingeam şi-am ajuns în locul de unde căzuse Litsi.

Proptindu-mi bine picioarele în duşumea am privit în zare. De aici aveai o privelişte extraordinară asupra padocului de prezentare şi a frumoaselor dealuri din depărtare. Balconul era foarte atractiv şi nu prezenta nici un pericol dacă picioarele îţi erau bine fixate în duşumea.

L-am parcurs în întregime având intenţia să cobor pe scara de la celălalt capăt, de lângă parcare, dar mi-am dat seama că nu era posibil : treptele lipseau, locul fiind în reconstrucţie. M-am întors spre capătul pe unde urcasem, am reevaluat scândurile şi am coborât.

— Ei bine, m-a întrebat Litsi când m-am întors la maşină, ce-ai aflat ?

— Scândurile acelea par destul de nesigure.

— Da, a spus el amărât în timp ce porneam maşina şi ne îndepărtam de porţile hipodromului. După ce mi-am pierdut echilibrul şi am reuşit să

mă prind cât de cât de marginea parapetului m-am gândit că, dacă izbutesc să stau așa, cineva avea să vină să mă salveze, dar știi... degetele, pur și simplu, au cedat... Nu mi-am dat drumul în mod conștient. In timp ce cădeam am fost convins că ;;m să mor... și așa s-ar fi întâmplat... este incredibil cum toți acei oameni și-au scos hainele. A făcut o pauză. Aș vrea să le mulțumesc, a continuat el.

— N-am știut unde te-ai dus, a intervenit Danielle. Te așteptam în tribună unde stabilisem să ne întâlnim când m-am dus la toaletă. Nu mi-am imaginat...

— Dar eu am urcat în balconul acela pentru că trebuia să te întâlnesc acolo, Danielle.

Am oprit brusc mașina. Mai spune-o o dată. i-am zis.

13

Litsi a mai spus-o o dată :

— Am primit un mesaj că Danielle m-așteaptă sus, în balcon, să admirăm priveliștea.

— Eu nu ți-am trimis un asemenea mesaj, a spus Danielle sec. Eu te-așteptam acolo unde urmărisem cursa dinainte, în locul în care stabilisem ă ne întâlnim.

— Cine te-a anunțat ? l-am întrebat pe Litsi.

— Un bărbat oarecare.

— Cum arăta ?

— Ei bine, ... un bărbat obișnuit. Un foarte tânăr. Avea în mână un Sporting Life și cred că un stood book și binoclu.

— Ce voce avea ?

— Obișnuită.

Am ridicat piciorul de pe frână cu un oftat și am pornit spre Chiswick. Litsi căzuse direct într-o capcană care trebuia, fie să-1 înspăimânte, fie să-1 omoare și nimeni altul n-ar fi putut s-o pună la cale decât Nanterre. Nu-1 văzusem pe Nanterre la curse, iar Litsi și Danieile habar nu aveau cum arată.

Dacă Nanterre organizase capcana, înseamnă că știa unde o să fie Litsi în această zi și singura modalitate prin care ar fi aflat ar fi fost prin Beatrice. Nu credeam să fie conștientă de felul în care ar putea fi folosită pălăvrăgeala ei și, pe moment, mi-am dat seama că nici n-aș fi vrut ca ea să știe. Era important ca Beatrice să continue să vorbească.

Litsi și Danieile stăteau tăcuți pe bancheta din spate, fără îndoială gândindu-se și ei la același lucru. Totuși, s-au împotrivit când le-am spus să nu-i pomenească lui Beatrice despre mesajul fals.

— Dar ea trebuie să știe, a protestat cu vehemență Danieile. Astfel își va da seama că *trebuie să se oprească.* **Va înțelege cât de periculos este acel bărbat...**

— N-aș vrea să se oprească deocamdată, am spus. Nu înainte de marți.

— De ce nu ? De ce marți ?

[1] carte în care sunt trecute date despre caii de curse : naș tere, linie de sânge, pedigriul, proprietari etc. (engl.)

— Vom face așa cum vrea Kit, a spus Litsi. Îi voi povesti lui Beatrice ceea ce le-am spus și oficialităților hipodromului, că m-am dus în balcon să admir peisajul.

— Dar e periculoasă, a spus Danielle.

— Nu văd cum îl putem prinde pe Nanterre fără ajutorul ei, i-am replicat. Așa că, te rog, fii înțelegătoare.

Nu știu dacă acesta a fost de fapt cuvântul potrivit care s-o reducă la tăcere, dar ea n-a mai făcut nici o obiecție și pentru o vreme am mers fără să ne mai spunem ceva deosebit. Pe Litsi îl dureau brațele și umerii și, din când în când se mișca găsindu-și cu greu locul și gemând ușor.

M-am gândit iar la bărbatul care transmisese mesajul și l-am întrebat pe Litsi dacă era absolut sigur că respectivul folosise cuvântul „Danielle".

— Categoric, a răspuns Litsi, fără nici o ezitare. Ceea ce mi-a spus din capul locului a fost : „Cunoști pe cineva care se numește Danielle ?" Când i-am răspuns că da, mi-a spus că aceasta mă ruga să urc la balcon să privim peisajul. Mi-a arătat și unde. Așa că m-am dus.

— E-n ordine. Atunci vom trece la acțiune.

Ca mai toți care își desfășurau activitatea în lumea curselor, aveam un telefon în mașină și am sunat la *The Towncrier* cerând departamentul Sport. Nu eram sigur dacă corespondentul lor hipic, Bunty Ireland se afla la birou la ora asta, dar, spre norocul meu, l-am găsit. Nu fusese la Bradbury : de obicei mergea la cursele importante, iar în celelalte zile își scria rubrica la slujbă.

— Vreau să dau un anunț, i-am spus, dar trebuie să fie pe pagina de curse și într-un loc vizibil.

— Ești în căutare de curse ? m-a întrebat el sardonic. Un cal pentru Grand National ? Ai șa, dar n-ai pe ce s-o pui, ceva în genul ăsta ?

— Mda, am spus. Foarte amuzant. Bunty avea un umor grosolan, dar era bun la inimă. Scrie ce-ți spun eu, cuvânt cu cuvânt și convinge-l pe redactorul de la pagina de curse s-o tipărească cu litere mari, care să-ți sară în ochi de la o poștă.

— Atunci, dă-i drumul.

— Se oferă recompensă substanțială persoanei care a transmis un mesaj din partea Danielle-ei la cursele de joi după-amiază, la Bradbury.

Am dictat rar și am adăugat numărul de telefon din Eaton Square.

Dezorientarea lui Bunty s-a simțit clar pe fir.

— Pentru asta ai nevoie de rubrica anunțuri personale, a spus el.

— Nu. Pagina de *curse*. Ai notat exact ?

A citit textul, cuvânt cu cuvânt.

— Hei, a spus el, dacă ai călărit la Bradbury poate că-mi poți confirma o poveste foarte ciudată care ne-a ajuns la urechi despre un tip care a căzut de la balcon pe un morman de haine. Și-a bătut careva joc de noi sau o putem tipări ?

— Așa a fost, i-am spus.

— Ai văzut tu, cu ochii tăi ?

— Da.

— Tipul a pățit ceva ?

— Nu, absolut nimic. Ascultă, Bunty, caută-ți pe altcineva care să-ți spună povestea, te rog. Sunt în mașină și vreau ca notița aceea să ajungă la *The Sporting Life* **și la** *The Racing Post* **înainte de a pleca în tipografie. Ai putea să-mi dai numerele lor ?**

— Bineînțeles, așteaptă.

Am pus telefonul jos, mi-am scos agenda și pixul și i le-am dat Danielle-ei, iar când Bunty a revenit cu numerele, le-am repetat cu voce tare ca ea să le- scrie.

— Ascultă, Kit, a spus Bunty, zi-mi pe ce loc termini mâine cu Abseil.

— Știi că nu pot, Bunty, lui Wykeham Harlow nu-i place asta.

— Bine, bine. E un ticălos bătrân care nu vrea deloc să coopereze.

— Nu uita anunțul, i-am spus.

A promis că se va ocupa de el, iar eu am sunat la cele două gazete sportive cu aceeași rugăminte.

— Mâine și sâmbătă să le tipăriți, le-am spus. Cu litere mari,

— O să te coste, m-au avertizat.

— Trimiteți-mi nota.

Danielle și Litsi au ascultat aceste conversații în tăcere și, când am terminat, Litsi m-a întrebat plin de îndoieli :

— Crezi că va da vreun rezultat ?

— Nu se știe niciodată. Dacă nu încerci, n-ai nici o șansă.

Danielle a spus :

— Este motto-ul vieții tale.

— Nu e rău, a spus Litsi.

Am lăsat-o pe Danieile la studio la timp și ne-am îndreptat spre Eaton Square. Litsi a hotărât să nu spună nimic despre felul cum a scăpat ca prin urechile acului și m-a întrebat ce-i recomand ca să-și lecuiască întinderea de mușchi.

— O saună și-un masaj, i-am spus. în lipsa lor, o baie cât mai lungă, fierbinte și niște aspirine. Iar mâine dimineață John Grundy îți poate face un masaj.

A hotărât să se doftoricească acasă și când am ajuns în Eaton Square a dispărut în apartamentul său ca să-și vadă singur de locurile dureroase. Eu mi-am continuat drumul spre camera de bambus, încă neinvadată, unde, ca în fiecare seară, i-am telefonat lui Wykeham și mi-am adunat mesajele de la robotul de acasă.

Wykeham a spus că proprietarii lui Pinkeye erau iritați pentru că a început târziu cursa și s-au plâns că, după aceea, eu nu le dădusem atenția cuvenită.

— Dar Pinkeye a câștigat, i-am spus.

Călărisem în toată cursa ca un automat, așa cum șofezi pe un drum foarte cunoscut, cu mintea preocupată de altele și la sosire nu-ți amintești nimic despre drum. Când am ajuns la potou n-aș fi putut să spun prea multe despre obstacolele sărite.

— îi știi cum sunt, a răspuns Wykeham. Niciodată nu sunt mulțumiți, nici atunci când câștigă.

— Mda, am spus. Calul este în ordine ?

— Toți caii sunt bine, a spus Wykeham iar Abseil (se pronunță Absail) nu-și mai găsește astâmpărul, așa că mâine trebuie să facă un trap pe landă.

— Grozav, am spus. Ei bine, noapte bună, Wykeham.

— Noapte bună, Paul.

Categoric, starea de normalitate revenea pe făgașul ei, mi-am zis în sinea mea zâmbind în timp ce puneam telefonul în furcă.

Cina a fost pretențioasă, cu Roland de Brescou stând în capul mesei, în scaunul său cu rotile și părând destul de absent.

Beatrice s-a plâns o vreme de magazinele Harrods care deveniseră de nefrecventat („autocare pline cu turiști, Casilia !"), la fel și magazinele P'ortnums, iar magazinul ei preferat de blănuri trăsese obloanele, nu mai exista, pur și simplu. Ziua de cumpărături a lui Beatrice indusese și o vizită la coafor, ceea ce avusese ca rezultat intensificarea nuanței de persică a părului. După cum mi-am dat seama, plăcerile lui Beatrice constau dintr-un anume mod de a-și pierde timpul aiurea, era o lipsă de perspectivă și de țel care te sufoca și te deprima t e r i b i l. Cu tot acest vid care o înconjura, nu era de mirare că se plângea tot timpul de ceva, mi-am zis în sinea mea.

S-a uitat spre mine, simțindu-mi fără îndoială privirea și mi-a spus cu un venin brusc pe care nu s-a mai obosit să-l mascheze :

— Tu ești cel care stai în calea progresului. O știu, să n-o negi. Roland a recunoscut-o în dimineața asta. Sunt sigură că el ar fi fost de acord cu planurile lui Henri dacă nu erai tu. Tu ești piaza rea.

— Beatrice, a admonestat-o prințesa, el este oaspetele nostru !

— Nu-mi pasă, a spus ea înfierbântată. N-ar trebui să fie. îmi stă tot timpul în cale.

— în calea ta, Beatrice ? a întrebat-o Roland.

Beatrice a ezitat.

— Stă în camera mea, a răspuns ea în cele din urmă.

— Este adevărat, am spus eu, fără să ridic tonul, că nu sunt de acord ca domnul de Brescou să semneze ceva care este împotriva conștiinței sale.

— O să scap eu de tine, mi-a răspuns ea.

— Nu, Beatrice, zău că asta-i prea de tot ! a exclamat prințesa. Kit, te rog să accepți scuzele mele.

— Nu vă faceți probleme, am asigurat-o eu, fără să mint. Este perfect adevărat. Recunosc, stau în calea doamnei Bunt. întotdeauna mă voi opune ca domnul de Brescou să întreprindă ceva împotriva conștiinței sale.

Litsi m-a privit speculativ. Eu făcusem o declarație foarte explicită și provocatoare și, se pare, că se întreba dacă eram conștient de asta. Pe de altă parte, eram bucuros că mi se ivise prilejul și aș fi repetat ceea ce am spus dacă mi se mai oferea șansa.

— Umbli după banii lui Danieile, mi-a replicat ea furioasă.

— Știi că n-are deloc.

— Umbli după averea pe care o va moșteni de ia Roland.

Prințesa și Roland erau consternați. Cred că nimeni până acum nu dusese o bătălie atât de sfruntată la o masă ce se desfășura după toate normele de etichetă.

— Dimpotrivă, i-am răspuns politicos. Dacă vânzarea de arme îl face pe domnul de Brescou mai bogat și dacă eu aș umbla după moștenirea fabuloasă a Danielle-ei, atunci l-aș îndemna să semneze imediat.

A rămas cu ochii pironiți asupra mea, fără să mai scoată nici o vorbă o bucată de vreme. Mi-am păstrat aceeași expresie evazivă pe chip, obicei ce-l deprinsesem în conflictele cu Maynard Allardeck și m-am comportat de parcă purtam cea mai normală conversație posibilă.

— în general, i-am spus pe un ton amabil, m-aș opune categoric față de oricine ar încerca să-și croiască drum prin amenințări și hărțuieli. Kenri Nanterre s-a comportat ca un gangster și atâta vreme cât vei sta aici voi face tot ce pot ca să-i dejoc planurile.

Litsi a deschis gura să spună ceva, dar, după o scurtă reflectare, a renunțat. Meditația ce se citise pe chipul lui a fost înlocuită de o anume neliniște.

— Ei bine, a spus Beatrice... E bine,...

Am continuat cu o voce calmă, ca și înainte :

— într-adevăr, este foarte bine ca fiecare să-și spună limpede punctul de vedere. Așa cum ați făcut și dumneavoastră, doamnă Bunt. nu-i așa ?

în acel moment, la masă se servea calcan de Dover. Beatrice a hotărât că erau prea multe oase care-i solicitau atenția, iar Litsi a spus că a fost invitat la deschiderea unei noi galerii de artă în Dover Street pentru miercurea viitoare și voia să știe dacă mătușii Casilia îi făcea plăcere să-l însoțească.

— Miercuri ? prințesa și-a mutat privirile de la Litsi spre mine. Unde avem curse miercurea viitoare ?

— La Folkstone, am răspuns.

Prințesa a acceptat invitația lui Litsi pentru că, de obicei, nu mergea la Folkstone și a schimbat peste masă câteva platitudini cu el spre a atenua canonada de replici Bunt-Fielding. Când am trecut în salon, Litsi din nou a avut grijă ca eu să stau lângă telefon, dar acesta a rămas mut toată seara. Nici un mesaj, nici o amenințare, nici o intrare intempestivă din partea lui Nanterre. Ar fi prea mult să sperăm că și-a împachetat lucrurile și a plecat, mi-am zis în sinea mea.

Când, în cele din urmă, Roland, prințesa și Beatrice s-au dus la culcare, Litsi, în timp ce s-a ridicat în picioare spre a-i urma, a spus :

— Deci, te-ai ales pe tine însuți drept țap ispășitor ?

— N-am de gând să mă las răpus, i-am spus zâmbind și ridicându-mă de pe scaun.

— Să nu urci la nici un balcon.

— Nici o grijă, i-am răspuns. Noapte bună.

Am făcut rondul casei, dar totul părea în siguranță și la vremea potrivită m-am dus s-o iau pe Danielle.

Aleea arăta la fel de bântuită de stafii și mi-am luat și mai multe precauții în privința mașinii, dar din nou totul părea perfect și am șofat până în Chiswick fără nici un incident.

Danielle era palidă și obosită.

— A fost o seară agitată, a spus ea.

Slujba ei de coordonator de birou implica luarea deciziilor privind felul în care era acoperită

fiecare știre și, ca atare, trimiterea carelor de reportaj la fața locului. Fusesem de multe ori la ea la studio și o văzusem lucrând, așa că știam câtă energie mentală și pricepere stăteau la baza succesului pe care și—l câștigase a c o l o . Îi cunoșteam tenacitatea și spiritul inventiv și știam că acestea se puteau transforma rapid într-o tăcere plictisită.

Tăcerile dintre noi nu mai erau momente de o profundă comuniune între prieteni, ci deveniseră aproape stânjenitoare, așa cum sunt tăcerile între străini. în week-end-urile din noiembrie, decembrie, ianuarie făcusem dragoste cu pasiune, dar, cu fiecare săptămână ce trecea, totul părea să se năruie.

Am șofat până-n Eaton Square cu gândul la cât de mult o iubeam, cât doream ca ea să fie ca altădată și, când am oprit la garaje, am spus sub imperiul unui impuls, înainte ca ea să coboare :

— Danielle, te rog... te rog, spune-mi ce nu este în ordine.

Procedam fără tact și din disperare, și nesocotisem sfatul prințesei ; și, imediat ce vorbele mi-au ieșit din gură, am regretat că le-am rostit, pentru că ultimul lucru de pe lume pe care aș fi vrut să-l aud era ca ea să-mi confirme că-l iubea pe Litsi. M-am gândit că poate chiar <D determinam s-o recunoască și, în panică, am adăugat :

— Nu-mi răspunde... N-are importanță. Nu-mi răspunde.

Și-a întors capul, m-a privit, apoi s-a uitat iar in depărtare.

— La început a fost minunat, nu-i așa ? a spus ea. S-a întâmplat atât de repede. A fost... ca o vrajă.

N-o mai puteam asculta. Am deschis portiera și am dat să cobor.

— Așteaptă, a zis ea. Trebuie — acum că am început.

— Nu, am spus. Nu.

— Cam acum o lună, a continuat ea revărsându-și, cum îi veneau în gură, gândurile ce le adunase atâta vreme, când ai avut căderea aceea îngrozitoare la Campton și te-am văzut cum zăceai pe targa inconștient, când te-au scos din ambulanță... și când m-a apucat diareea, eram atât de speriată c-ai să mori... și am fost copleșită de cât pericol este în viața ta... și câtă suferință... Și m-am văzut aici, într-o țară s t r ă i n ă . . . Cu un angajament pe viață... nu chiar cu perspectiva unei frumoase și neașteptate povești de dragoste, ci prinsă pentru totdeauna în capcana unei vieți departe de ai mei, cu teama în suflet în fiecare zi... Și eu n-am știut că este atât de rece și umed aici, eu am crescut în California... Și apoi a venit Litsi... și el cunoaște atât de multe... și pare atât de simplu să fii cu el, să mergi la lucruri care nu prezintă nici un pericol, ca la expoziții, de pildă, și să nu-mi aud bătăile inimii în creier... în săptămâna asta ți-am simțit îngrijorarea din voce la telefon, ți-am citit-o pe chip când te-am revăzut, dar parcă nu puteam să-ți spun... A făcut o scurtă pauză. Am vorbit cu tanti Casilia. Am întrebat-o ce să fac.

Mi s-a dezlegat glasul :

— Și ce ți-a spus ? am întrebat-o.

— Mi-a zis că nimeni nu poate hotărî pentru mine. Am întrebat-o ce părere are, dacă m-aș putea obișnui cu ideea de a trăi pentru totdeauna într-o țară străină, așa ca ea, de asemenea, dacă

aș putea fa£e față în eventualitatea că tu ai fi omorât sau mutilat îngrozitor... Și să nu spui că asta nu se întâmplă, săptămâna trecută un jocheu a avut un accident mortal... Și am întrebat-o dacă credea că-i spun tâmpenii...

S-a oprit trăgându-și răsuflarea.

— Ea mi-a spus că nimic n-o să te schimbe, că tu ești așa cum ești și că eu trebuie să te judec foarte limpede. Mi-a zis că întrebarea nu era dacă eu voi reuși să fac față vieții de aici cu tine, ci dacă putem face față vieții oriunde în altă parte fără tine.

A urmat o nouă pauză după care a urmat :

— I-am povestit cât de liniștită mă simțeam cu Litsi... Ea a spus că Litsi este un bărbat drăguț... A zis că, cu timpul, am să văd... am să mă lămuresc... ce-mi doresc cel mai mult... A spus că timpul are modul lui de a rezolva lucrurile... A zis că tu o să ai răbdare și are dreptate, tu, tu ai... Dar eu nu pot continua așa la infinit, știu că nu este cinstit. Am mers la curse ieri și azi să văd dacă m-aș putea reîntoarce... dar nu p o t . Cu greu am urmărit cursele. N-am vrut să mă gândesc la ce faci... că tu ești acolo. I-am promis lui tanti Casilia că am să merg... că am să încerc... dar am stat tot timpul de vorbă cu Litsi...

Vocea i s-a stins, rămânând tăcută, obosită și nefericită.

— Te iubesc foarte mult, i-am spus încet. Vrei să mă las de această meserie ?

— Tanti Casilia mi-a zis că, dacă ți-o cer, tu ai s-o faci și ne căsătorim, dar o să fie un dezastru, în cinci ani vom fi divorțați. A fost foarte cate-

gorică. Mi-a spus că nu trebuie să ți-o cer, ar fi total necinstit, te-aș distruge, pentru că eu n-am curajul tău.

A înghițit de câteva ori, înecându-se, cu ochii plini de lacrimi.

Am privit de-a lungul garajelor învăluite în întuneric și m-am gândit la pericol și teamă, atât de strâns legate unul de celălalt. Nimeni nu te poate învăța cum să trăiești cu ele, asta trebuie să vină din interiorul ființei tale. Ca-n orice, experiența te poate ajuta, dar s-ar putea să-ți dispară curajul peste noapte. Nervii te țin și te lasă, mai ales dacă este ceva dincolo de capacitatea ta de a îndura.

— Haide să mergem, i-am sugerat. Este frig. Am făcut o pauză. îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Ce... ce-ai de gând să faci ?

— Să intru în casă și să dorm până dimineață.

— Nu... A oftat, schițând un surâs. în legătură cu ceea ce ți-am spus.

— Am să aștept așa cum mi-a spus prințesa Casilia, i-am răspuns.

— Prințesa ! a exclamat Danieile. I-ai povestit ?

— Nu, nu eu. Ea a spus-o din senin ;în padocul de prezentare la Ascot.

— O, a șoptit Danieile. Eu am stat de vorbă cu ea marți, când tu aveai curse la Devon.

Am coborât din mașină și am încuiat ușile. Ceea ce-mi spusese Danieile era destul de rău dar nu atât de rău și de irevocabil cât ar fi fost o recunoaștere a dragostei pentru Litsi. Până nu-și va scoate inelul de logodnă pe care încă îl purta, mă mai puteam agăța de o ușoară rază de speranță.

Am mers unul lângă altul până în piațetă și din nou ne-am spus scurt noapte bună pe palier. Am urcat la mine și m-am lungit pe pat cu sufletul chinuit o bună bucată de vreme, dar pentru așa ceva aspirina nu-mi putea oferi un leac.

Când am coborât la micul dejun, Danielle și Litsi se aflau acolo, el stând la masă și citind *The Sporting Life* și ea aplecată peste umărul lui făcând același lucru.

— A apărut ? am întrebat.

— Ce să apară ? a spus Litsi continuând să citească foarte atent.

— Anunțul pentru cel care a transmis mesajul, am răspuns.

— Da, a apărut, a spus Litsi. Este o poză de-a la în ziar.

Mi-am adus un pahar cu suc de grapefruit fără a fi nerăbdător s-o văd. îmi apăreau destul de des fotografii în ziare : ținea de natura meseriei.

— Aici scrie, a continuat Litsi, că jocheul-campion Kit Fielding a salvat viața unui bărbat la Bradbury, convingând mulțimea să-și aștearnă hainele în chip la saltea. A lăsat jos ziarul și m-a privit țintă. N-ai scos o vorbă că asta a fost Ideea ta.

Și Danielle rămăsese cu ochii pironiți asupra mea.

— De ce nu ne-ai spus ?

— O criză de modestie, am răspuns în timp cc mi beam sucul.

Litsi a râs.

— Atunci n-o să-ți mulțumesc.

— Nu, n-o face.

Danieile m-a întrebat :

— Vrei niște pâine prăjită ?

— Da... te rog, i-am răspuns.

S-a dus la bufet, a tăiat o felie de pâine ce reprezenta întregul meu mic dejun și a pus-o în aparatul de prăjit. Îi urmăream gesturile și mi-am dat seama că Litsi mă privește. Ochii ni s-au încrucișat, dar n-aș putea spune ce gândea și m-am întrebat cât de multe se puteau citi pe chipul meu.

— Ce-ți mai fac mușchii ? l-am întrebat.

— Sunt înțepeniți.

Am dat din cap. Felia mea a sărit din aparatul de prăjit, Danieile a pus-o pe o farfurie și mi-a adus-o.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Cu plăcere.

O spusese cu blândețe, dar nu era o întoarcere la noiembrie. Am mâncat felia de pâine cât încă era fierbinte și am fost recunoscător pentru micile atenții.

— Ești iar ocupat în după-amiaza asta ? m-a întrebat Litsi.

— Am cinci curse, i-am răspuns. Vii ?

— Tanti Casilia a zis că mergem cu toții.

— Deci, așa a zis. Am reflectat o clipă, venindu-mi în minte conversația de dimineață din hol. I-am spus Danielle-ei :

— Ar fi bine dacă ai putea aminti întâmplător de față cu Beatrice, dar fiind sigură că te aude, că săptămâna viitoare n-o să mai ai tură de noapte decât luni.

Părerea nedumerită.

— Dar nu-i adevărat. Programul nu mi s-a schimbat cu nimic.

— Vreau ca Beatrice să creadă că luni este ultima noapte când te întorci atât de târziu acasă.

— De ce ? a întrebat Danieile. Adică nu vreau să rpun că n-am s-o fac, dar de ce ?

Litsi nu mă slăbea din ochi.

— Și ce altceva mai vrei ? m-a întrebat el.

I-am răspuns amator de conversație :

— Nu este nici un pericol dacă montăm o sârmă cu câteva cârlige cu momeală pe ea. Nu pierdem nimic dacă peștele nu profită de prilej.

— Și dacă o face ?

— îl pescuim.

— Ce fel de sârmă și ce fel de cârlige ? a întrebat Danieile.

— Un anume timp și loc pentru a scăpa de un indezirabil pe care altfel n-ai cum să-l îndepărtezi.

L-a întrebat pe Litsi :

— Tu știi ce vrea să spună ?

— Mă tem că da, a răspuns Litsi. Seara trecută i-a spus lui Beatrice că Roland nu va semna contractul pentru arme atâta vreme cât el se află aici ca să împiedice acest lucru. De asemenea, Kit este singurul dintre noi pe care Nanterre nu l-a atacat direct în nici un fel, deși a promis de două ori că o va face. Kit îl dirijează spre un anume timp și loc pe care am putea să le folosim în avantajul nostru. Timpul, cred eu, este luni după miezul nopții, spre ziua de marți, când el pleacă de aici ca să te ia de la slujbă.

— Și locul ? a întrebat Danielle cu ochii mari.

Litsi mi-a aruncat o privire rapidă.

— Toți știm foarte bine locul, a răspuns el.

După o pauză extrem de scurtă, ea a spus plat :

— Aleea.

Am dat din cap.

— Când Thomas o să le ducă astăzi la curse pe prințesă și pe Beatrice o să spună că a uitat să iâ ceva foarte important din garaj. Așa că o să meargă cu mașina la garaje până la locul din capăt unde să poată întoarce, ca Beatrice să aibă o privire de ansamblu, iar, după ce-a întors, o să se oprească lângă garaj, dar în spatele Mercedes-ului meu. El o să spună cât de pustie și întunecoasă este aleea noaptea... o să atragă atenția că Mercedes-ul este al meu și o să menționeze că-n fiecare seară eu vin să te iau de la slujbă. Dacă Beatrice înghite momeala, aceasta este șansa pe care i-o oferim lui Nanterre. Iar, dacă el nu profită de ea, așa cum v-am mai zis, nu pierdem nimic.

— Tu ai să fii pe alee ? a întrebat Danielle, dar n-a mai așteptat un răspuns și a continuat : Ce întrebare stupidă !

— Am să închiriez un șofer care să te aducă de la Chiswick, i-am spus.

—• N-ar putea Thomas... ?

— Thomas, zice că nu vrea să piardă reprezentația cu nici un preț, i-am răspuns. El și Sammy se vor afla amândoi aici. N-am să fiu singur pe alee.

— N-am să pot să lucrez nimic, a spus Danielle. Nu cred că am să mă duc.

— Dar trebuie neapărat, a spus Litsi. Totul trebuie să pară că se desfășoară normal.

— Dar dacă el vine ? a întrebat ea. Ce faci dacă-l prinzi ?

— Am să-i propun o ofertă la care n-are cum să reziste, i-am răspuns și, deși amândoi voiau să știe ce este, m-am gândit că încă nu era timpul să le spun.

14

Ne-am dus cu toți la cursele de la Sandown, cu excepția lui Roland, bineînțeles, care rămăsese în grija lui Sammy.

Telefonul care înregistra convorbirile se afla în biroul doamnei Jenkins, fiind lăsate instrucțiuni tuturor ca orice mesaj ce venea pentru Danieile să fie înregistrat cuvânt cu cuvânt, iar celui care suna să i se ceară numărul de telefon și adresa ca să putem ajunge la el.

— Probabil că o să ceară o recompensă, i-am spus firavei secretare, precum și lui Dawson și lui Sammy. Dacă o face, dă-i toate asigurările că o s-o primească.

Toți au fost de acord și n-au pus nici o întrebare.

Eu, Litsi și Danieile am mai întârziat prin casă până ce Thomas a plecat cu mașina cu prințesa și Beatrice care se plângea că nu-i place să meargă la curse de două ori pe săptămână. După ce Thomas a instalat-o pe bancheta din spate și a închis portiera, mi-a făcut semn cu ochiul înainte de a se așeza la volan, iar eu am reflectat ce oameni de încredere erau toți angajații din casa prințesei,

cum făceau toate acele lucruri ale căror rosturi nu le știau, mulțumindu-se doar cu faptul că erau foarte importante pentru prințesă.

Când am ajuns la garaje, Rolls-ul nu se mai zărea, iar Litsi și Danielle s-au speriat foarte tare când au văzut că mi-am verificat din nou mașina. Am împrumutat oglinda pe care mecanicii o foloseau ca să facă inspecții rapide pe sub mașină, dar n-am găsit nici un material exploziv, și, cu toate acestea, nu i-am lăsat pe cei doi să se urce în mașină înainte de a o porni, după care am rulat câțiva iarzi și am oprit-o apăsând cu forța pe frână.

— Faci asta de câte ori pleci ? m-a întrebat Litsi căzut pe gânduri, în timp ce se așezau amândoi pe bancheta din spate.

— De fiecare dată, dar numai în aceste ultime zile.

— De ce n-o parchezi în altă parte ? m-a întrebat, pe bună dreptate, Danielle.

— M-am gândit și eu la asta, i-am răspuns. Dar îmi ia mai puțin timp s-o verific decât să găsesc un loc de parcare.

— • în afară de asta, tu vrei ca Nanterre să știe unde-ți parchezi mașina, dacă nu cumva știe deja.

— Mda.

— Aș dori să nu se întâmple totuși, a spus Danielle.

Când am ajuns la hipodrom, din nou ei s-au dus să ia prânzul, iar eu să lucrez., Litsi poate că a fost destul de norocos ca să scape de publicitate, dar numele meu apăruse în prea multe ziare,

așa că o mulțime de necunoscuți mi-au strâns mâna, fapt pentru care toată după-amiaza mi s-a părut teribil de stânjenitoare.

Cel care, așa cum era de așteptat, găsea enervant climatul de simpatie generală era Maynard Allardeck, care părea că mă urmărește pas cu pas sperând că doar-doar m-o prinde încălcând regulile cu ceva.

Deși nu făcea parte dintre arbitrii care răspundeau de cursele din această zi, el se posta în padocul de prezentare. înainte de fiecare cursă urmărind Lot ce făceam, iar când mă întorceam din cursă îl găseam în pragul camerei de cântărire privindu-mă cu ochii ostili și foarte atent.

Ca de obicei, arăta ca un aristocrat, stâlp al societății, un gentleman pe care nu l-ar fi interesat nici o comoară chiar dacă i s-ar fi oferit pe tavă. Când am ieșit pentru cea ,de a treia cursă cu calul prințesei, Abseil, ea l-a zărit pe Maynard la o distanță de câțiva iarzi.

— Domnul Allardeck se uită țintă la tine, mi-a spus prințesa în padocul de prezentare când m-am alăturat grupului ei format din Litsi, Danieile și Beatrice.

— Da, știu.

— Cine este domnul Allardeck ? a întrebat Beatrice.

— Tatăl soțului sorei lui Kit, a răspuns Danieile succint, fără alte amănunte, lăsând-o pe mătușa ei la fel de neinformată.

— • Este enervant, a spus Litsi.

Am încuviințat din cap.

— Cred că asta și urmărește. Toată după-amiaza nu m-a slăbit din ochi.

— Totuși, tu nu pari enervat.

— Nu prea tare. M-am întors spre prințesă : Am vrut mereu să vă întreb ce v-a spus după ce Cascade a câștigat săptămâna trecută ?

Prințesa a schițat un gest de amărăciune cu gândul la soarta calului ei, dar a răspuns :

— O ținea una și bună că ai cravașat fără milă calul. Acestea au fost cuvintele lui. Dacă ar fi găsit măcar un semn pe Cascade... A înălțat din umeri. Voia ca eu să confirm că ai fost de o cruzime excesivă.

— Mulțumesc pentru că n-ați făcut-o.

A încuviințat din cap știind că acesta era adevărul.

— Am să fiu blând cu Abseil, i-am spus.

— Nu prea blând. A zâmbit. Aș vrea din tot sufletul să câștige.

— Individul încă se holbează la tine, a spus Danielle. Dacă privirile ar putea ucide, ai fi deja în mormânt.

Prințesa s-a hotărât să-1 abordeze direct și, ca și cum abia acum l-ar fi zărit pe Maynard pentru prima oară, și-a ridicat mâinile înmănușate, a făcut câțiva pași ieșindu-i în întâmpinare și i-a spus :

— O, domnule Allardeck, ce zi splendidă, nu-i așa ?

El și-a scos pălăria, s-a înclinat spre ea și a răspuns cu o voce destul de răgușită că da, era, într-adevăr. Prințesa a mai adăugat că era bine că se mai vedea puțin soarele după atâta vrem noroasă, iar Maynard a aprobat-o.

— Este frig, a continuat prințesa, dar este normal pentru această perioadă a anului.

— Da, a răspuns Maynard.

Prințesa a aruncat o privire spre noi toți și i S-a adresat din nou lui Maynard :

— Mi-au plăcut foarte mult cursele de la Sandown, dumitale nu ? Caii mei întotdeauna par să sară bine pe acest hipodrom, ceea ce mă încântă foarte mult.

Această remarcă inocentă, făcută cu nonșalanță, a provocat o privire și mai intensă în direcția mea — o privire otrăvită, neagră și periculoasă.

— De ce asta îl înfurie atât de rău, mi-a șoptit nedumerit Litsi în ureche.

— Nu-ți pot spune aici, i-am răspuns.

— Atunci mai târziu.

— Poate.

S-a dat semnalul pentru jochei să încalece și, tu un zâmbet candid pe buze, prințesa i-a urat Im Maynard o după-amiază plăcută, apoi a venit pic mine să-mi spună, înainte de a începe cursa lă te întorci teafăr".

— Da, prințesă, i-am răspuns.

Ochii i-au zburat pentru o clipă în direcția Dwnielle-ei și, brusc, i-am înțeles gândurile: „Să [1] întorci teafăr pentru că, altfel, îți vei pierde Miluța pentru totdeauna".

- Dă-ți toată silința, a spus prințesa încet ca i cum ar fi negat primele sfaturi, iar eu am încu- "nț.it din cap și am pornit cu Abseil în canter pi>' start gândindu-mă că, în mod cert, aș putea I mi fac cursele preocupându-mă în primul rând

de siguranța mea, cum, de altfel, procedasem într-o oarecare măsură toată săptămâna, dar, dacă aveam de gând să fac asta mereu, puteam să mă las de meserie imediat. Să fii precaut și să câștigi nu mergeau mână în mână. Un jocheu prea grijuliu și-ar pierde reputația, proprietarii, cariera... iar, în cazul meu, x^espectul față de mine însumi. Alegerea tranșantă între Danielle și slujba mea, alegere pe care noaptea n-o rezolvase, îmi chinuise mintea și-n timpul celor două curse cu obstacole, care nu-mi puseseră probleme. De fapt, eu fusesem teribil de conștient de prezența ei în tribune într-un mod cum nu mi se mai întâmplase niciodată până a nu fi aflat de frământările și temerile ei.

Abseil, un cal de steeplechase, sur, de opt ani, era un bun săritor, cu mișcări suple, cu o viteză rezonabilă și de o robustețe îndoielnică. Amândoi câștigasem câteva curse, dar, de cele mai multe ori, terminasem pe locul al doilea, al treilea sau al patrulea pentru că în momente critice nu lupta. Singurul său avantaj era curajul cu care aborda obstacolele ; dacă-1 domoleam aici, n-aveam altă șansă decât să ne târâm în coadă.

Hipodromul Sandown, vălurit, cu șapte obstacole plasate unul lângă altul la una din extremități, avea o pistă pe care jocheii buni puteau să-și etaleze valoarea. Mie îmi plăcea în mod deosebit să călăresc aici. era un loc excelent și pentru Abseil, exceptând dealul din finiș care-1 putea găsi obosit. Pentru a câștiga trebuia să alerge în frunte, pe culoarul din afară și să sară ultimele trei obstacole cu cea mai mare viteză posibilă. Apoi, dacă obosea pe deal, nu mai avea mult până la potou spre a se menține în frunte.

în mod cert, lui Abseil îi plăcea să alerge și-mi trimitea semnale că este în formă și plin de neastâmpăr. „Ard de nerăbdare", îmi spusese Wykeham ; și această cursă avea să se desfășoare grupat pentru că el nu alerga la Cheltenham Festival, ne-l'âcând parte din clasa de elită.

Linia de plecare pentru cursa de două mile se afla cam la jumătatea distanței dintre cele două turnante, riviera rămânând în spate. în cursă alergai opt cai, pe un hipodrom de o mărime potrivită, iar Abseil era cel de-al doilea favorit. Am pornit cu toții deodată, nu în pas întins, pentru că nimeni nu intenționa să atace cursa din start și n-a fost nici o problemă pentru mine ca să fiu atent la primele trei garduri, la turnanta lungă și la celelalte trei obstacole care aveau să fie ultimele în tura următoare și nici când am urcat dealul pe lângă tribune.

Acolo, în vârful dealului, când am cotit-o la dreapta spre a porni în circuitul următor, a trebuit să mă hotărăsc pe loc : Fie să cobor dealul și să sar peste următorul obstacol în ritmul cursei, ceea ce putea însemna înmormântarea multor speranțe, fie să verific, să strunesc calul, să sar cu grijă și)ierd poate patru lungimi...

Abseil voia să meargă. I-am dat un pinten. Am /.burat peste obstacol depășind în aer doi cai și am aterizat pe panta dealului cu precizie și cu viteză mare, iar la turnantă ne aflam pe locul al doilea.

Următoarele șapte obstacole erau astfel plasate Că, dacă îl abordai pe primul corect, mergeau șnur |l toate celelalte, așa cum se întâmplă în trafic cu •.emafoarele. Totul era să apreciezi bine distanța CU mult înainte de primul, astfel ca să faci orice

corectură din vreme, iar atunci când ajungi la obstacol să te afli exact în locul de unde să sari fără a mai mari sau scurta fuleul. Era o deprindere pe care toți jocheii de clasă și-o formau din primii ani, intrându-le apoi în sânge. Abseil a priceput ce voiam, și-a micșorat pasul continuând să galopeze fericit și a sărit peste primul din cele șapte obstacole la perfecție.

Hotărârea fusese luată aproape inconștient. Altă alternativă nu exista. Eram ceea ce eram, ceea ce știam să fac se afla acolo, în fața mea și nici chiar pentru Danielle nu puteam să renunț.

La cel de al doilea din cele șapte obstacole, Abseil a preluat conducerea de la favoritul cursei, iar eu îi trimiteam mesaje mentale : „Haide, dă-i bătaie, treci și peste ăsta, altă cale nu ai, asta-i șansa ta, iar eu sunt cum sunt, asta e viața... dă-i bătaie și zboară .

A sărit peste groapă și apoi peste rivieră. S-a îndreptat spre ultimele trei obstacole din extremitatea pistei. Era cu treizeci de iarzi buni în fruntea celorlalți.

încă trei obstacole.

Urechile îi erau ciulite, cursa îl umplea de bucurie. Precauțiile pierduseră demult bătălia, în mintea lui și în mintea mea. S-a îndreptat sp primul din cele trei obstacole în plină viteză, l fel și spre cel de al doilea și spre ultimul. E aproape că stăteam lipit de gâtul lui, trupul fiin du-mi aplecat mult în față și cu capul lângă al lui

A obosit foarte repede pe deal, așa cum mtemut. Trebuia să-i mențin echilibrul, dar simte cum începe să înainteze mai anevoie, să șovăi și-mi spuneam că fusese prea mult pentru el.

— Haide, nu te lăsa, aproape că am reușit, dă-i 'nainte ticălosule, n-o să pierdem chiar acum, suntem la câțiva pași, așa că mișcă-te.

Auzeam mulțimea strigând, ceea ce, de obicei, nu mi se întâmpla. Auzeam un alt cal care venea în urma mea, copitele duduindu-i. îl vedeam cu coada ochiului, brațul jocheului înălțându-se în aer in momentul in care am simțit că Abseil începe să cedeze... și atunci stâlpul de la potou a apărut chiar la timp, nu cu trei fuleuri mai târziu.

Abseil era mândru de el și pe bună dreptate. L-am mângâiat fără rezerve pe gât și i-am spus că totul a fost O.K., că a făcut treabă bună și că este un camarad pe cinste. Apoi s-a îndreptat tropăind spre padocul unde i se scotea șaua de pe el, urechile fiindu-i încă ciulite și părul de la chișiță umed <lc transpirație.

Prințesa era îmbujorată și încântată, așa cum era întotdeauna după o cursă foarte strânsă.

Am descălecat, i-am zâmbit și am început să doscătărămez chingile.

— Asta numești tu blândețe ? m-a întrebat ea fără nici o urmă de reproș.

— I-aș spune constrângere, i-am răspuns.

Abseil, pur și simplu, se înclina spre mulțime •liind că aplauzele i se cuveneau. L-am mângâiat Iar pe gât, mulțumindu-i. Și-a răsucit capu-i sur ca să mă privească cu amândoi ochii, răsuflând cu putere pe nări și s-a înclinat din nou.

—- Caii îți vorbesc, a spus prințesa.

— Unii dintre ei.

Am înfășurat chingile pe șa și m-am întors pe :âie ca s-o pornesc spre camera de cântărire

când l-am văzut pe Maynard Allardeck stându-mi exact în cale, așa cum făcuse Henri Nanterre la Newbury. Ura de pe chipul lui Maynard era evidentă, îți sărea în ochi.

M-am oprit. Nu mi-a plăcut niciodată să-i vorbesc, pentru că, orice îi spuneam îl ofensa. Unul dintre noi trebuia să se dea la o parte și acela aveam să fiu eu, pentru că, în orice fel de confruntare între un arbitru și un jocheu, jocheul de regulă pierde.

— Ei bine, domnule Allardeck, a spus prințesa pășind lângă mine, vreți să mă felicitați ? A fost o cursă grozavă, nu ?

Maynard și-a scos pălăria și a spus cu tupeu că era încântat că ea fusese norocoasă mai cu seamă că jocheul ei venise în față mult prea devreme, fiind gata-gata să dea peste cap toată cursa.

— O, dar, domnule Allardeck, am auzit-o spunându-i blând pe când făceam un pas lateral ca să-l las pe Maynard să treacă și apoi să mă îndrept și eu spre camera cântarului, dacă nu și-ar fi deschis un asemenea culoar, n-ar fi câștigat.

Ea nu numai că este o mare doamnă, mi-am spus mulțumit în sinea mea în timp ce stăteam pe cântar, dar și înțelege ce se întâmplă, de fapt, într-o cursă, ceea ce nu mulți proprietari o pot face.

Totuși, Maynard mă neliniștea pentru că părea că încearcă să mă forțeze să am o confruntare cu el, așa că-mi pusesem în gând să fiu întotdeauna extrem de atent și să evit să-i fiu în preajmă. Filmul pe care i-l făcusem i-ar distruge credibilitatea acolo unde conta, dar acesta reprezenta ultimul mijloc de apărare pe care nu-l puteam folosi ușor,

dat fiind faptul că-i punea la adăpost și pe Bobby și Holly în fața consecințelor distructive ale obsesiei lui Maynard, nu numai pe mine. Dacă-1 foloseam, s-ar alege praful de viața lui Maynard, dar furia lui n-ar mai putea fi stăpânită. El n-ar mai avea nimic de pierdut, iar noi am fi cu toții în pericol.

Între timp, ca de obicei, am mai călărit și în alte curse. Am mai făcut încă două, din start până la finiș, fără să-mi iau măsuri de precauție, dar zeii au fost buni cu mine și n-am atins turful. Maynard a continuat să mă pironească cu privirile, iar eu m-am străduit să fiu foarte atent și, într-un fel sau altul, am reușit să scap nevătămat până la ora ceaiului.

M-am schimbat în hainele de stradă și am urcat în loja prințesei unde l-am găsit pe lordul Vaughnley stând de vorbă cu ea, cu Litsi și Danielle ; Beatrice nu era nicăieri.

— Dragul meu, a spus lordul Vaughnley, cu fața-i mare și blândă pe care se citea numai bunăvoință, am venit s-o felicit pe prințesa Casilia. Ai făcut o cursă foarte reușită, foarte reușită, dragul meu, cu o tactică foarte potrivită.

— Mulțumesc, i-am răspuns prietenos.

— Și ce să mai zic de ziua de ieri ! Ai fost grozav, absolut de primă clasă !

— Ieri n-am avut nici un cal în cursă, a spus prințesa zâmbind.

— Nu, nu, nu este vorba de cal câștigător. Felul cum i-a salvat viața acelui tip la cursele de la i (radbury, nu știi ?

— Ce tip ? a întrebat prințesa.

— Un nebun care s-a dus unde nu trebuia și a căzut din balcon. Nu i-ai povestit, Kit ? Nu, și-a dat el cu părerea. Presupun că n-ai făcut-o. în orice caz, toată lumea a discutat despre asta, întreaga după-amiază și întâmplarea a apărut în mai toate ziarele.

— N-am văzut ziarele în dimineața asta, a spus prințesa.

Lordul Vaughnley i-a relatat cu lux de amănunte cele petrecute, auzite la a doua mână, dar care, în esență, erau adevărate. Litsi și Danieile priveau preocupați pe fereastră, iar eu îmi doream să pot mânca din prăjiturile cu cremă și lordul Vaughnley să înceteze cu superlativele.

— Apropo, a spus el ridicând un plic maro, mare, care zăcea pe masă, acesta este pentru tine. Este tot ce am putut găsi. Sperăm că-ți va fi cât de cât de folos.

Mi-a întins plicul.

— Mulțumesc foarte mult, i-am spus luându-1.

— E-n ordine, a spus lordul Vaughnley încântat, îți mulțumesc mult pentru ceai, dragă prințesă Casilia și, din nou, felicitări.

A plecat învăluit într-un nimb de beatitudine lăsând-o pe prințesă cu ochii mari de nedumerire.

— Voi ați fost la Bradbury, le-a spus prințesa lui Danieile și Litsi. Ați văzut toate astea ?

— Nu, n-am văzut, a răspuns Danieile. Am aflat în dimineața asta din *The Sport ing Lije.*

— De ce nu mi-ați spus ?

— Kit n-a vrut.

Prințesa s-a uitat la mine. I-am spus ridicând din umeri :

— Este adevărat, eu n-am fost de acord. Și v-aș fi foarte recunoscător, prințesă, dacă nu i-ați povesti nimic doamnei Bunt.

N-a mai avut când să mă întrebe de ce, pentru că a reapărut Beatrice, parcă la momentul potrivit, intrând în lojă cu o expresie de infatuare pe chip, care s-a accentuat și mai mult când m-a văzut. Tot timpul cât și-a mâncat cu poftă prăjitura cu cremă nu m-a slăbit deloc din ochi ca și cum foamea mea i-ar fi făcut, într-adevăr, plăcere. La asta pot face față cu mai multă ușurință, mi-am zis în sinea mea eu amărăciune, decât la celelalte necazuri mult mai numeroase ale zilei.

Prințesa i-a spus lui Beatrice că este timpul să plece, ultima cursă terminându-se demult și a condus-o spre Rolls. Nu era nici o șansă ca Litsi să meargă cu ele, chiar dacă ar fi vrut, pentru că Danielle 1-a ținut strâns de braț tot drumul până la parcare. Nu voia să rămână singură cu mine după explicația de aseară și am văzut, așa cum presupusesem toată ziua, că ea n-ar fi venit deloc la curse dacă n-ar fi contat pe prezența lui. Ziua următoare aveam din nou curse la Sandown și am început să mă gândesc că ar fi mai puțină încordare pentru toată lumea dacă ea n-ar mai veni.

Când am ajuns la mașină, Litsi s-a așezat pe locul din față, la insistențele Danielle-ei, iar ea pe bancheta din spate și, înainte de a porni mașina, am deschis plicul mare, maro, pe care mi-1 adusese lordul Vaughnley.

înăuntru am găsit o tăietură mică dintr-un ziar, o alta mai mare dintr-o revistă ilustrată, o fotografie alb-negru de opt pe zece și o foaie de hârtie

cu câteva rânduri de la lordul Vaughnley care mă ruga să înapoiez materialul la *The Towncrier,* **unde acum nu mai existau decât fotocopiile.**

— Ce este, m-a întrebat Litsi ?

I-am dat fotografia alb-negru făcută cu ocazia unei ceremonii de acordare a premiilor după o cursă. Era un grup de oameni care ofereau sau primeau un trofeu. Danieile s-a uitat peste umărul lui Litsi și a întrebat :

— Cine sunt toți acești oameni ?

— Bărbatul care primește cupa este Henri Nanterre.

Amândoi au exclamat uitându-se și mai atent la fotografie.

— Bărbatul de lângă el este antrenorul francez de cai de curse Villon și presupun că hipodromul este Longchamp. Uită-te pe verso, s-ar putea să fie unele informații.

Litsi a întors fotografia.

— Scrie doar atât : „După Prix de la Cite, Villon, Nanterre, Duval".

— Duval este jocheul, le-am explicat eu.

— Deci, așa arată Nanterre, a spus Litsi, căzut pe gânduri. O dată ce l-am văzut este ușor de recunoscut. I-a dat fotografia lui Danieile. Ce altceva mai ai ?

— Aceasta este dintr-o revistă englezească și pare să fie un spot publicitar pentru Derby-ul de anul trecut. Villon, se pare, că a avut un cal care a participat la Derby, iar articolul vorbește despre „proaspătul triumf de la Longchamp". Nanterre este menționat ca unul dintre proprietari.

Cealaltă tăietură, care era tot dintr-un ziar englezesc, nu mi-a fost nici ea de mai mult folos. Spunea că Proudhomme, al cărui proprietar era industriașul francez H. Nanterre și care fusese antrenat de Villon, venise să alerge în Newmarket și murise din cauza unui atac de cord ; și asta era tot.

— Cine a făcut fotografia ? am întrebat întorcându-mă spre Danielle. Este menționat cumva ?

— Copyright *Towncrier,* **a răspuns ea, citind pe verso.**

Am înălțat din umeri.

— Pesemne că ei s-au dus acolo pentru o cursă importantă. L'Arc de Triomphe, aș înclina să cred.

Am luat înapoi fotografia și am pus-o în plic laolaltă cu tăieturile din presă.

— Are o față foarte dură, a spus Danielle referindu-se la Nanterre.

— Și o voce pe măsură, am adăugat eu.

— Dar n-am înaintat cu nimic, a conchis Litsi.

Am pornit motorul și ne-am îndreptat spre Londra unde am aflat că nu se întâmplase nimic deosebit, ceea ce îl plictisise pe Sammy.

— Chiar și dacă stai, îți câștigi pâinea, i-am spus.

— Omule, nimeni nu știe că sunt aici. Așa că •iau degeaba.

— Ei știu, cu siguranță, i-am răspuns sec. Tot cc se întâmplă în casa asta ajunge la urechea individului de care ne temem, așa că să nu adormi cumva.

- Nu mi s-a întâmplat niciodată, a spus el lUpărat.

— Bine. I-am arătat fotografia făcută de *The Towncrier* și i-am spus : Acesta este omul. Dacă-1 vezi vreodată, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Poartă pistol care poate fi încărcat sau nu și recurge la tot felul de șiretlicuri.

S-a uitat lung la fotografie și a căzut pe gânduri.

— Am să-1 recunosc, a spus el.

Am luat darurile lordului Vaughnley în camera de bambus, i-am telefonat lui Wykeham, mi-am cules mesajele de la robot și m-am ocupat de ele : rutină obișnuită. Când am coborât în salon, unde se servea câte o băutură înainte de cină, Litsi, Danieile și prințesa discutau despre impresioniștii francezi și expozițilc lor din Paris din preajma anului 1880.

Cezanne... Pissarro, Renoir... Degas... cel puțin despre ei auzisem. M-am dus la tava cu băuturi și mi-am turnat un scotch.

— Berthe Morisot este dintre cei mai buni, a spus Litsi fără a se adresa cuiva anume din încăpere. Nu credeți ?

— El ce-a pictat ? l-am întrebat când deschideam sticla.

— El a fost o ea, a spus Litsi.

Am mârâit ușor și mi-am turnat puțin whisky.

— Deci ea ce-a pictat ?

— Femei tinere, copii, efecte de lumină.

M-am așezat în fotoliu și mi-am băut scotch-ul privindu-1 pe Litsi. Cel puțin el nu mă trata cu condescendență, mi-am zis în sinea mea. Nu-i poți vedea chiar oriunde, mulți sunt în colecții parti-

culare, alții sunt ia Paris și foarte mulți la National Gallery of Art din Washington.

Pesemne că știa că era puțin probabil ca eu să le dau de urmă.

— Sunt niște picturi încântătoare, a spus prințesa. Luminoase.

— Și n-o uitați pe Mary Cassatt. a spus Danielle. Și ea a fost extraordinară. S-a întors spre mine : Era americancă, dar a fost studenta lui Degas la Paris.

Am să merg cu ea la galeriile de artă, dacă asta îi face plăcere, mi-am zis în gând.

— într-una din aceste zile poți să-mi dai niște lecții, i-am spus calm.

Și-a întors capul ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, ceea ce nu fusese câtuși de puțin intenția mea ; și cred că a fost foarte bine că exact în acel moment a sosit și Beatrice ca să-și ia o porție de ,,Bloody Mary".

Beatrice își pierduse total simțul umorului. Sammy, care circula numai în goană, se ciocnise din nou de ea pe scări și-și repetase scuzele : ..Scumpă bunicuță, iartă-mă, te rog". Beatrice s-a simțit profund jignită. Când a văzut surâsul de pe chipul meu s-a înfuriat și mai tare. Litsi și-a mascat zâmbetul ducând paharul la gură. Prințesa, cu un rictus abia vizibil, și-a asigurat cumnata că-i va cere lui Sammy să fie mai atent, iar Beatrice a spus că era vina mea, pentru că eu îl adusesem în casă. Incidentul a animat și a înveselit seara, făcând-o să treacă mai ușor decât celelalte ; dar tot n-a sunat nimeni în legătură cu anunțurile din ziare, iar Nanterre n-a dat nici un semn.

Dimineața următoare, cu mult înainte de ora șapte, Dawson m-a trezit din nou prin interfon, spunând că eram căutat de Wykeham Harlow. Am ridicat telefonul, somnul deja dus.

— Wykeham ? am spus.

— K... K... Kit. Se bâlbâia îngrozitor. V... V... Vino aici. V... Vino imediat.

15

Wykeham a închis imediat telefonul fără să-mi spună ce se întâmplase și când am sunat la el în următoarea secundă n-a mai răspuns nimeni. Cuprins de sentimente îngrozitoare, m-am îmbrăcat la repezeală, am plecat în fugă la mașină, am verificat-o superficial și am șofat în mare viteză pe străzile aproape goale îndreptându-mă spre Sussex.

Wykeham părea aproape descompus, șocul și vârsta făcând să-i tremure cumplit vocea. Atunci când am ajuns la el li se mai alăturase și mânia, transformându-se totul într-un tremur și o furie neputincioasă. L-am găsit în parcare, lângă Robin Curtiss, medicul veterinar.

— Ce s-a întâmplat ? l-am întrebat coborând din mașină.

Robin a făcut un gest neajutorat cu mâna, iar Wykeham a spus cu mânie :

— V... Vino și privește.

L-am urmat în ograda de lângă cea în care fuseseră Cascade și Cotopaxi. Wykeham, cu genun-

chii tremurând de emoție dar cu spatele drept, a pornit spre una din ușile închise și a pus mâna pe clanță.

— Aici, înăuntru, a spus el.

Ușa boxei era închisă, dar fără zăvoare trase, pentru că, oricum, calul dinăuntru nu mai avea cum să scape.

Am deschis ușa și am văzut hoitul zăcând pe zgură.

Un murg de culoare deschisă, pintenog la trei picioare și cu o stea albă în frunte.

Era Col.

Fără să pot rosti nici un cuvânt, m-am întors spre Wykeham și Robin înțelegând furia și toată disperarea lui Wykeham. Nanterre era prea iute de mână și lațul se strângea cu repeziciune în jurul lui Roland de Brescou.

— Este la fel ca înainte, a spus Robin. Săgeată. S-a aplecat, a dat la o parte smocul de păr și mi-a arătat semnul de pe steaua albă din fruntea murgului. Este mult ulei în rană... In comparație cu ultima dată, pistolul acum a fost uns. A dat drumul smocului de păr și a revenit la verticală. Calul este rece ca o stană de piatră. A fost omorât devreme, aș zice că înainte de miezul nopții.

Col... alergase minunat la Ascot, promițând a fi în vârf de formă pentru Cheltenham pentru Cupa de Aur.

— Patrula unde a fost ? am întrebat regăsindu-mi, în sfârșit graiul.

— Aici, a răspuns Wykeham. în grajd, adică nu în curte.

— A plecat, presupun.

— Nu, i-am spus să te aștepte. Este în bucătărie.

— Col este singurul... nu-i așa ? l-am întrebat.

Robin a încuviințat dând din cap.

— Ar trebui să ne bucurăm pentru asta.

Nu mult, mi-am zis în gând. Cotopaxi și Col fuseseră doi dintre caii cei mai buni ai prințesei și nu putea fi nici o coincidență că tocmai ei au fost ținta atacurilor.

— Kinley ? l-am întrebat pe Wykeham. Ai trecut pe la Kinley ?

— Da, imediat. El este încă în boxa din colț, din ograda alăturată.

— Cei de la asigurări n-or să fie prea încântați, a spus Robin coborându-și privirile spre calul mort. La primii doi s-ar fi putut spune că a fost doar ghinion, dar trei... A ridicat din umeri. Nu este problema mea, bineînțeles.

— Cum a reușit să-i găsească ? am întrebat mai mult pentru mine decât pentru Robin și Wykeham. Asta este boxa în care stă de obicei Col ?

— Da, a răspuns Wykeham. Cred că acum am să-i mut dintr-o boxă în alta, dar asta dă peste cap tot grajdul.

— Abseil e teafăr ? l-am întrebat.

— Cine ?

— Câștigătorul de ieri ?

Gândurile lui Wykeham s-au limpezit.

— O, da, este bine.

Abseil putea fi recunoscut tot atât de ușor ca și ceilalți, am gândit în sinea mea. Nu era murg, nici aproape negru precum Cascade, ci cenușiu, cu coadă neagră.

— Unde este ? l-am întrebat.

— în ultima ogradă, lângă casă.

Deși îl vizitam destul de des pe Wykeham, întotdeauna veneam pentru antrenament, drept pentru care ne deplasam cu mașina până la colinele Downs, unde călăream o serie de cai învățându-i cum să sară obstacolele. Aproape niciodată nu plecasem la antrenamente sau să mă fi întors de acolo călare. Și, deși știam în ce boxe se află unii din cai, ca de pildă, Cotopaxi, nu eram sigur de nici unul.

M-am aplecat și am atins piciorul din față al lui Col și i-am simțit rigiditatea, răceala. Era piciorul care ne salvase la Ascot, cel care-i susținuse întreaga greutate.

— Va trebui să-i spunem prințesei, a zis Wykeham nefericit. Poate o faci tu, Kit ?

— Da, am să-i spun eu, i-am răspuns. La Sandown.

A înclinat din cap.

— Ce cai avem acolo ? m-a întrebat.

— Helicon al prințesei și alți trei.

— Dusty are lista, bineînțeles, a adăugat el.

— Mda, am spus.

Wykeham s-a uitat din nou lung la splendoarea care zăcea pe zgură.

— Am să-l omor pe ticălosul care a făcut asta cu propria lui săgeată, a spus el.

Robin a oftat și a închis ușile grajdului spunând că va aranja să fie luat hoitul, dacă Wykeham era de acord.

Wykeham a dat tăcut din cap și am ieșit cu toții din ogradă, îndreptându-ne spre casa lui Wykeham iar Robin s-a dus la telefonul din birou.

Omul cu câinele se afla încă în bucătărie, nervos, dar spăsit. Câinele, un Dobermann negru, zăcea la picioarele lui și căsca.

— Spune-i lui Kit Fielding ce mi-ai povestit și mie, i-a zis Wykeham.

Omul cu câinele era de vârstă mijlocie. începuse să se îngrașe și purta o uniformă bleumarin. Vocea îi era agresivă, dar bătând în retragere, părea de o inteligență medie și-mi doream să-1 fi adus aici, în locul lui, pe Sammy care alerga ca un titirez. M-am așezat de cealaltă parte a mesei și l-am întrebat cum de i-a scăpat cel care 1-a ucis pe Col.

— N-am avut cum, ce-aș fi putut să fac ? a spus e l . Cu toate bombele acelea ce s-au ținut lanț !

— Ce bombe ? Mi-am aruncat privirea spre Wykeham care în mod evident auzise despre bombe înainte. Ce bombe, pentru numele lui Dumnezeu ?

Omul cu câinele avea o mustață pe care și-o tot ferchezuia răsucind-o în afară, între degetul mare și arătător.

— Ei bine, cum puteam eu să știu că acelea nu erau bombe adevărate ? a spus el. Făceau destul zgomot.

— Ia-o cu începutul, i-am spus. Povestește din momentul în care ai venit la slujbă. Și ă-ă... ai fost aici și-n celelalte nopți ?

— Da, a spus el. De luni până vineri, cinci nopți.

— E-n ordine, i-am spus. Descrie-o pe ultima.

— Eu vin de obicei la slujbă pe la ora șapte, când capelmaistrul termină de hrănit caii. îmi in-

stalez cartierul general aici, în bucătărie și fac câte o inspecție din jumătate în jumătate de oră, așa cum se obișnuiește.

— Cât îți ia o inspecție ?

— Cincisprezece minute, poate mai mult. în nopțile astea a fost amarnic de irig.

— Și treci prin toate ogrăzile ?

— Niciodată nu-mi scapă vreuna, a spus el smerit.

— Și unde altundeva te mai duci ?

— Cercetez șoprul cu fân, camera unde se ține hrana, șura cu nutrețuri, curtea din spate unde se află tractorul, grapa, grămada de bălegar și toate celelalte.

— Zi-i mai departe, atunci, i-am spus. Câte inspecții făcuseși când au izbucnit bombele ?

A numărat pe degete.

— Nouă, cred. Capelmaistru! trecuse pe aici să mai arunce o ultimă privire, așa cum face de obicei, și totul era în ordine. Așa că eu m-am întors în bucătărie ca să mă mai încălzesc puțin și am ieșit din nou la unsprezece și jumătate, aș zice. îmi începusem rondul când s-au auzit din spate toate cele pocnete și bubuituri îngrozitoare. Așa că m-am repezit acolo cu Ranger... Și-a coborât privirile spre câine. Ei bine. ce-aș fi putut face ? Era normal, nu ?

— Da. am spus. Unde exact în spate ?

— La început n-am putut vedea bine pentru a acolo nu prea era lumină, iar mirosul acela puternic, de ars, îți pătrundea pe gât și atunci a xplodat alta la câțiva metri de mine. Aproape că mi-a spart timpanele.

— Unde au fost bombele ? l-am întrebat din nou.

— Prima a fost după grămada de bălegar. Am găsit resturile ce au mai rămas din ea după aceea, cu lanterna.

— Dar nu ai la dumneata lanterna tot timpul ?

— N-ai nevoie de ea în ogrăzi pentru că mai toate sunt luminate.

— Mda. O.K. Unde a fost a doua ?

— Sub grapă.

Wykeham, ca mulți antrenori, folosea din când în când grapa la padocuri ca să le mențină în bună stare.

— Grapa a fost aruncată în aer ? am întrebat; încruntându-mă.

— Nu, știi, nu erau bombe adevărate.

— Dar ce fel de bombe ?

— De sub grapă s-a înălțat o imensă trâmbă de scântei. Scântei aurii ce s-au răspândit în tot locul. Mici scântei care ardeau. Au căzut câteva și pe mine... Erau focuri de artificii. Am găsit cutiile goale. Pe cele care nu arseseră scria „bombă'".

— Acum unde sunt ? l-am întrebat.

— Acolo unde au explodat. Nu le-am atins, afară doar pe cele pe care le-am lovit cu piciorul ca să le întorc să văd ce scrie pe ele.

— Și câinele dumitale ce-a făcut în tot acest timp ?

Omul părea dezamăgit.

— îl aveam în lesă. întotdeauna îl țin așa, bineînțeles. Nu i-au plăcut bubuiturile, scânteile, nici mirosul. Cred că a fost dresat să nu se sinchi-

sească de împușcături, dar nu i-au plăcut focurile ele artificii. Lătra, gata să se năpustească și încerca s-o ia la fugă.

— A încercat să alerge în diferite direcții dar l-ai oprit ?

— Exact.

— Pesemne că a încercat să alerge după cel care împușcase calul.

Omul a rămas cu gura căscată, după care a închis-o rapid cu un pocnet. Și-a netezit mustața de câteva ori și a devenit vizibil mult mai agresiv.

— Ranger lătra la bombe, a spus el.

Am dat din cap. Era prea târziu ca să mai aibă vreo importanță.

— Și presupun că n-ai auzit celelalte zgomote din depărtare... N-ai auzit împușcătura ? l-am întrebat.

— Nu, n-am auzit-o. Urechile îmi bubuiau si Hanger făcea un tărăboi îngrozitor.

— Așa că, mai departe ce s-a întâmplat ?

— Nimic, a spus el. Am crezut că a fost vreunul din băieții aceia care lucrează aici. Pur și simplu, niște derbedei. Așa că, mi-am continuat | .aulele ca de obicei. Nu era nimic în neregulă... ai bine zis nimic nu părea astfel.

M-am întors spre Wykeham care tot timpul ascultase posomorât.

— • *Tu* ai auzit artificiile ? l-am întrebat.

— Nu, dormeam. A șovăit, după care a adăr.at : Nu dorm prea bine... Zilele astea n-am putut să dorm deloc fără somnifere. Avusesem patru nopți **neliniștite și fusesem treaz mai tot timpul, așa că... în ultima noapte am luat un somnifer.**

Am oftat. Dacă Wykeham ar fi fost treaz, în orice caz el ar fi alergat tot spre locul cu explozi-ile și ar fi fost același lucru.

I-am spus omului cu câinele :

— Ai fost aici miercuri când s-a dat târcoale prin preajmă ?

— Da, am fost. Ranger a tot scheunat, dar n-am găsit pe nimeni.

Nanterre venise la grajduri miercuri noaptea cu gândul de a ucide, mi-am zis în sinea mea. și fusese îndepărtat de prezența câinelui, așa că revenise două nopți mai târziu punând la cale diversiunea.

Pesemne că fusese la Ascot și văzuse calul. Dar eu nu-l zărisem, după cum, de altfel, nici la Bradbury nu dădusem cu ochii de el ; dar aceasta era ceva firesc pe un hipodrom plin de lume, iar eu fiind și ocupat pe deasupra.

Mi-am coborât privirile spre Ranger întrebându-mă în sinea mea cum reacționează de obicei.

— Cum se comportă Ranger când vin oameni aici, așa cum am făcut eu cu puțin timp mai înainte ? mi-am pus cu voce tare întrebarea.

— Se ridică, se duce la ușă și scheaună un pic. In general, este un câine liniștit. Nu latră. De aceea știu că a lătrat din cauza bombelor.

— Ei bine, în timpul scurtelor șederi în bucătărie, ce faci aici ?

— îmi pregătesc o cafea. Mănânc. Citesc. Mă uit la televizor. Și-a netezit mustața displăcându-i întrebările mele. Nu moțăi, dacă asta vă interesează.

Asta ținusem să aflu, și. bineînțeles, ceea ce făcuse pe parcursul nopții. Date fiind cele patru nopți reci, lungi și liniștite, totul era explicabil, dar nu și scuzabil.

— în timpul week-end-ului va trebui să dublăm și să triplăm paza. i-am spus lui Wykeham. Să fie patrule în permanență.

A dat din cap în semn de încuviințare.

— Va trebui s-o facem.

— Ai anunțat deja poliția ?

— Nu încă. Totuși, o s-o fac curând. S-a uitat cu dezgust spre omul cu câinele. Polițiștii vor vrea să audă ce-ai de spus.

Totuși, omul s-a ridicat în picioare, a anunțat că el deja trebuia să plece de o oră, iar, dacă poliția vrea să stea de vorbă cu el, putea s-o facă prin intermediul firmei sale. Acum se va duce să se culce.

Wykeham l-a urmărit posomorât cu privirea cum pleacă și a spus :

— Ce naiba se întâmplă. Kit ? Prințesa știe cine i-a omorât caii, după cum știi și tu, așa că spune-mi și mie.

Nu este corect ca el să nu știe, mi-am zis în sinea mea, așa că i-am povestit pe scurt : cineva încearcă să obțină cu forța semnătura lui Roland de Brescou atacându-i familia oriunde e posibil.

— Dar ăsta e... terorism.

Wykeham a folosit cuvântul cu grijă, de parcă simpla lui pronunțare îl ofensa.

— într-o mică măsură, da, am recunoscut eu.

— Mică ? ! a exclamat el. Trei cai de mare clasă omorâți, tu numești asta ,,într-o mică măsură" ?

Bineînțeles că nu. Gândul la ei mă îmbolnăvea și mă înfuria. în comparație cu terorismul mondial, ăsta era o nimica toată, dar amândouă își aveau rădăcinile în convingerea mârșavă că drumul spre atingerea scopului trece prin omorârea celor nevinovați.

M-am ridicat.

— Arată-mi unde sunt toți caii prințesei, i-am spus lui Wykeham și am ieșit amândoi din nou afară, în aerul rece ca să facem turul grajdurilor.

Boxele lui Cascade și Cotopaxi erau încă goale și nici unul din caii prințesei nu se găseau în prima ogradă. în a doua fusese doar Col. în cea de dincolo de aceasta se aflau Hillsborough și Bernina, iar Kinley în boxa din colțul cel mai îndepărtat.

Cam o treime din cai se aflau la antrenamente pe landă și, în timp ce părăseam ograda în care era boxa lui Kinley, s-au auzit întorcându-se tropăind, umplând tot locul cu zgomote și mișcare, băieții de grajd descălecând și ducându-i în boxele lor. Eu și Wykeham ne-am croit drum printre băieții care își țesălâu protejații, le curățau culcușul, umpleau gălețile, aduceau fân în iesle, propteau șeile în fața boxelor, trăgeau zăvoarele și plecau și ei să-și ia micul dejun.

Mi-am revăzut vechii prieteni, fiecare în boxa lui ; printre ei, North Face, Dhaulagiri, Icicle și Icefall, precum și tânărul Helicon, un cal de patru ani care avea să meargă în această după-amiază la Sandown. Wykeham le-a nimerit numele la jumătate din ei, așteptând ca eu să-1 ajut la ceilalți. Totuși, el cunoștea cu precizie cariera și pedrigriul fiecăruia ; caii erau pentru el o realitate care nu avea nevoie să poarte un nume alături. Capei-

maistrul știa să aleagă exact ce avea el în minte atunci când întorcea listele cu caii ce urmau să participe la curse.

în ultima ogradă ne-am oprit la Abseil și am deschis oblonul din partea de sus a ușii. Abseil a venit spre noi și și-a scos capul afară întrebător. I-am mângâiat nările cenușii și buza de sus și mi-am lipit capul de al lui, trimițându-i în nas propria-mi respirație. El și-a frecat de câteva ori botul de obrazul meu, apoi și-a înălțat capul în semn că schimbul de saluturi se terminase. Wykeham nu ne-a dat nici o atenție. Și Wikeham vorbea în acest mod cu caii, cu cei cu care se putea comunica. Cu alții, nimeni nu s-ar încumeta niciodată fără riscul de a rămâne cu nasul ciopârțit.

Wykeham a scos dintr-un buzunar adânc un morcov și i l-a dat lui Abseil după care a închis oblonul, lăsându-1 iar în semiobscuritate.

Wykeham a arătat cu mâna boxa următoare :

— De obicei, asta e boxa lui Kinley. Acum este goală. Nu-mi place să-1 țin în boxa aceea din colț, este prea întunecoasă și prea anostă pentru el.

— Sper că n-o să trebuiască să-1 lași acolo multă vreme, i-am spus și i-am sugerat să mergem să cercetăm „bombele".

Wykeham le văzuse mai devreme și mi le-a arătat și mie. Așa cum mă așteptasem, mai rămăsese din ele doar partea de jos a recipientului de carton, partea de sus arsese. Amândouă erau la fel, pe suprafețele arse încă se mai distingeau flăcările pictate în galben și roșu țipător, iar pe cea găsită sub grapă era scris cu litere ce-ți săreau în ochi : BOMBĂ *AURIE.*

— Ar fi mai bine să le lăsăm acolo să le vadă poliția, am spus.

Wykeham a fost de acord, dar a zis că artificiile vor convinge și mai mult poliția că este vorba de joacă de copii.

— Ne-am întors în casă și Wikeham a telefonat la poliție obținând promisiunea că se va cerceta cazul, iar eu l-am sunat pe Dawson rugându-1 să-i spună prințesei că eu sunt la Wykeham de unde voi pleca la Sandown.

Eu și Wykeham am servit apoi micul dejun, după care am plecat în furgoneta lui cu roți mari spre dealurile Downs ca să vedem antrenamentul celui de al doilea lot de cai. Sub cerul rece și vântos am rămas surprins când l-am auzit spunându-mi din senin că avea de gând să-și ia din nou un ajutor. Știam că în trecut avusese când și când câte un ajutor, dar nici unul nu rezistase multă vreme.

— într-adevăr ? l-am întrebat. Am crezut că nu suporți să ai un manager.

— Nu sunt buni de nimic, a spus el. Dar îmbătrânesc... trebuie să găsesc pe cineva care să-i placă prințesei. Cineva cu care și tu să te înțelegi. Așa că, dacă ai în minte pe cineva, spune-mi. Eu nu-i mai știu acum.

— E-n ordine, i-am promis, dar cu regret. Wykeham, în pofida neputinței sale de a ține minte vreun nume, era de neînlocuit. N-ai de gând să te pensionezi, nu ?

— Nu, nici vorbă ! Niciodată. N-aș avea nimic împotrivă dacă aș muri aici urmărindu-mi caii. A râs brusc, în ochi reapărându-i un licăr vag din

vigoarea ce zăcuse cândva în el, nu cu multă vreme înainte, pe când era un titan. Știi, am avut o viață extraordinară. Una dintre cele mai bune.

— Nu te da bătut, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Poate că anul viitor o să câștigăm Grand National-ul.

*

* *

Caii lui Wykeham alergau la Sandown în primele trei și în cea de a cincea cursă, iar pe prinirxă **am văzut-o când a coborât în padocul de prezentare pentru cursa lui Helicon, care era cea de a treia în program.**

Se aflau cu ea Beatrice, precum și Litsi cu Danieile, care, după ce ne-am salutat vag, a fost foarte preocupată să nu mă mai bage în seamă, părând a urmări foarte atent caii care se plimbau în cerc. Faptul că ea se afla aici, că încerca să-și învingă teama cred că însemna totuși ceva.

— Bună dimineața, mi-a răspuns prințesa când m-am înclinat spre ea. Dawson mi-a zis că a telefonat din nou Wykeham devreme.

Era o umbră de neliniște pe chipul ei, care brusc s-a accentuat când și-a dat seama de propria mea stare de spirit.

A făcut câțiva pași mai încolo, îndepărtându-se de ceilalți și eu am urmat-o.

— *Iarăși ?* a întrebat ea nevenindu-i să creadă. Câți și care din ei ?

— Unul, am spus. Col.

Și-a mascat șocul clipind îndelung.

— în același mod... ca înainte ? a întrebat.

— D a . C u săgeata.

— Bietul meu cal !

— îmi pare rău.

— N-am să-i spun soțului meu, a continuat ea. Te rog, să nu le spui celorlalți, Kit.

— Mâine sau luni vor scrie ziarele, probabil că se va face mai multă vâlvă ca înainte, i-am spus.

— O... Perspectiva o afecta tot atât de mult ca și moartea lui Col. N-am să-1 las să întețească presiunile asupra soțului meu, a spus ea cu hotărâre. El nu poate semna contractul acela mizerabil ! Dac-o face, va muri, știi asta. N-o să supraviețuiască dezonoarei care o să-i tortureze conștiința. Va dori să moară... în toți acești ani, deși starea lui fizică este o grea încercare pentru el, totuși, a vrut să trăiască. A făcut un vag gest cu mâna înmănușată. Știi... îmi este... foarte drag, Kit.

Auzeam în minte vorbele bunicii despre cârcotașul meu bunic : .,îl iubesc pe bătrânul pezevenghi, Kit", ceea ce era tot o declarație de dragoste față de un om care la prima vedere nu părea chiar demn de a fi iubit.

Era surprinzător că prințesa o făcuse, dar nu atât de imposibil cum ar fi fost înainte de apariția lui Nanterre. Mi-am dat seama că în ultimele opt zile multe se schimbaseră în relațiile noastre.

Să-i salvez onoarea, să-i salvez viața, să salvez viața lor laolaltă... Dumnezeule, mi-am zis, era peste puterile mele ! Ea avea nevoie de Superman, nu de mine.

— Să nu-i spui despre Col, m-a rugat din nou.

— Nu, n-am să-i spun.

Privirea i s-a oprit asupra lui Beatrice.

— N-am să spun nici celorlalți, am asigurat-o. Dar în lumea curselor n-o să rămână un secret. Dusty și băieții care au venit cu caii știu toți. Și de la ei au să afle și ceilalți băieți de grajd... și mă tem că se va răspândi.

Ea a dat ușor din cap, nefericită și și-a deplasat atenția de la Beatrice la Helicon care chiar trecea pe lângă noi. L-a privit câteva secunde și și-a întors capul după el când s-a îndepărtat.

— Ce părere ai despre el ? m-a întrebat, mecanismului ei de apărare punându-se vag în mișcare. La ce să mă aștept ?

— încă e un pic cam dificil, i-am spus, dar, dacă o să-1 pot tempera, o să alerge bine.

— Dar n-o să fie un alt Kinley ? a sugerat ea.

— N-o să ajungă atât de departe.

— Fă tot ce poți...

I-am spus, ca de obicei, că am să mă străduiesc și ne-am alăturat celorlalți ca și cum ar fi vorbit doar despre calul ei.

— Ai băgat de seamă cine se tot holbează la tine ? m-a întrebat Danieile. Și i-am spus că, într-adevăr, observasem ochii aceia care mă urmăreau pretutindeni.

— Nu te calcă pe nervi ? m-a întrebat Danieile.

— Care nervi ? a zis Litsi.

— Vorbiți despre domnul Allardeck, a întrebat Beatrice. Nu înțeleg de ce nu-ți place. Pare adorabil.

Adorabilul bărbat își proiecta de la distanță gândurile obsesive în direcția mea într-o adevărată invazie psihologică, iar eu am reflectat din nou ne-

liniștit la starea de spirit care le genera. Ochiul diavolului mi-am zis în sinea mea : și nu vedeam nici un scut care să mă apere.

A venit timpul să încalec așa că eu și impacientatul Helicon am ieșit pe pistă. Era și nervos și impetuos ; deci, nici o bucurie să-1 călăresc. Când ne îndreptam spre start am căutat să-1 domolesc, dar, ca de obicei, a fost ca și când aș fi încercat să aplatizez o spirală de sârmă ghimpată. Prințesa îl cumpărase când avea un an și își pusese mari speranțe în el. dar, deși sărea destul de bine, nici eu, nici Wykeham nu izbutim să-i temperăm ciudățeniile.

Erau cam douăzeci de cai în cursă, iar eu și Helicon am pornit-o destul de în frunte, pentru că. dacă rămânea la grămadă, s-ar fi speriat și s-ar fi oprit ; totuși, trebuia să-1 strunesc bine pentru că putea să acționeze după capul lui și s-o ia complet razna.

A început să scuture din cap, așa cum reacționa întotdeauna când se simțea constrâns, dar îl aveam sub control și alerga destul de bine, iar când am sărit peste cel de al treilea obstacol, m-am gândit că partea cea mai dificilă fusese depășită, așa că puteam să ne relaxăm puțin și să ne concentrăm pentru o cursă acceptabilă.

Dar n-a fost să fie. La cel de al patrulea obstacol, calul imediat din fața lui și-a băgat piciorul în gard și a căzut cu o izbitură puternică la pământ lungindu-se pe o rână. Helicon a venit peste el cu repeziciune azvâiiindu-mă din șa ; și mai departe nu știu prea clar ce s-a întâmplat, pentru că s-au îngrămădit unii peste alții de-a valma, cai

și călăreți, într-o îmbulzeală demnă de o busculadă pe o autostradă în plină ceață. Mai târziu, am aflat că La săritura aceea cinci cai au lovit tija de deasupra obstacolului. Unul dintre ei. se pare. că a aterizat chiar deasupra mea ; ceea ce nu era o bucurie pentru oasele nimănui.

——————16——————

ăceam pe iarbă evaluând situația.

Eram conștient și mă simțeam ca un gândac strivit, dar nu-mi fracturasem picioarele, lucru de care întotdeauna mă temeam cel mai mult.

Unul din ceilalți jochei din învălmășeală s-a ridicat pe vine lângă mine și m-a întrebat dacă eram teafăr, dar nu i-am putut răspunde pentru că îmi pierdusem respirația.

— Este rănit, a spus colegul meu cuiva de alături, iar eu am reflectat : „La fel ca Litsi la Bradbury, vai de capul meu !". Colegul mi-a descătărămat toca și mi-a scos-o de pe cap, lucru pentru care nu i-am putut mulțumi. Respirația mi-a revenit, așa cum se întâmplă de obicei. Până când a sosit ambulanța și doctorul eu ajunsesem la concluzia îmbucurătoare că nu aveam nici o fractură și că era timpul să mă ridic în picioare și să iau lucrurile ca atare. Când am dat să mă scol de jos. m-am simțit de parcă aș fi fost strivit cu barosul și nu era bucățică din mine care să nu mă doară, dar trebuia să iau situația ca atare și am

recunoscut că fusesem norocos să scap atât de ușor dintr-o asemenea terciuială.

Unul din ceilalți jochei nu fusese atât de norocos și era lungit la pământ, alb la chip ca varul și nu scotea nici un sunet, cu doctorul îngenuncheat neliniștit lângă el. S-a trezit ușor când ambulanța a trecut prin dreptul tribunelor și a început să geamă cu intermitențe, ceea ce i-a alarmat pe însoțitori, dar măcar a dat semne de viață.

Când am ajuns la camera de prim ajutor și ușile din spate ale ambulanței s-au deschis, eu am coborât primul și am găsit-o pe soția celuilalt jocheu așteptând, frumoasă, gravidă și cu chipul răvășit de neliniște.

— Joe este teafăr ? m-a întrebat și apoi 1-a zărit pe targa foarte departe de a fi bine.

I-am văzut șocul pe chip, paloarea rapidă, gura uscată... agonia.

***Asta era ceea ce i se** întâmplase lui Danielle,* **mi-am zis în sinea mea. Asta era în mare ceea ce văzuse și ceea se simțise și era destul.**

Am cuprins-o pe soția lui Joe de umeri, am strâns-o la piept și i-am spus că Joe va fi bine, sigur va fi bine, dar nici unul din noi nu știam dacă acesta era adevărul.

Joe a fost dus în camera de prim ajutor, ușa închizându-se în urma lui, dar imediat a ieșit un doctor care i-a spus cu blândețe soției lui Joe că îl vor trimite la spital imediat ce va sosi ambulanța de la Urgență.

— Puteți să veniți înăuntru și să stați cu el. dacă doriți, i-a mai spus, după care a adăugat, adresându-mi-se mie : Ar fi mai bine dac-ai veni și dumneata.

Am intrat și eu, iar el m-a consultat, după care m-a întrebat :

— îmi ascunzi ceva ?

— Nimic.

— Te cunosc bine, a spus el. Oriunde te ating îți înăbuși un strigăt.

— Au, mă doare, dacă asta vrei, i-am spus.

— Unde te doare ?

— Glezna, în special.

Mi-a tras cizma și eu am scos un „au" destul de tare, dar, după părerea mea, nu cred că era o fractură. A spus că-mi trebuie o fașă și puțin repaos, adăugând că aș putea călări luni dacă nu mă jenează la mers și dacă sunt destul de nebun.

S-a întors să se ocupe de Joe și una din surori s-a dus să vadă cine a bătut la ușă, după care a venit să-mi spună că eram așteptat afară. Mi-am pus din nou cizma în picior, mi-am trecut degetele prin pâr și am ieșit în hol unde mă așteptau Litsi și Danieile.

Litsi o ținea pe Danieile cu un brai de după umeri, iar Danieile arăta de parcă acesta era ultimul loc de pe lume unde ar fi dorit să fie.

Eram conștient de starea deplorabilă în care mă aflam, de șchiopătatul pe care nu-1 puteam ascunde, de petele de iarbă de pe mine și de pantalonii sfâșiați ceva mai jos de șoldul stâng.

Litsi m-a cântărit dintr-o privire, iar eu i-am Kâmbit ușor.

— Asta este, i-am spus.

— Așa-i. M-a privit gânditor. Tanti Casilia ne-a trimis să vedem... cum te simți.

îi trebuise mult curaj lui Danielle. m-am gândit în sinea mea, ca să se afle aici, să facă față la ceea ce ar fi putut fi o repetare a întâmplării din ianuarie. M-am adresat lui Litsi, dar cu ochii pironiți asupra Danielle-ei.

— Te rog. spune-i că totul este în ordine. Luni voi călări.

— Cum o să mai călărești ? m-a întrebat răvășită.

— Stând în șa, cu picioarele în scări și cu mâinile pe dârlogi.

— Nu fi stupid î Cum poți să glumești... Nu e cazul să răspunzi. Cunosc ambele răspunsuri : Ușor sau greu. depinde cum va fi mai nostim.

Brusc a izbucnit în râs. dar era mai mult un râs nervos și și-a sprijinit fața de umărul puternic al lui Litsi.

— Am să urc în lojă, le-am spus, și Litsi a dat din cap. dar înainte ca ei să plece, ușa de la camera de prim ajutor s-a deschis și a apărut soția lui Joe.

— Kit, a spus ea ușurată văzând că încă mai eram aici. Trebuie să merg la toaletă... Stomacul mi-a luat-o razna... Ei zic că pot să-1 însoțesc pe Joe la spital, dar, dacă vine ambulanța în lipsa mea, ar putea pleca fără mine. Vrei să stai aici și să le spui ? Nu-i lăsa să plece fără mine.

— O să am eu grijă, i-am promis.

Mi-a zis un „mulțumesc" abia auzit și a plecat mai mult alergând spre toaletă, iar Danielle cu ochii mari a spus :

— • Dar ea este... exact ca mine. Soțul ei... este rănit grav ?

— Cred că este prea devreme ca să știm.

— Cum poate să reziste ?

— Nu știu, i-am răspuns. Crede-mă, nu știu. Este mult mai simplu pentru Joe... și pentru mine.

— Merg să văd dacă o pot ajuta cu ceva, a spus brusc Danieile și, părăsind sprijinul oferit de Litsi, a plecat după soția lui Joe.

— Serios, a întrebat Litsi urmărind-o cu privirea, cum poți să glumești ?

— Când este vorba despre Joe sau despre soția lui, n-o fac, dar când e vorba de mine însumi, de ce nu ?

— Dar... merită ?

I-am răspuns :

— Dacă ai putea picta așa cum ai dori. ai suporta unele dureri ?

A zâmbit înălțându-și sprâncenele.

— Da. le-aș suporta.

— Este cam același lucru, i-am spus. Este ba de propria-ți împlinire.

Ne aflam într-un loc mai liniștit de pe hipodrom, departe de zgomotul tribunelor, care se pregăteau pentru cursa următoare. Dusty a sosit în fugă, căutându-mă grăbit din ochi și alarmat.

— Mi-am luxat glezna, i-am spus. Pentru cursa a treia va trebui să-1 iei pe Jammie. știu că este liber. Dar pentru luni sunt în formă. Helicon este bine ?

A dat scurt din cap de câteva ori și a plecat fără a mai face risipă de cuvinte.

Litsi a spus :

— Este o minune că nu te afli intr-o stare mai jalnică. A părut ceva cumplit. Tanti Casilia te ur-

mărea cu binoclul și a fost foarte îngrijorată până în momentul în care te-ai ridicat de jos. Atunci a spus că tu ți-ai asumat asemenea riscuri, așa că era de așteptat ca aceste lucruri să se întâmple din când în când.

— Are dreptate, i-am răspuns.

În cel mai civilizat mod cu putință, s-a uitat la urmele de pământ de pe cazacă, la pantalonii ce-mi erau sfâșiați și cu pete verzi de la iarbă și ia piciorul pe care nu mă puteam sprijini.

— Cum faci față la toate astea, mereu și mereu ? m-a întrebat el.

A văzut rictusul de pe buzele mele și a adăugat : Ușor sau greu, după cum este mai nostim.

Am râs.

— Niciodată nu mă aștept ia ele din start. Întotdeauna vin ca o surpriză neplăcută.

— Și acum, când s-a întâmplat cum le faci față ?

— Mă gândesc la altceva, i-am răspuns. Iau o grămadă de aspirine și mă străduiesc să-mi revin cât mai repede posibil. Nu-mi place să știu alți jochei pe caii mei, cum se întâmplă acum. Vreau să-i călăresc eu. Atâta vreme cât i-am învățat eu și îi știu cum se comportă, consider că sunt ai mei.

— Și îți place să câștigi.

•— Da, îmi place.

Ambulanța spitalului a sosit la câteva minute după ce soția lui Joe și Danielle s-au reîntors și, în timp ce Joe era transferat, eu, Litsi și Danielle am rămas lângă soția lui Joe. El încă era semiinconștient, încă gemea și fața ii căpătase o culoare pământie. Brancardierul a ajutat-o pe soția lui

Joe să urce în ambulanță și înainte de a se închide ușile, i-am văzut chipul tânăr și speriat aruncând o ultimă privire spre noi.

Litsi și Danieile s-au uitat la mine și eu m-am uitat la ei ; nu mai era nimic de spus, într-adevăr.

Litsi și-a pus iar brațul pe umerii lui Danieile, s-au răsucit pe călcâie și au plecat ; am pornit-o și eu șchiopătând, am făcut un duș și m-am schimbat în hainele de stradă, după încă o cădere din șirul multor altora dintr-o carieră de o viață.

Pe când ieșeam din camera cântarului ca să mă cluc în loja prințesei, m-am trezit cu Maynard Allardeck in calea mea. Arăta ca Întotdeauna, foarte elegant, gentleman-ul englez prin excelență, îmbrăcat din cap până-n picioare de la cele mai luxoase magazine. Purta o cravată de mătase, în dungi, mănuși din piele de porc, iar în ochi i se citea aceeași nebunie dintotdeauna.

M-am oprit simțind cum mi se taie respirația.

în fața camerei cântarului, acolo unde ne aflam, era o verandă acoperită, cu trei trepte largi care coborau spre padocul unde se scoteau șeile de pe primii patru cai clasați din fiecare cursă. O aiee cu tarmac traversa iarba ducând spre tumul arbitrilor.

Caii din cursa a cincea fuseseră deșeuați și scoși din padoc, mai erau ceva oameni prin preajmă, dar nu foarte mulți.

Maynard stătea între mine și trepte și, ca să-1 evit, trebuia să fac un pas lateral și să-1 ocolesc.

— *Fielding,* a spus el apăsând pe fiecare silabă. Nu mi se adresa pur și simplu pe nume, ci folosea cuvântul ca un blestem, în felul în care generații în șir l-au folosit, însetate de răzbunare.

îmi blestema străbunii, propria mea existență, ura adunată de secole revărsându-i-se în gură ca fierea, aspectul irațional al dușmăniei lui față de mine bine strunit.

Era mai înalt decât mine cam cu o palmă și mai gras cu vreo cincizeci de livre, dar mai bătrân cu douăzeci de ani și fără condiție fizică. Dacă n-aș fi avut glezna scrântită l-aș fi evitat cu ușurință, dar, în situația în care eram, când eu făceam un pas într-o parte, făcea și el la fel.

— Domnule Allardeck, am spus pe un ton neutru, mă așteaptă prințesa Casilia.

N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit, dar când am făcut un nou pas lateral, el nu s-a mai mișcat. A rămas pe loc și am trecut pe lângă el, dar după doi pași, când mă aflam în vârful treptelor, am primit un brânci puternic in spate.

M-am dezechilibrat, am simțit cum vin împleticindu-mă pe cele trei trepte, sfârșind prin a mă lungi cât eram de mare, pe aleea cu tarmac. M-am răsucit așteptându-mă ca Maynard să se arunce asupra mea, dar el stătea în vârful scărilor holbându-se, iar atunci când ni s-au întâlnit privirile, a făcut stânga împrejur și după încă vreo trei pași s-a atașat unui mic grup de bărbați cam de aceeași talie cu el.

Un antrenor pentru care călărisem cândva și care s-a întâmplat să fie în apropiere, m-a prins de cot și m-a ajutat să mă ridic.

— Te-a împrâncit ! a exclamat el fără să-i vină să creadă. Am văzut-o cu ochii mei ! Este de neconceput ! Omul acela a pășit exact în spatele tău și te-a împins !

Stăteam într-un picior, scuturându-mi hainele de mizeriile de pe jos.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Dar te-a îmbrâncit ! N-ai de gând să faci nici o plângere ?

— Cui ?

— Dar Kit... Treptat și-a dat seama de situație. Acela este Maynard Allardeck.

— Mda.

— Dar n-are dreptul să te atace. Iar tu te-ai rănit la picior.

— Nu de la el mi se trage, i-am spus. Este de la căzătura din cursa a treia.

— Mare harababură... S-a uitat la mine plin de îndoieli. Dacă vrei să faci plângere, eu o să spun ce-am văzut.

I-am mulțumit din nou și i-am spus că n-o să mă deranjez, ceea ce el tot n-a putut înțelege. Am aruncat o privire rapidă spre Maynard, care acum era cu spatele spre mine, de parcă n-ar fi știut nimic de prezența mea și. șontâcâind, am pornit-o din nou spre loja prințesei.

îmbrâncitura în sine fusese o chestiune relativ minoră, dar cum Maynard era sângeros din fire, aceasta putea fi luată ca o tentativă de cmor, o răbufnire de eliberare, o supapă de evacuare care să oprească aruncarea în aer a muntelui din cauza vulcanului din adâncuri.

Filmul avea să țină vulcanul sub control, am gândit în sinea mea neliniștit ; și cred că putem face față jeturilor de abur dacă le consideram drept supape de siguranță menite să reducă presiunea de fierbere. Nu voiam să erupă ieșit de sub

control. Preferam să mai cad pe câteva trepte ; dar, de asemenea, trebuia să fiu mai atent pe unde umblam.

Când am ajuns la loja prințesei, ea era pe balcon, singură, înfășurată în haina de blană.

M-am dus și eu afară și am găsit-o căzută pe gânduri, plimbându-și privirea goală pe deasupra hipodromului.

— Prințesă, am spus.

Și-a întors capul, rămânând cu ochii ațintiți asupra mea.

— Să nu vă dați bătută, i-am spus.

— Nu. Și-a îndreptat coloana și și-a înălțat gâtul parcă spre a înlătura un asemenea gând. Helicon este teafăr ? m-a întrebat ea.

— Dusty a spus că da.

— Bine. A oftat. Ai idee cine aleargă săptămâna viitoare ? Mintea îmi este complet goală.

Și mintea mea era la fel.

— Icefall aleargă joi la Lingfield.

— • Cum a căzut Helicon ? m-a întrebat și i-am spus că n-a fost calul ei de vină, ci celălalt dinaintea lui l-a făcut să cadă.

— El alerga bine, i-am spus. Se maturizează și devine mai ușor de stăpânit. O să-l antrenez săptămâna viitoare într-o dimineață ca să-și recapete încrederea în el.

în ciuda tuturor neplăcerilor zilei, i s-a ivit, totuși, un licăr de bucurie în ochi. Nu m-a întrebat direct de starea sănătății mele pentru că n-o făcea niciodată : ea considera căderile mele ca aparținând vieții mele private în care nu voia să se amestece. Era o atitudine ce-și avea rădăcinile

in **propria sa comportare rezervată și, departe de 8 mă deranja, o apreciam. Exact ceea ce nu suportam era de a se face caz in ceea ce mă privea.**

Am intrat înăuntru ca să bem puțin ceai împreună cu Danielle, Litsi și Beatrice și imediat și-a l'âcut apariția lordul Vaughnley în mai mult sau mai puțin frecventele sale vizite în loja prințesei.

Vaga sa expresie de neliniște a dispărut în momentul în care m-a văzut acolo bându-mi ceaiul, și, după câteva minute, a reușit să mă desprindă de ceilalți, dirijându-mă spre un colț al lojei.

I-am mulțumit pentru pachetul de ieri.

— Poftim ? O. da. dragul meu. n-ai pentru ce. Dar nu asta voiam să discut cu tine, absolut deloc. Mi-e teamă că s-a aflat ceva... Totul este foarte neplăcut.

— Ce anume s-a aflat ? am întrebat nedumerit.

— Despre filmul pe care l-ai făcut cu Maynard Allardeck.

— Mi-e teamă, a continuat lordul Vaughnley, că a ajuns la urechile lui Allardeck că ai trimis o copie celor din comisia de acordare a titlurilor de onoare din Downing Street. Știe că niciodată nu \ Tai **fi luat în considerație spre a** i **se oferi rangul de cavaler, pentru că tu le-ai pus la dispoziție acel film. A zâmbit oarecum neliniștit, dar n-a putut să nu conchidă jurnalistic : Niciodată nu va fi Sir Maynard, niciodată lordul Allardeck, din cauza lui Kit Fielding.**

— Cum naiba de-a aflat ? l-am întrebat.

—• Nu știu. a răspuns lordul Vaughnley încurcat. Dragul meu, de la mine în nici un caz, te

asigur. Eu n-am spus absolut nimănui. Dar uneori asemenea lucruri transpiră. Cineva de la serviciul civil... Cine știe ?

L-am privit consternat.

— De câtă vreme știe ? l-am întrebat.

— Cred că de săptămâna trecută. Și-a clătinat capul întristat. Eu am aflat în dimineața asta la o ședință a comitetului societății de caritate, unde eu și Allardeck suntem directori. Ei este președinte, bineînțeles. Societatea de Caritate pentru cei din Serviciile Publice, ți-o amintești ?

Mi-o aminteam. Prin opere de binefacere pentru cei bolnavi și nevoiași care făcuseră parte din serviciile publice, Maynard se străduise din răsputeri ca să urce la rangul de cavaler.

— Sper că filmul n-a fost văzut de nimeni de la Societatea de Caritate, nu ? l-am întrebat urgent.

— Nu, nu, dragul meu. Ei au auzit doar că există. Se pare că unul dintre ei l-a întrebat pe Allardeck dacă știa ceva despre asta.

O, Doamne Dumnezeule ! mi-am zis în sinea mea ; cum a fost oare cu putință ? !

— M-am gândit că este mai bine să știi, a continuat lordul Vaughnley. Și nu uita că eu sunt tot atât de interesat de acel film pe cât ești și tu. Dacă este arătat în tot locul ne vom pierde pârghia pe care putem acționa.

— Maynard își va pierde reputația de sfânt.

— Poate să opereze și fără ea.

— Singurele copii care există, am spus eu, sunt : una pe care v-am dat-o dumneavoastră și alta celor din comisia pentru acordarea titlurilor

de onoare, plus cele trei pe care eu le am în bancă. Dacă dumneavoastră și cei din comisie nu le arătați... și nu pot să cred că o vor face... am spus eu răbufnind, atunci totul rămâne doar un zvon.

— M-am gândit că trebuie să te previn.

— Mă bucur că ați făcut-o.

Asta explică atât de multe în privința comportării lui Maynard din ultimul timp, am reflectat cu. Luând în considerație cât trebuie să fi clocotit de furie când m-a îmbrâncit pe scări, asta denotă o uluitoare stăpânire de sine.

Deci... eu încă am filmul și atâta vreme cât n-a fost văzut de un public mai larg, categoric Maynard are tot interesul să nu fie arătat și altora, chit că a pierdut deja foarte mult din cauza lui.

Lordul Vaughnley — s-a scuzat față de prințesă pentru că i-a monopolizat jocheul și m-a întrebat dacă mă mai interesau încă informațiile despre Nanterre.

— Da. vă rog, i-am răspuns și el a dat din cap spunând că scotocește în continuare prin computere.

— Ai necazuri ? m-a întrebat Litsi venind lângă mine după ce a plecat lordul Vaughnley.

— Necazuri cu Allardeck, am zâmbit strepezit. Cei din neamul Fielding au avut probleme cu familia Allardeck de când lumea și pământul. Cazul Nanterre este mult mai presant.

Am privit ultima cursă, în ceea ce mă privește nu cu cine știe ce interes, iar la terminare ne-am întors la mașini. Litsi și Danieile au părăsit Rolls-ul spunând că vin cu mine.

în drum spre parcare eu m-am oprit de câteva ori din cauza piciorului. Nimeni n-a făcut nici o remarcă, dar când am ajuns la mașina mea Danielle a spus hotărâtă :

— Trec eu la volan. Tu-mi spui pe unde trebuie s-o iau.

— Nu-ți este necesar piciorul stâng când ai comandă automată, am subliniat eu.

—• Șofez eu, a spus ea cu înverșunare. Am mai condus și altădată mașina ta.

O făcuse într-o ocazie similară.

M-am așezat lângă ea fără alte comentarii și, după ce am parcurs o bucată de drum, am rugat-o să oprească la farmacie.

—• Ce-ți trebuie ? m-a întrebat ea brusc oprind mașina. Am să-ți aduc eu.

— Niște fețe și apă minerală.

— Aspirine vrei ?

— Sunt câteva în torpedo.

A plecat cu mișcări repezi spre drogherie și s-a întors cu o pungă de hârtie, pe care mi-a aruncat-o în poală.

— Am să-ți spun cum se va desfășura scenariul, i s-a adresat ea lui Litsi cu un fel de furie stăpânită în timp ce a răsucit cheia în contact și am pornit-o spre Londra. O să-și bandajeze glezna și o va ține tot timpul sub cuburi de gheață ca să nu se umfle prea tare. Trupul o să-i fie tot numai vânătăi sub formă de copită, care până mâine se vor înnegri și nu va fi bucățică din el care să nu-l doară. Nu va vrea să bagi de seamă că nu-și poate pune piciorul acela în pământ fără a fi sfredelit de durere până în creieri. Dacă-l vei întreba cum se simte, o să-ți răspundă : „cu nervii la pământ".

Nu-i place să fie compătimit. Rănile îl fac să se simtă prost și se va strădui din răsputeri să le ignore.

Când ea s-a oprit, Litsi a spus :

— înseamnă că-l cunoști foarte bine.

Asta a redus-o la tăcere pe Danieile. Continua să șofeze cu aceeași mânie înăbușită și i-a trebuit ceva timp să se calmeze.

Am înghițit câteva aspirine cu apă minerală și am reflectat la ce spusese. Litsi avea dreptate, mi-am zis în sinea mea : ea, într-adevăr, mă cunoștea foarte bine. Din păcate suna ca și cum ar fi dorit să nu fie așa.

După o vreme, Litsi a întrebat :

— Kit, nu mi-ai spus de ce l-a deranjat atât de mult pe Maynard Allardeck când prințesa a zis că întotdeauna caii ei au alergat bine la Sandown. Cum naiba poate una ca asta să înfurie pe cineva ?

— Modestia îmi interzice să-ți răspund, i-am spus zâmbind.

— Ei bine. încearcă.

— Ea-mi făcea un compliment pe care Maynard nu voia să-l accepte.

— Vrei să spui că grație priceperii tale caii ei sar bine ?

— Chestie de experiență, i-am răspuns. Ceva de genul ăsta.

— E obsedat, a spus Litsi.

Este periculos, mi-am zis în sinea mea. Și mai era ceva : putea să angajeze ucigași de profesie, lucru la care nici nu voiam să mă mai gândesc. Ca să-mi îndepărtez mintea de la idei atât de îngro-

zitoare am întrebat-o pe Danielle daeă a reușit să-i spună lui Beatrice că luni va fi ultima zi când va sta la serviciu până noaptea târziu.

După o pauză lungă, Danielle a răspuns că n-o făcuse.

— Aș fi vrut să-i spui, i-am zis alarmat. Mi-ai promis.

— Nu pot să-i spun... Dacă apare Nanterre și te împușcă ?

— N-o să mă împuște, am asigurat-o. Dar, dacă nu-1 prindem... Am făcut o pauză. Astăzi prințesa mi-a spus că, dacă Roland semnează contractul pentru arme ca să ne salveze pe toți, mai mult ca sigur va muri de rușine. N-o să mai vrea să trăiască. Era extrem de speriată că el va ceda... ea-1 iubește... vrea ca el să trăiască. Așa că va trebui să-1 oprim pe Nanterre ; și asta curând.

Am parcurs două sau trei mile fără ca Danielle să răspundă și, în cele din urmă, Litsi a rupt tăcerea :

— Am să-i spun eu lui Beatrice, a zis el hotărât.

— Nu, a protestat Danielle.

— Noaptea trecută, Nanterre a omorât un alt cal al prințesei, le-am spus eu. Prințesa nu vrea ca Roland să știe... nici Beatrice, pentru că ar ajunge la urechile lui Roland.

De pe buzele celor doi au țâșnit exclamații de durere.

— Nu e de mirare că ea a fost atât de tristă, a spus Litsi. Nu era de vină doar căderea lui Helicon.

— Care cal a fost omorât ? a întrebat Danielle.

— Col. i-am răspuns. Cel pe care l-am călărit la Ascot.

— Acela care a fost aproape gata-gata să câștige ? a întrebat Litsi.

— Da, a răspuns Danieile. Era calul ei pentru Cupa de Aur. A înghițit în sec. Dacă Litsi îi spune lui Beatrice că luni este ultima oară când sunt de serviciu în tura de noapte, n-am să neg.

Am mai petrecut încă o seară de claustrare în casă. Roland a coborât la cină și conversația a fost pe teme banale menite să ne împiedice să ne gândim la lucruri care nu erau cunoscute de toți cei prezenți și nici nu trebuiau dezvăluite.

Litsi a reușit să-i spună foarte clar lui Beatrice, dar pe un ton firesc, că luni era ultima oară când o aduceam pe Danieile noaptea de la slujbă, pentru că nu va mai lucra decât în turele de dimineață, veste care a surprins-o mult pe prințesă.

Beatrice a receptat informația în chip satisfăcător, m-a privit cu coada ochiului și pentru fiecare a fost limpede că înghițise momeala.

Mă întrebam dacă ea-și dădea seama de ceea ce speram ca să pună la cale. Părea că nu avea nici o îndoială sau reținere în privința organizării unei ambuscade care să mă îndepărteze din calea ei ; dar, bineînțeles, ea nu știa nimic despre atacul asupra lui Litsi sau despre moartea lui Col, lucruri pe care nu i le puteam spune pentru că, fie că l-ar li informat imediat pe fratele ei și l-ar fi presat ca să cedeze, fie că ar fi apucat-o remușcările și atunci n-ar fi întreprins nimic.

Beatrice era unica noastră carte, cu care puteam câștiga sau pierde partida.

Nici de data asta Nanterre n-a telefonat ; și toată ziua n-a sunat nimeni care să se intereseze de recompensa în legătură cu Bradbury.

Timp de două zile anunțul fusese la loc proeminent în ziarele de curse, la fel și în *The Towncrier,* dar, fie că cel care transmisese mesajul nu-1 văzuse, fie că nu voia să răspundă deocamdată.

Ei bine, mi-am zis dezamăgit pe când mergeam să mă culc, la vremea respectivă păruse a fi o idee bună. Fără nici o îndoială și Eva i-a spus la fel lui Adam după ce îi oferise mărul.

Duminică dimineața, înainte de ora șapte,. Dawson m-a chemat prin interfon.

— Răspundeți la telefon, a spus el.

Nu din nou ! **mi-am zis în sinea mea : Doamne, nu din nou !**

Am ridicat receptorul cu un sentiment teribil de teamă, încercând cu greu să nu tremur.

— Ascultă, a spus vocea, mesajul ăla pentru Danielle. Nu vreau să am necazuri, dar recompensa este o treabă sigură ?

17

Da, este. am spus simțind cum nu mai am salivă în gură.

— Atunci, cât ?

Am tras adânc aer în piept abia venindu-mi a crede și cu inima gata-gata să-mi sară din piept.

— Destul de mult, i-am răspuns. Depinde de ce-mi spui... Aș vrea să vii și să stăm de vorbă.

— Nu știu dacă am s-o fac. a spus el fără chef.

— Recompensa va fi mai mare, i-am spus. Și am s-o aduc cu mine.

Respiram mai ușor, mâinile nu-mi mai tremurau.

— Nu vreau să am necazuri, a zis el.

— N-o să ai. Dumneata îmi spui unde să ne întâlnim și eu am să vin.

— Cum te cheamă ?

Am ezitat o fracțiune de secundă.

— Christmas, i-am spus.

— Bine, domnule Christmas, nu mă întâlnesc cu dumneata fără o sută de bătrâne.

Era agresiv, suspicios și precaut, toate laolaltă.

— E-n ordine, am spus tărăgănat. Sunt de acord.

— La vedere, pe masă, a spus el.

— Da, s-a făcut.

— Și dacă-ți spun ceea ce te interesează, dublezi suma.

— Dacă-mi spui adevărul, da.

— Mda, a spus el acru. Atunci e-n ordine... Slai în Londra, nu ? Ăsta e număr de Londra.

— Da.

— Ne întâlnim la Bradbury, a continuat el. In oraș, nu la hipodrom. Vii la Bradbury la ora douăsprezece și ne întâlnim la cârciuma de acolo... King's Head. Cam pe la jumătatea lui High Street.

— Voi fi acolo, i-am spus. Cum o să te recunosc ?

S-a gândit respirând anevoie.

— O să țin in mână *The Sporting Life,* cel cu anunțul dumitale.

— Și... ă-ă... cum te cheamă ? l-am întrebat.

Avea răspunsul la întrebare pregătit :

— John Smith, a spus el prompt. Atunci o să ne vedem, domnule Christmas. O.K. ?

— O.K., am spus.

A închis telefonul și eu m-am lungit iar în pat simțindu-mă mai degrabă neliniștit decât încântat. Peștele nu părea că se prinsese bine în undiță. Mușcase din momeală, dar șovăia. Speram al dracului de tare să-și facă apariția în locul și la ora la care spusese, iar dacă venea, să fie omul care-mi trebuia.

Vorbea o engleză rurală, nu foarte dialectală, exact vorbirea obișnuită din ținutul Berkshire pe care o auzeam zilnic în Lambourn. Nu părea din cale afară de inteligent sau viclean, iar suma pe care o ceruse, mi-am zis, spunea foarte multe despre veniturile și pretențiile lui.

Recompensă mare... Când nu făcusem nici o obiecție la o sută, o dublase. Dar pentru el două sute însemna mult.

Era un parior : Litsi îl descrisese ca având în mână un ziar sportiv, un anuar hipic și binoclu. Ceea ce părea acum sigur era că juca la sume mici, fiind un parior pentru care o sută de lire însemna un câștig substanțial. Cred că ar trebui să fiu fericit că nu s-a gândit la o sută ca punct de plecare : o recompensă mare pentru cineva de acest gen ar fi putut fi o mie.

Mulțumit în sinea mea, am încercat să mă ridic din pat, ceea ce întotdeauna în diminețile ce urmau unor căderi îmi izbutea anevoie și cu dureri mari.

Cuburile de gheață ce le pusesem la culcare se topiseră demult, dar glezna care în după-amiaza anterioară se umflase ca o gogoașă, acum își redusese dimensiunile în chip vizibil. Am scos bandajul oxaminându-mi vânătăile ce se înnegriseră și l-am înfășurat din nou strângându-l bine. Din fericire, laba îmi intra în pantof.

în pantaloni, cămașă și pulover am coborât cu liftul la parter și am șterpelit o mulțime de cuburi (ic gheață din frigider, le-am pus în pungi de plastic și mi le-am îngrămădit în șosetă. Dawson a apărut în halat să vadă ce se petrecea în bucătărie și abia a înălțat din sprâncene, tot pe-atât cât înălțase și seara trecută când mă văzuse adunând toate cuburile de gheață din casă.

— Am procedat bine, m-a întrebat el urmărindu-mi mișcările, când v-am chemat dimineață la telefon ?

— Categoric da.

— Zicea că este în legătură cu anunțul, spunea Că se grăbește pentru că este la un telefon public.

— Era la telefon public ?

Mi-am lăsat manșeta de la pantalon în jos, peste șoseta doldora și am simțit cum răceala gheții trece prin bandaj.

— Da, a spus Dawson. Auzeam țiuiturile. Nu \ i alegeți cu degeraturi de la gheață ?

— Niciodată până acum.

Ușor resemnat, a spus că micul dejun va fi iervit în salonul de dimineață într-o jumătate de iar eu i-am mulțumit și mi-am petrecut timpul I 1 aveam la dispoziție trezindu-1 pe Litsi, care I .pus cu ochii cârpiți de somn că nu era obișnuit I • scoale înainte de zece în zilele de duminică.

— A apărut o pistă la orizont, i-am explicat și i-am povestit despre John Smith.

— Ești sigur că nu-ți întinde Nanterre o cursă ? m-a întrebat Litsi trezindu-se de-a binelea. Nu uita că Nanterre ar fi putut foarte bine să vadă și el acel anunț. Ar fi posibil ca *tu* să fii cel legat fedeleș și nu invers... Sper că te-ai gândit la asta, nu ?

— Da, m-am gândit. Dar cred că John Smith este curat. Dacă ar fi fost o capcană, s-ar fi prezentat altfel, mai mult ca sigur.

S-a încruntat.

— Am să vin cu tine, a spus el.

Am clătinat din cap.

— îmi face plăcere compania ta. dar Sammy este liber pentru că suntem cu toții acasă, ori, dacă plecăm amândoi...

— E-n ordine, a spus el. Dar nu te urca în balcoane. Ce-ți mai face glezna ? Sau nu trebuie să întreb ?

— Cam pe jumătate spre normal, i-am spus. Danielle exagerează.

— Nu prea mult. Și-a trecut o mână prin păr. Ai destui bani lichizi pentru John Smith ?

— Da, acasă la mine. în drum am să trec pe-acolo. O să mă întorc aici după-amiază, nu știu când.

— Totul are să fie bine, a spus el sec.

După ce am făcut o verificare foarte amănunțită a mașinii, am plecat spre Lambourn. Totuși era posibil ca John Smith să fie o capcană, deși.

cântărind lucrurile, nu-mi venea să cred. Nanterre nu putea găsi un actor care să acopere toate nuanțele din atitudinea lui John Smith și nici el însuși n-avea cum să-i imite vocea. Ar fi fost posibil ca John Smith să fie cineva care să încerce să pună mâna pe recompensă fără a avea nimic de dat în schimb : ar putea fi un pungaș, mi-am zis. dar nu un pericol mortal.

Casa mea era goală și rece. Am deschis toate scrisorile care se adunaseră de la începutul săptămânii, le-am luat pe cele care mă interesau, iar pe celelalte le-am aruncat la coș laolaltă cu numeroase ziare necitite. Am frunzărit gazetele de duminică și am găsit două sau trei mențiuni despre împușcarea lui Col prezentate ca noutăți și ca paragrafe speciale în paginile de sport. Toate istorisirile aminteau de Cascade și Cotopaxy, dar nu puneau întrebarea capitală *de ce* și spuneau doar că autorul rămânea un mister total. De când a venit, n-o văzusem niciodată pe Beatrice citind un ziar sportiv și speram al dracului că n-o să înceapă chiar în dimineața asta.

Am adunat câteva lucruri pe care să le iau cu mine : lenjerie curată, bani lichizi, hârtie de scris, un casetofon de buzunar, casete de rezervă și câteva fotografii alese dintr-un sertar unde zăceau de-a valma.

Am dus în mașină și video-recorder-ul pe care-l folosisem ca să fac filmul ce-1 incrimina pe Maynard, precum și câteva casete de rezervă și baterii, dar totul mai mult ca să fie, „în caz de nevoie", nu ca un plan precis de utilizare. Am luat din bucătărie, de unde-1 țineam, un mic aparat pe care îl cumpărasem din New York și care por-

nea maşina de la distanţă. Funcţiona prin radio, comanda fiind preluată de un receptor din maşină care declanşa aprinderea şi pornea motorul. îmi plăceau aceste dispozitive ingenioase, iar cel de faţă era foarte folositor pe vremea geroasă pentru că puteai să-ţi porneşti maşina din casă şi motorul se încălzea înainte ca tu însuţi să plonjezi în viscolul de afară.

Mi-am luat mesajele de la robotul telefonic rezolvând pe cele urgente, mi-am burdușit șoseta cu alte cuburi de gheaţă şi, in cele clin urmă. am plecat spre Bradbury, ajungând în orăşelul de provincie cu zece minute mai devreme la locul de întâlnire.

Am descoperit că King's Head era o clădire mică, pătrată, din cărămidă, relativ modernă şi profilată pe bere. N-avca nimic din savoarea vremurilor de altădată, nu erau nici vase cu jar pentru încălzit, nici bârne de stejar, nici abajururi roşii, nici căni de cositor ; dar nici parcare nu avea. Bradbury Arms de peste drum părea dotat clin plin cu orice.

Am parcat maşina în stradă şi am intrat în cârciuma King"s Head, oprindu-mă mai întâi în barul pentru publicul de rând, unde se găseau un panou pentru aruncări la ţintă, numeroase bănci şi mese joase, un covor de iută şi un bar destul de sărac.

Nu era nici un client.

Am încercat apoi barul select, mobilat mai cu grijă, cu cristal pe mese şi cu fotolii relativ confortabile, din lemn. M-am aşezat şi eu în unul şi am aşteptat.

A apărut un bărbat în spatele tejghelei și m-a întrebat ce doresc.

— O bere blondă.

Mi-a dat-o și am plătit.

Am pus pe cristalul de pe masa din fața mea plicul mare, maro în care era fotografia lui Nanterre dată de lordul Vaukhnley. De fapt, plicul era burdușit și cu micul casetofon de buzunar, alte patru fotografii, două grămezi de bancnote puse în plicuri separate și câteva coli de scris. Tot ceea ce îmi trebuia în legătură cu John Smith era pregătit, dai- John Smith nu se zărea nicăieri.

Câțiva oameni din partea locului, cunoștințe bune ale barmanului, au intrat și au comandat băutura obișnuită. Se uitau curioși la mine, eu fiind pentru ei un străin. Nici unul dintre ei nu avea în mână un ziar. Și am mai remarcat că nu era nici o femeie în local.

Am auzit un zgomot... un zornăit de zaruri... cineva juca table în barul pentru publicul de rând, așa că mi-am luat plicul și berea și m-am reîntors acolo ca să mă uit.

De data asta aici erau trei clienți : doi jucau lable și altul stătea pe marginea unei bănci uitându-se la ceas.

Pe bancă, lângă el, zăcea ziarul *The Sporting Life.* **de sâmbătă, cu anunțul tipărit cu litere aldine în partea de sus a paginii.**

Cu un sentiment de o mare ușurare m-am dus spre el și m-am așezat pe bancă, ziarul rămânând între noi.

— Domnul Smith ? am întrebat.

A tresărit speriat, cu toate că mă urmărise cu privirea când mă îndreptasem spre el.

Avea în jur de cincizeci de ani, purta o jachetă cafenie, închisă in față cu fermoar și arăta cu un ins deprins cu înfrângerile. Păru-i încă negru era pieptănat cu grijă ca să-i acopere parțial chelia, iar vârful nasului îi era îndreptat exact în jos de parcă cineva i-ar fi imprimat direcția respectivă, *m* vremuri demult apuse.

— Numele meu este Christmas, i-am spus.

M-a privit atent și s-a încruntat.

— Te cunosc parcă.

— Posibil, i-am spus. Ți-am adus banii... Vrei să bei ceva ?

— O să-mi aduc eu, a spus el.

S-a ridicat grăbit și s-a îndreptat spre bar ca de acolo să mă studieze neîncrezător. Am băgat mâna în plicul mare, am apăsat pe tasta de înregistrare a casetofonului și am scos primul pachet cu bani pe care l-am așezat pe masă, lângă paharul meu.

în cele din urmă, s-a întors cu o halbă și a băut cu sete cam o treime din ea.

— De ce șchiopătezi ? m-a întrebat punându-și cu grijă halba pe masă.

— Mi-am luxat glezna.

— Ești jocheul acela, Kit Fielding, a spus el.

Am simțit cum l-a cuprins teama când m-a identificat și am împins banii spre el spre a-1 ține locului, ca să-1 opresc să nu-și ia tălpășița.

— O sută, la vedere, i-am spus.

— N-a fost vina mea, s-a scuzat el grăbit, pe jumătate belicos, jumătate in defensivă.

— Nu. știu asta. Ia banii.

A întins o palmă mare, cu degete cioturoase, a luat prada, a verificat și i-a dat drumul într-un buzunar interior.

Totuși, nu era pregătit. Stânjeneala, privită sub aspect cauză și efect, era prima de care trebuia să mă ocup.

— Ascultă, vreau ca lucrurile să se oprească aici, a spus el nervos. N-am știut ce hotărâre să iau. Am văzut anunțul vineri... dar, știi, de fapt, atunci eu n-ar fi trebuit să mă aflu la curse. Dumitale îți spun că am fost acolo dar nu vreau ca lucrurile să meargă mai departe.

— Mda, am spus eu pe un ton neutru.

— Dar vezi, nu mi-ar pica rău niște bani neunpozitabili, cui i-ar cădea rău ? Așa că m-am gândit să-ți spun, dar valorează două sute pentru dumneata.

— Restul se află aici, l-am întrerupt arătând ipre plicul maro. Trebuie doar... să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Ascultă, eu atunci trebuia să fiu la muncă. Am șters-o zicând că am gripă. Dacă șefii m-ar fi pe rit n-aș fi fost concediat, aș fi primit doar n mușturuială, dar nu vreau ca soția mea să afle, IIII înțelegi ? Ea mă credea la lucru. M-am întors Rasă la ora obișnuită. Dacă-ar ști, ar apuca-o durerile de stomac, e ceva cronic la ea. Nici nu < Pea să audă de pariuri, înțelegi ce vreau să spun ?

— Iar dumitale îți place să faci câte un mic l'.uiii la curse, i-am spus.

- Nu-i nimic rău în asta, nu ? a întrebat.

- Nu, i-am răspuns.

- Nevasta nu știe că sunt aici, a continuat el. \ ita nu e cârciuma mea. I-am spus că vin la

Bradbury ca să-mi iau ceva pentru motor.. Schimb uleiul și am nevoie de un filtru. Nu trebuie să scot nici o vorbă despre întâlnirea noastră. înțelegi ? Dimineață te-am sunat din oraș când am ieșit să plimb câinele. Așa că mă înțelegi, nu vreau să afle.

M-am gândit, fără a mă simți vinovat, la micul meu casetofon care înregistra, dar cred că efuziunea domnului Smith ar înceta într-o fracțiune de secundă dacă ar afla de existența lui. Totuși, el părea că nu este genul de om care să suspecteze o asemenea prezență.

— Sunt sigur că n-o să se afle, domnule Smith, i-am spus.

Din nou a tresărit ușor la auzul numelui.

— Știi, numele meu nu este Smith, cred că ți-ai dat seama. Dar, dacă nu-l știi, eu sunt mult mai în siguranță, mă înțelegi ?

— Da, i-am spus.

A băut aproape toată berea și și-a șters gura cu o batistă albă cu carouri maro pe margini. Ce' doi bărbați care jucau table și-au terminat partid și au plecat în barul select lăsându-ne singuri î decorul spartan.

— Mă uitam la caii din padoc și o pornise spre bookmaker-i când tipul ăla a venit la mi și mi-a oferit o bancnotă de cinci lire ca să duc mesaj.

— O bancnotă de cinci, am repetat eu.

— Mda... ei bine, i-am spus : Zece și e-regulă. A pufnit pe nas. N-a fost foarte încânta Mi-a aruncat o privire disprețuitoare dar, în cel din urmă, s-a învoit. Zece lire, asta înseamnă puteam să pariez în voie pentru cursa aceea, î țelegi ce vreau să spun ?

— Da, i-am răspuns.

— Așa că tipul ăla a zis că tot ceea ce trebuia să fac era să mă duc la un bărbat pe care mi-1 va arăta el și să-i spun că Danieile îl roagă să vină sus, în balcon, să admire priveliștea.

— Asta a spus el în mod sigur ?

— M-a pus s-o repet de două ori. Apoi mi-a dat două bancnote de cinci și mi-a arătat un bărbat înalt, cu un pardesiu de culoare închisă, cu o înfățișare foarte distinsă. M-am răsucit să-1 văd, dar când am revenit la loc individul plecase. în orice caz, îmi plătise ca să transmit mesajul, așa că l-am transmis. Nu m-am gândit deloc la el, înțelegi ? Vreau să spun că nu părea nici un pericol în el. Știam că balconul nu era deschis, dar, dacă el dorea să urce acolo, îl privea. Mă înțelegi ?

— Da, înțeleg.

— Am transmis mesajul și domnul cu înfățișare elegantă mi-a mulțumit, iar eu m-am dus la bookmaker-i și am pus amândouă bancnotele de cinci pe Applejack.

Domnul Smith făcea parte din categoria oamenilor ghinioniști, mi-am zis în sinea mea. Atunci eu călărisem pe Pinkeye și îl bătusem pe Applejack, care se plasase pe locul al doilea.

— Nu bei, a observat el îndreptându-și privirile spre paharul meu care era plin.

Berea însemna un plus de greutate pentru mine.

— Dacă-ți face plăcere, poți s-o iei dumneata, i-am spus.

A luat paharul fără alte comentarii și a înghițit pe nerăsuflate conținutul.

— Ascultă, a zis el. Mai bine mi-ai spune... bărbatul căruia i-am transmis mesajul a fost cel care a căzut de la balcon ?

Ochii îi erau speriați, aproape pledând pentru orice răspuns în afară de acel de care se temea.

— Mă tem că da, i-am spus.

— M-am gândit eu că așa trebuie să fie. Nu l-am văzut când a căzut, eu eram afară, în față, la bookmaker-i, înțelegi ? Dar mai apoi am auzit ici și colo oamenii vorbind despre haine și alte asemenea lucruri... totuși, n-am știut despre ce a fost vorba până în ziua următoare când s-a scris în gazete. Și-a clătinat capul. Totuși, eu nu puteam să spun nimic despre ce se întâmplase la curse din moment ce nevastă-mea știa că n-am fost acolo, nu ?

— Dificil, într-adevăr, am încuviințat eu.

— N-a fost vina mea că el a căzut de la balcon, a continuat posomorât. Așa că m-am gândit ce rost avea să-i povestesc cuiva despre mesaj. Și mi-am pus lacăt la gură. Poate că acea Danielle l-a îmbrâncit, m-am gândit eu. Poate că era soțul ei, iar amantul m-a pus să-l trimit acolo, sus, ca ea să-i poată face vânt. Mă înțelegi ?

Mi-am înăbușit un zâmbet văzând ce avea el în cap.

— Nu voiam să am de-a face cu poliția, înțelegi ? Vreau să spun că, datorită dumitale, n-a fost omorât, așa că nu s-a întâmplat nimic rău, nu ?

— Nu, am spus. N-a fost împins. Și-a pierdut echilibrul pe niște grămezi de scânduri lăsate acolo de constructori. El mi-a povestit, explicându-mi cum a căzut.

— O ! Domnul Anonim Smith părea și ușurat și dezamăgit că nu fusese implicat într- o încercare de crimă pasională. înțeleg.

— Dar, am continuat eu, el este curios în privința mesajului. Ar vrea să știe cine te-a rugat să i-1 dai, așa că ne-am hotărât să dăm acel anunț ia ziar.

— Deci îl cunoști ? m-a întrebat el perplex.

— Acum da, am răspuns.

— A ! A dat din cap.

— Omul care ți-a dat mesajul, l-am întrebat pe un ton indiferent, îți amintești cum arăta ?

Am încercat să nu mi se taie respirația. Totuși domnul Smith a simțit că aceasta era o întrebare crucială și a privit semnificativ spre plic, mintea lui concentrându-se asupra celui de al doilea pachet cu bancnote.

— Cea de-a doua sută este a ta dacă mi-1 poți descrie, i-am spus.

— Nu era englez, a zis el, avântându-se. Tip forte, voce dură, nas mare.

— Ți-1 amintești clar ? l-am întrebat relaxându-mă în sinea mea. L-ai recunoaște ?

— Mă gândesc la el de joi, a răspuns el simplu. L-aș recunoaște.

Am scos cu nonșalanță cele cinci fotografii din plic : toate erau poze alb-negru, lucioase, de opt pe voce, cu oameni care-și primeau trofeele după • urse. în patru dintre ele jocheul care câștigase era Fielding, dar în două stăteam cu spatele spre

aparatul de fotografiat. Pozele erau cel mai corect test pe care-1 putusem improviza în timpul scurt pe care-1 avusesem la dispoziție.

— Vrei să te uiți la aceste poze și să-mi spui dacă respectivul se află în ele ? i-am zis.

Și-a scos o pereche de ochelari și i-a pus pe nasul turtit : era un bărbat șters, nefericit.

A luat fotografiile, s-a uitat la ele cu atenție, una câte una. Poza lui Nanterre era a patra dintre cele cinci ; s-a uitat la ea și a trecut mai departe. A privit-o și pe a cincea și le-a pus pe toate jos, pe masă. Am sperat din tot sufletul să nu-mi confirme dezamăgirea.

— Ei bine, a spus el chibzuind. Da, este.

L-am privit abia mai respirând și am așteptat. Dacă. într-adevăr, îl recunoștea pe Nanterre, îi îndeplineam orice dorință.

— Ascultă, a spus parcă speriat de propriul tupeu, ești Kit Fielding, așa-i ? Nu duci tu lipsă de parale. Și bărbatul care a căzut arăta destul de bogat. înțelegi ce vreau să spun ? Fă două sute cincizeci și am să ți—1 arăt care este.

Am respirat adânc și m-am prefăcut că iau în scamă propunerea fără tragere de inimă.

— E-n ordine, am spus în cele din urmă. Fie două sute cincizeci. A trecut rapid prin fotografii și 1-a arătat cu precizie pe Nanterre.

— El este, a zis el.

— Ai cele două sute cincizeci de lire, i-am spus. I-am dat cel de al doilea plic. Acolo sunt o : ută de lire. Mi-am scos portmoneul din buzunar și i-am mai dat cincizeci. Mulțumesc, i-am spus.

A clătinat din cap și și-a pus banii de-o parte, cu grijă, ca mai înainte.

— Domnule Smith, l-am întrebat eu relaxat, Ce-ai face pentru încă o sută ?

S-a holbat la mine prin ochelari.

— Ce vreți să spuneți ?

Părea plin de speranță. I-am spus :

— Dacă scriu câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, vrei să-ți scrii numele de familie pe ea ? Numele de John Smith merge foarte bine.

— Ce cuvinte ? m-a întrebat părând din nou înspăimântat.

— Am să ți ie scriu, i-am spus. Apoi o să vezi dacă o poți semna.

— Pentru o sută de bătrâne ?

— Exact.

Am scos o foaie de hârtie din plic, mi-am deschis stiloul și am scris : „La cursele din Bradbury (am menționat data) i-am transmis unui domn un mesaj. în sensul că Danieile voia ca el să vină sus, ia balcon. Bărbatul care mi-a dat acel mesaj este cel pe care l-am indicat în fotografie".

I-am dat-o domnului Smith. A citit-o, Nu era sigur de consecințele semnăturii sale, dar încă se mai gândea la cele o sută de lire.

— Semnezi, domnule Smith ? l-am întrebat.

— Da, Cu înfloriturl, așa cum se cere a fi o semnătură.

I-am dat stiloul meu. Fără prea multe ezitări a făcut așa cum îi cerusem.

— Grozav, am spus luând coala și am băgat-o cu fotografiile înapoi în plic. Mi-am scos portmo-

neul din nou, i-am mai dat o sută de lire și am văzut cum îi străluceau ochii aproape cu foame când a zărit banii care încă-i mai aveam.

— Mai sunt și alte o sută cincizeci de lire înăuntru, i-am spus arătându-i-le. Ar face în total în jur de cinci sute.

Jocul începuse să-i placă tot mai mult. A spus :

— Pentru acelea ce-ai dori ?

— Să mă scutești să te urmăresc până acasă, i-am răspuns blând. Aș vrea să-mi scrii pe o foaie separat numele adevărat și adresa.

Am scos o coală din plic.

— Stiloul meu încă mai este la dumneata, i-am reamintit. Fii bun și scrie.

Arăta de parcă l-aș fi lovit în moalele capului.

— Am venit cu autobuzul, a răspuns el abia auzit.

— Pot să urmăresc și autobuzele, i-am răspuns.

Părea că e gata să i se facă rău.

— N-am să-i spun soției dumitale că ai fost la curse, i-am promis. N-am s-o fac dacă ai să-ți scrii numele, așa că nu va mai fi cazul să te urmăresc.

— Pentru o sută cincizeci ? a întrebat el slab.

— Da.

Și-a scris numele și adresa cu litere mari :

A.V. HODGES
44, CARLETON AVENUE
WIDDERLAWN, NR BRADBURY

— Ce înseamnă A.V., l-am întrebat.

— Arnold Vincent, a spus inocent.

— E-n ordine, am zis. Poftim restul de bani. I-am numărat în locul lui. Să nu-i joci pe toți deodată.

A apărut surprins și apoi, rușinat, a râs scurt :

— Nu mă pot duce des la curse, înțelegi ? Nevastă-mea știe câți bani am.

— Acum nu știe, i-am răspuns vesel. Mulțumesc foarte mult, domnule Smith.

18

Aveam destul timp și m-am gândit că poate ar fi bine să fiu totuși sigur. Am hoinărit aiurea în timp ce John Smith și-a cumpărat filtru de ulei de la un garaj. A luat apoi autobuzul, iar eu l-am urmărit discret până la Widderlawn.

John Smith a coborât și s-a îndreptat spre Carleton Avenue unde s-a oprit la numărul 44, o clădire a consiliului comunal, bine îngrijită, ce i'orma un singur corp cu surata ei de alături. A deschis ușa cu cheia și s-a făcut nevăzut.

Mulțumit de rezultate, m-am întors la Londra și, când tocmai intram în hol, l-am întâlnit pe Litsi care ieșea din bibliotecă.

— Te-am văzut când ai venit, a spus el tărăgănat. Ferestrele bibliotecii dădeau, într-adevăr, în stradă. Sunt încântat că te-ai întors.

Mă așteptase, mi-am zis în gând.

— N-a fost o capcană, i-am spus.

— Văd.

Am zâmbit brusc și cl a continuat :

— Ești ca un motan care toarce, dacă am văzut vreodată vreunul.

Am făcut semn cu capul spre bibliotecă :

— Să mergem înăuntru și o să-ți povestesc.

Am luat cu mine sacoșa cu haine și plicul mare în camera lungă, panelată, cu pereții căptușiți cu rafturi de cărți, cu covoare persiene, cu draperii roșii de catifea și perdele de tul. Era o cameră elegantă și bine proporțională. De obicei, aici erau primiți oaspeții ce nu făceau parte dintre intimii casei, care, de regulă, erau invitați sus ; pentru mine avea aerul unor săli de așteptare scumpe, lipsite de viață.

Litsi și-a coborât privirile spre picioarele mele.

— Poți călca pe toată talpa ? m-a întrebat fără să-i vină a crede.

— Mda.

Am pus jos sacoșa și plicul și m-am descălțat de pantoful stâng în care se scursese unul din pachetele cu cuburi de gheață. Spre oroarea lui, am luat cealaltă pungă din șosetă, care rămăsese intactă și-am vărsat conținutul într-un ghiveci cu plante ornamentale. Cea de a doua pungă, care se golise din proprie inițiativă, a urmat-o pe prima în coșul de gunoi. Mi-am scos șoseta udă, am împăturit-o, am pus-o pe sacoșă și am încălțat din nou pantoful jilav.

— Cred că toate astea au fost un fel de frigider ambulant, a spus Litsi.

— Exact.

— Eu aș fi pus o compresă caldă, a zis el căzut pe gânduri.

— Gheața este mai eficace.

Am luat plicul și m-am îndreptat spre cele două fotolii așezate de o parte și de alta a mesei pe care se afla o veioză ; am aprins veioza și m-am așezat în fotoliu. Litsi m-a urmat ocupând si el celălalt fotoliu. Biblioteca era mai întotdeauna în semiîntuneric, luminile trebuind să stea aprinse mai mereu, cenușiul după-amiezii topindu-se în faldurile crem ale perdelei de tul de la fereastra ce dădea spre stradă.

— Domnul Smith poate vorbi el însuși, am spus.

Am pus micul casetofon pe masă, am derulat banda și am apăsat tasta de pornire. Listi, domnul cu înfățișare distinsă, a ascultat cu o fascinație crispată până în momentul în care el fusese salvat, iar către sfârșit a rămas cu sprâncenele înălțate, ceea ce însemna că nu înțelesese ceva.

I-am arătat hârtia pe care o semnase John Smith și, în timp ce o citea, eu am desenat un cerc cu stiloul în jurul capului lui Nanterre din fotografie.

— Domnul Smith locuiește, într-adevăr, acolo unde a scris, i-am spus. L-am urmărit până acasă, ca să fiu sigur.

— Dar, dacă l-ai urmărit, a spus Litsi surprins, de ce i-ai mai dat ultimele o sută cincizeci de lire ?

— O... mde,... n-am mai pierdut vremea ca să-i aflu numele de la vecini. Litsi părea sceptic. Ei bine, am continuat eu, le merita.

— Ce-ai de gând să faci cu toate astea ? m-a întrebat el schițând un gest cu mâna.

— Cu puțin noroc, asta, i-am răspuns.

Și i-am povestit.

Grație liftului am urcat trei etaje și m-am oprit în camera de bambus ca să-mi scot încălțările, să fac duș, să-mi pun alte fețe, hotărând să întrerup cuburile de gheață.

Cred că începusem să mă simt ca acasă în camera foarte elegantă. Se pare că Beatrice renunțase la planurile de a o lua cu forța, deși ținuse cu tot dinadinsul să nu am nici un dubiu în privința tăriei resentimentelor sale ; și, cum afecțiunea mea pentru cameră creștea cu fiecare zi, îi înțelegeam tot mai mult amorul propriu jignit.

Seara când am coborât la cină, ea nu era în sufragerie ; nu se aflau decât prințesa, Danielle și Litsi, care le turna băutură în pahare.

M-am înclinat ușor spre prințesă pentru că o vedeam prima oară în această zi și am sărutat-o pe Danielle pe obraz.

— Unde ai fost ? m-a întrebat ea pe un ton neutru.

— La pescuit.

— Ai prins ceva ?

— Am pus momeală pentru un rechin, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire rapidă, cu zâmbete în ochi. Pentru o fracțiune de secundă, în fața mea s-a aflat iar Danielle cea de altădată, blândă și iubitoare, dar în clipa următoare s-a evaporat. Am luat paharul în care Litsi pusese foarte puțin scotch și am încercat să-mi înăbuș un regret. Chiar în acel moment și-a făcut apariția Beatrice cu ochii-i rotunzi speriați și a rămas în mijlocul camerei de parcă n-ar fi știut ce să facă în continuare.

Litsi a început să-i prepare băutura preferată : ar fi fost un bun rege, dar un barman și mai bun, mi-am zis în sinea mea plăcându-l. Beatrice s-a îndreptat spre sofaua pe care stătea prințesa și s-a așezat lângă ea, de parcă i s-ar fi tăiat genunchii.

Beatrice s-a uitat la băutură fără s-o vadă.

— Casilia, a rostit ea de parcă cuvintele i-ar fi rănit gâtul. Am fost așa de proastă.

— Draga mea, Beatrice... a spus prințesa.

Dintr-o dată Beatrice a început să plângă, nu liniștit, ci cu suspine care erau foarte aproape de gemete.

Prințesa părea încurcată și Litsi a fost cel care a venit în ajutorul lui Beatrice oferindu-i o batistă albă, bărbătească și liniștind-o.

— Spune-ne ce te supără și cu siguranță te vom ajuta, i-a zis el.

Beatrice a scos iarăși un oftat din adâncul plămânilor, gura deschisă i s-a contorsionat într-un cerc agonic și și-a șters ochii cu putere cu batista lui Litsi.

— încearcă să-ți revii, Beatrice, i-a spus prințesa cu o undă de maliție. Nu te putem ajuta până nu știm despre ce este vorba.

Paroxismul ușor teatral al lui Beatrice a dispărut, lăsând locul unei mâhniri autentice. Supralicitarea sentimentelor de compătimire poate că a dat greș, dar căința era reală.

— N-am avut încotro, a spus ea și și-a tamponat cu grijă fardul de la ochi punând marginea batistei împăturite peste pleoapa de jos și clipind din pleoapele de sus, lăsând urme fine, negre, pe batistă.

Nimeni în asemenea momente nu și-ar fi putut șterge ochii mai meticulos, am gândit în sinea mea.

— Am fost atât de proastă, a repetat ea.

— în ce mod. draga mea ? a întrebat-o prințesa, lăsând clar impresia că ea deja o considera astfel pe cumnata ei de mai multă vreme.

— Eu... am vorbit cu Henri Nanterre, a spus Beatrice.

— Când ? a întrebat-o rapid Litsi.

— Chiar acum. Sus, din camera mea.

Și eu și el ne-am uitat la telefonul pentru înregistrări care nu dăduse nici un semn de viață. Până la urmă nici eu, nici Litsi nu ridicasem receptorul la momentul oportun.

— Tu i-ai telefonat ? a întrebat-o Litsi.

— Da, bineînțeles. Beatrice a început să-și revină la starea-i normală de inteligență, atâta câtă era. Ei bine, adică...

— Ce ți-a zis el ca să te tulbure atât de mult ? a întrebat-o Litsi nelăsând-o să-și termine gândul.

— Eu... Eu... El era atât de drăguț când a venit să mă vadă la Palm Beach. dar eu m-am înșelat... m-am înșelat teribil.

— Acum ce anume ți-a zis Nanterre ? a întrebat-o din nou Litsi.

— A zis... s-a uitat la Litsi înspăimântată, a zis că a fost convins că Roland va da ortul popii la vestea că tu ai fost la un pas de moarte... și m-a întrebat de ce n-a murit... Dar eu... eu nici măcar n-am știut că tu ai fost gata-gata să mori. I-am spus că n-am auzit nimic despre asta și că eram sigură să nici Roland, nici Casilia nu știau

nimic, iar el a fost teribil de furios, a urlat... Beatrice și-a clătinat capul. A trebuit să țin telefonul departe de ureche... nu mai puteam suporta.

Prințesa privea uluită și întristată.

— Litsi ! Ce s-a întâmplat ? N-ai spus nimic...

— Henri s-a lăudat, a continuat Beatrice pe un ton jalnic, că el a pus la cale un accident pentru Litsi, care ar fi reușit de minune dacă acest... acest... Nu știa cum să mă numească, așa că s-a mulțumit să arate spre mine. *El* i-a salvat viața lui Litsi. Beatrice s-a înecat. N-am crezut niciodată... absolut niciodată... că Nanterre va face ceva atât de *îngrozitor...* **că, într-adevăr, va** *răni* **pe cineva. Și el a spus... a spus... el a crezut că Roland și Casilia n-or să vrea să mai aibă alți cai morți. Și m-a întrebat cum a reacționat ea când a auzit despre Col... iar, când i-am spus că nu știam nimic despre asta, el a izbucnit în** *urlete...* **A întrebat dacă Roland aflase și i-am spus că habar n-aveam... Și el răcnea in telefon... era total** *ieșit din minți...* **a zis că n-a crezut niciodată că ei au să reziste atât... A zis că deja dura de prea multă vreme și că va mări presiunea.**

Șocul lui Beatrice era profund.

— A zis că jocheul îi stă întotdeauna în cale, îi pune piedici, a adus oameni de pază, telefoane care să înregistreze convorbirile ; așa că mai întâi avea să scape de jocheu. Apoi îi va veni rândul lui Danielle, pe care o va sluți — și atunci nimeni nu-1 va. mâi opri po Roland să semneze. A zis, a adăugat ea cu ochii-i rotunzi, din nou fără lacrimi, ca eu să-i reproduc exact lui Roland toate amenințările lui. M-a sfătuit să spun că el a telefonat aici și s-a întâmplat să ridic eu receptorul.

Prințesa îngrozită, dar cu fruntea sus, a spus :

— N-am să te las să-i spui lui Roland nimic, Beatrice.

— Henri a închis telefonul, a continuat Beatrice, iar eu am rămas sus, în camera mea, gândindu-mă că n-avea să facă toate asteea, că nu putea să slutească chipul Danielle-ei... Ea este tot atât nepoata mea cât și a lui Roland... Așa ceva n-aș fi admis pentru toți banii din lume... Am încercat să mă conving singură că nu erau decât amenințări, dar el chiar o urmărise în seara aceea și el a omorât, într-adevăr, caii ; el s-a lăudat cu astea... și eu n-am vrut să cred că a încercat să-l omoare pe Litsi... Să-l omoare !... Nu era cu putință... Dar el părea atât de pornit... n-aș fi crezut că putea fi astfel. S-a întors implorând-o pe prințesă. Casilia, poate că sunt proastă, dar ticăloasă nu sunt.

Ascultam avalanșa de mărturisiri cu profundă neliniște. Nu voiam ca remușcările ei târzii să distrugă planurile făcute cu atâta grijă. Aș fi preferat ca țelurile ei inițiale să rămână puternice și intacte.

— L-ai sunat din nou ? am întrebat-o.

Beatrice nu voia să vorbească cu mine și n-a răspuns până ce Litsi n-a pus aceeași întrebare.

— L-am sunat, a recunoscut ea pe un ton ce implora iertare, dar deja plecase.

— Deja ? a întrebat Litsi.

Beatrice a spus cu o voce mult mai slabă :

— El mi-a spus că nu-l mai pot găsi la acel număr. în orice caz, nici până acum nu prea era de găsit acolo. Adică...

— De câte ori ai vorbit cu el ? a întrebat-o Litsi cu blândețe. Și la ce oră din zi ?

Beatrice a ezitat, dar a răspuns :

— Azi și ieri cam în jurul orei șase și joi dimineața și... Ea încerca să-și amintească. Trebuie să fi fost miercuri seara la șase și luni de două ori, după ce am aflat... Vocea i s-a pierdut, recunoașterea, chiar și parțială, alarmând-o brusc.

— Ai aflat ce ? a întrebat-o Litsi fără menajamente.

Ea a răspuns nefericită :

— Marca și culoarea mașinii lui Danielle. El voia să știe... Eu habar n-am avut... A gemut brusc... că el voia s-o atace. Când mi-a spus la telefon nici nu mi-a venit să cred... Când el i-a spus lui Litsi... când a zis că tinerele femei n-ar trebui să șofeze singure noaptea. S-a întors apoi spre Danielle spunându-i stăruitor : Danielle, cu niciodată nu ți-aș face vreun rău, niciodată.

— Dar joi i-ai spus că eu și Danielle vom merge la cursele de la Bradbury, a continuat Litsi.

— Da, dar el mi-a *cerut* să-i spun amănunte de acest fel, a zis Beatrice furioasă. Voia să fiu la curent cu cele mai mărunte lucruri tot timpul. Mă întreba ce se întâmplă... spunea că, dat fiind că era important și pentru mine ca el să reușească, trebuia să-l ajut cu detalii, orice fel de amănunte, cât de mici.

Am întrebat în aceeași manieră ca Litsi, ca să n-o stârnesc :

— în ce măsură era important și pentru dumneavoastră, doamnă Bunt ?

Totuși, a fost iritată. S-a uitat lung la mine și n-a răspuns. Litsi a reformulat întrebarea :

— Ți-a promis Henri... poate un cadou frumos... dacă reușea ?

Beatrice s-a uitat nesigură la prințesă, al cărui chip era sever, iar privirea ațintită asupra mâinilor așezate în poală. Nimic pe lume n-ar fi convins-o să-și spioneze cu bună știință gazda în favoarea dușmanului fratelui ei și îmi imaginez că încerca din răsputeri să nu-și arate pe față dezgustul.

Beatrice i-a răspuns lui Litsi autoscuzându-se :

— Bineînțeles eu am partea mea din capitalul familiei de Brescou, dar te costă mult să-ți menții *-poziția socială* în Palm Beach... Știți seratele, la care nu invit mai mult de cincizeci de prieteni apropiați... nimic de proporții... și servitorii, n-am decât doi, soț și soție... Abia dacă mi-ajunge, iar Henri a spus, Henri a promis...

A făcut o pauză cuprinsă de îndoieli.

— Un milion de dolari ? a sugerat Litsi.

— Nu, nu, a protestat ea, nu atât de mult. El a zis că, atunci când pistoalele vor începe să fie fabricate și când el va fi încheiat prima afacere bună cu arme, ceea ce gândea că se va întâmpla înainte de un an, îmi va trimite în dar două sute cincizeci de mii... și, după aceea, o sută de mii în fiecare an, timp de trei ani. Nu era mult... dar, știți, pentru mine ar fi contat.

O serată pentru o sută de persoane, am gândit în sinea mea sarcastic. O mică înălțare ca poziție socială printre cei bogați. Se ajungea în total la' ceva mai mult de o jumătate de milion. Diferent era vizibilă.

— Nu am văzut nimic rău în a încerca să-conving pe Roland, a spus ea. Când am venit aici

am fost sigură că voi reuși cu ușurință, după care urma să-mi primesc banii de la Nanterre și să fac ce vreau cu ei.

— V-a dat un contract scris ? am întrebat-o.

— Nu, bineînțeles că nu, a răspuns ea uitând că vorbea cu mine, dar mi-a promis. El este un *(jcntleman.*

Chiar și ea, după ce a spus-o, și-a dat seama că Nanterre putea fi orice, de la un aristocrat până Ia un om de afaceri, dar gentleman, în orice caz, nu.

— A promis, a repetat ea.

Beatrice părea să se simtă mai în largul ei, ca și cum mărturisirea completă ar fi scuzat vinovăția.

Eram neliniștit să aflu câte informații transmisese până a-și da seama de adevărata față a lucrurilor, după care începuseră mustrările de conștiință. Multe planuri aveau să se ducă pe apa .sâmbetei, dacă ea nu relatase ceea ce voisem noi.

— Doamnă Bunt, am spus eu cu un exces de modestie, dacă Henri Nanterre v-a spus că avea de gând să scape de jocheu, v-a dat de înțeles și cum ? Sau poate când ? Ori unde ?

— Nu, n-a spus, a răspuns ea prompt, privindu-mă cu dezaprobare.

— Dar poate că i-ați spun unde mă duc și când, la modul la care i-ați vorbit despre Danielle si Litsi ?

Pur și simplu, a rămas holbându-se la mine. Litsi înțelegând ce-am vrut eu să aflu, a spus :

— Beatrice, dacă i-ai povestit lui Nanterre unde ar putea fi Kit vulnerabil, trebuie să ne spui .'.cum, serios, trebuie.

S-a uitat la el bătând în retragere.

— Din cauza lui (acela eram eu) Roland n-a fost de acord cu planurile lui Nanterre. Așa mi-a spus Roland. Și *el* însuși a recunoscut-o. Și-a înălțat brusc capul în direcția mea. El a spus-o pe față la cină... l-ați auzit... că, atâta vreme cât el se află aici, Roland n-o să semneze. Are atâta putere... toți faceți ceea ce vă spune el... Henri a zis că, dacă n-ar fi fost el aici, totul s-ar fi aranjat chiar din prima zi, înainte de venirea mea. Totul este din cauza lui. *El* a fost cel care l-a determinat pe Henri să facă toate acele lucruri îngrozitoare. Din cauza *lui* probabil că eu nu-mi voi mai căpăta banii. Așa că, atunci când Henri mi-a cerut dacă pot să aflu când și unde jocheul va fi singur... ei bine, ... i-am spus că o voi face... că eram bucuroasă să o fac !

— Tanti Beatrice ! a exlamat Danieile. Cum ai putut ?

— El mi-a luat camera ! a explodat Beatrice. *Camera mea !*

Au urmat câteva clipe de tăcere tensionată. Apoi am spus blând :

— Dacă ne spui ce i-ai povestit lui Henri Nanterre, atunci n-am să mă duc acolo... niciodată.

— Trebuie să ne spui, a intervenit prințesa vehement. Dacă i se întâmplă ceva lui Kit din cauza ta, Beatrice, nu vei mai fi primită niciodată nici în această casă, nici la castel.

Beatrice parcă a împietrit la această amenințare atât de teribilă.

— Pe deasupra, a spus Litsi pe un ton dur, tu nu-mi ești nici soră, nici cumnată, nici mătușă.

Nu suntem legați prin sentimente de familie. Tu ai dat informații care ar fi putut duce la moartea mea. Dacă ai făcut același lucru și în privința lui Kit, ceea ce se pare că da, iar dacă Nanterre reușește să-l omoare, ai să fii vinovată de co-participare la crimă și eu am să informez poliția în acest sens.

Beatrice s-a prăbușit total. Asta întrecerea cu mult măsura în care ea ar fi vrut să se implice, iar amenințarea lui Litsi suna de parcă s-ar fi auzit în depărtare apropiindu-se cu pași grei un viitor proces penal.

Beatrice i-a răspuns lui Litsi ușor șocată :

— I-am spus lui Henri unde-și ține mașina cât stă aici. Iar în seara asta i-am spus că mâine o să meargă s-o ia pe Danieile pentru ultima oară... că se duce la mașină în jurul orei unu și jumătate... Henri a zis că este excelent... dar apoi el a vorbit despre tine la Bradbury, despre caii care au murit... și a început să țipe, iar eu mi-am dat seama... în ce mod m-a folosit. Fața i s-a schimonosit de parcă ar fi vrut să plângă din nou, dar, probabil, simțind lipsa totală de compasiune, și-a domolit impulsul și și-a plimbat privirea de la unul la celălalt căutând milă.

Litsi arăta ușor triumfător, așa cum mă simțeam și eu, de altfel. Totuși prințesa era șocată și ochii i se făcuseră mari.

— Garajele de pe aleea aceea întunecată ! a spus ea înspăimântată. Kit, să nu te duci acolo.

— Nu, am asigurat-o eu. Am să-mi parchez mașina în altă parte.

S-a destins, vizibil mulțumită de soluția simplă, iar Danielle m-a privit căzută pe gânduri, știind că nu era adevărat.

I-am făcut semn cu ochiul. Ea aproape că a râs.

— Cum poți ? m-a întrebat ea. Cum poți să glumești ? Să nu spui, să nu s p u i . . . Cu ușurință.

Beatrice și prințesa păreau nedumerite, dar n-au dat prea multă atenție.

— Sunteți absolut sigură, am întrebat-o pe Beatrice, că nu puteți lua legătura din nou cu Nanterre ?

— Da, sunt, a răspuns ea îndoielnic și a privit nervos spre Litsi. Dar... dar...

— Dar ce, Beatrice ?

— El urma să telefoneze în seara asta aici. Voia ca eu să-i spun lui Roland despre accidentul tău și despre Col că a fost împușcat și atunci avea să afle dacă Roland este gata să semneze... Iar dacă nu... Beatrice se simțea încurcată. Nu puteam să-1 las să-i facă rău Danielle-ei. N-am putut !

Ochii îi erau ațintiți spre băutura neatinsă. Și-a întins mâna cu unghii de un roșu intens, încărcată cu inele și a băut cu sete. Prințesa abia suportând s-o mai privească pe cumnata ei, s-a îndreptat spre ușă și mi-a făcut semn să vin cu ea.

Am urmat-o. A intrat în sufragerie, unde masa era pregătită și m-a rugat să închid ușa, ceea ce am făcut. A spus cu o neliniște profundă :

— • Nimic nu s-a schimbat din cauza a ceea ce ne-a spus Beatrice, nu ?

— Nu, am spus cu o mulțumire al cărui substrat ea nu-1 bănuia.

— Nu putem continua așa la nesfârșit. Nu putem risca s-o vedem pe Danieile mutilată. Nici lu nu poți să faci asta.

Dilema era îngrozitoare, așa cum f/oise Nanterre.

— Nu, i-am spus. Nu pot să risc așa ceva. Dar dați-mi timp până marți. Până atunci nu lăsați ca amenințările să ajungă la urechile domnului de Brescou. Avem un plan, avem o pârghie, dar ne trebuie una mai puternică. O să scăpăm de Nanterre, vă promit, dacă ne dați acest răgaz.

— Tu și Litsi ?

— Da.

— Litsi a fost bărbatul care a căzut de la balcon ? a întrebat ea voind o confirmare.

Am încuviințat din cap și i-am povestit despre mesajul-capcană, dar nu i-am spus că l-am găsit pe cel care l-a transmis.

— Doamne Dumnezeule ! categoric trebuie să anunțăm poliția.

— Așteptați până marți, am rugat-o. O vom face atunci, dacă va trebui.

A încuviințat cu destulă ușurință pentru că cercetările poliției ar fi dus la publicitate ; iar eu speram, de dragul lui John Smith Arnold Vincent Iloddges, că nu vom fi nevoiți să-1 dăm în vileag față de nevastă.

Am întrebat-o pe prințesă dacă pot să am o convorbire de zece minute cu soțul ei, între patru ochi. Fără alte comentarii, m-a condus la lift și a aranjat să-1 văd imediat spunând că era momentul cel mai potrivit, pentru că Roland nu va coborî la cină.

M-a condus la el și ne-a lăsat singuri, iar eu m-am așezat în fotoliul roșu, de piele, așa cum rni-a indicat Roland.

— Cu ce te pot ajuta ? a întrebat el politicos, cu capul sprijinit de spătarul înalt al scaunului cu rotile. Mai mulți paznici ? L-am întâlnit pe Sammy, a continuat el zâmbind vag, este un tip amuzant.

— Nu, nu mai multe gărzi. Mă întrebam dacă aș putea să-1 văd pe avocatul dumneavoastră, Gerald Greening, mâine dimineață devreme. V-ar deranja dacă aș fixa o întâlnire ?

— Asta are legătură cu Nanterre ?

Da, domnule.

— Ai putea să-mi spui de ce vrei să-1 întâlnești pe Gerald ?

I-am explicat. A spus îngrijorat că nu vedea nici o șansă de succes, dar nu era nevoie să mă duc la biroul lui Gerald, Gerald ar vrea să vină aici. Lumea, mi-am dat seama amuzat, este împărțită în cei care merg la birourile avocaților și cei la care vin avocații acasă.

Roland a spus să caut numărul lui Gerald și să-1 sun și, dacă este acasă, va vorbi el însuși cu avocatul. Așa că în scurt timp întâlnirea a fost fixată.

— El va veni aici înainte de a se duce la birou, a spus Roland întinzându-mi receptorul să-1 pun în furcă. La opt și jumătate. Să i se dea micul dejun.

— Da, domnule.

A înclinat ușor din cap.

— Noapte bună, Kit.

Am coborât la cină, care s-a servit într-o tăcere mai mare ca niciodată și mai târziu, așa cum amenințase, a sunat Nanterre.

Când i-am auzit vocea, am apăsat pe butonul de înregistrare, nu pe cel de conferințe.

— Vorbesc cu oricine, dar nu cu tine, a spus el.

— Atunci, nu vorbești cu nimeni.

A ridicat vocea :

— Vreau să vorbesc cu Casilia.

— Nu.

— Vreau să vorbesc cu Roland.

— Nu.

— Cu Beatrice.

— Nu.

— Ai s-o regreți, a urlat el și a trântit receptorul.

19

Eu și Litsi l-am primit pe Gerald Greening în salonul de dimineață unde el a mâncat scrumbii afumate, urmate de ouă cu șuncă, toate aduse de Dawson, care fusese anunțat din vreme.

— Mda, mda, a mormăit Greening în timp ce noi îi explicam ce voiam. Mda... nu este absolut nici o problemă. Vrei, te rog, să-mi dai untul ?

Era rotofei și jovial și-și mângâia stomacul.

— Aveți puțină pâine prăjită ?

Și-a scos din servietă un bloc-notes mare pe care a început să-și ia notițe.

— Da, da, a spus el continuând să scrie. Am înțeles fondul problemei. Doriți ca intențiile dumneavoastră să fie formulate în termeni legali foarte exacți, așa-i ?

I-am răspuns că da.

— Și doriți ca toate acestea să fie bătute Ia mașină și pecetluite cu sigiile de rigoare ?

— Da, vă rugăm, am spus. în două exemplare.

— Nici o problemă. Mi-a dat absent ceașca de cafea ca să i se mai toarne o porție fierbinte. Aș putea să le aduc aici în jur... de... și-a consultat ceasul... să zicem ora douăsprezece, la prânz. Este în ordine ?

I-am răspuns afirmativ. Și-a țuguiat buzele.

— Mai repede nu pot. Trebuie formulat corect, bătut la mașină fără greșeli, toate acestea verificate, plus drumul cu mașina din City până aici.

I-am înțeles punctul de vedere.

— Aș dori puțin gem.

I l-am dat.

— Altceva ?

— Da, a spus Litsi aducând de pe o masă de alături formularul redactat în franceză care fusese în servieta notarului. Am vrea să ne dați un sfat în privința acestuia.

Gerald a spus surprins :

— Singur franțujii l-au luat cu ei când domnul de Brescou a refuzat să-1 semneze ?

— Acesta este un duplicat în alb, necompletat, a spus Litsi. Credem că acel pe care Henri Nanterre îl voia semnat reprezenta prima pagină de la un întreg dosar de documente. Eu și Kit dorim ca acest exemplar nefolosit să constituie prima pagină a dosarului nostru. I l-a înmânat lui Greening.

După cum vedeți, este un formular de contract, cu spații pentru detalii și este în franceză, bineînțeles. Trebuie să aibă valoare de document, altfel Henri Nanterre nu l-ar fi folosit. Propun ca spațiile goale să fie completate în franceză, astfel ca acesta impreună cu celălalt document care-1 însoțește să constituie un contract obligatoriu, în conformilate cu legea franceză. V-aș fi foarte recunoscător, a continuat el pe tonul său cel mai princiar, dacă i n-ați sfătui cum să-1 redactez.

— în franceză ? a întrebat Greening neliniștit.

— în engleză... Eu am să-1 traduc.

Am lucrat amândoi asupra documentului până ce am fost mulțumiți, iar Greening s-a aruncat asupra celei de a patra felii de pâine prăjită, îl invidiam nu pentru cât era de rotofei, nici pentru apetitul lui, ci pentru că nu trebuia să se abțină de la nimic. Așa că mi-am înghițit vitaminele fade dorind ca măcar să miroasă a mic dejun.

El a plecat după a cincea felie de pâine prăjită luându-și notițele și promițând să treacă imediat la acțiune ; și, ținându-se de cuvânt, a reapărut în mașina sa condusă de șofer la douăsprezece fără zece. Eu și Litsi ne aflam în bibliotecă și ne uitam pe fereastră, așa că i-am deschis ușa din față rotofeiului avocat și l-am poftit în biroul folosit de micuța doamnă Jenkins.

Acolo am atașat la prima pagină a documentelor impunătoare aduse de Greening formularul original în franceză și o fotocopie a lui la celălalt grupaj, completate și bătute la mașină ordonat, fiind lăsate spații mari pentru semnături.

Am luat apoi liftul și am urcat la Roland de Brescou în salon, unde ne așteptau cu toții : el, prințesa și Danieile.

Gerald Greening cu gesturi ușor teatrale le-a prezentat la fiecare pe rând documentele, px-ecum și lui Litsi, rugându-i să-și semneze numele de patru ori, o dată pe fiecare din formularele în franceză și o dată la sfârșitul fiecărui document.

Cele două dosare erau legate în marginea din stânga cu o panglică roz, ca testamentele, iar în dreptul fiecărei semnături de la sfârșit era aplicat un sigiliu roșu, rotund.

Greening i-a pus pe fiecare în parte să repete cuvintele vechi de secole cerute de pecetluirea documentului și le-a spus să pună degetul pe sigiliu, el însuși fiind martor la fiecare semnătură. M-a x-ugat să fiu și eu martor alătura de el, ceea ce am făcut.

— Nu știu în ce măsură toate acestea sunt absolut necesare, a spus el fericit, dar domnul Fielding a vrut ca aceste documente să nu poată fi atacate prin nici un subterfugiu al legii. Sper că-nțelegeți cu toții exact ceea ce ați semnat și, ca atare, dacă nu sunt arse sau distruse, aceste documente sunt irevocabile.

Toți au dat din cap în semn de încuviințare, iar Roland de Brescou cu tristețe.

— Asta-i splendid, a spus Greening expansiv și a început să-și plimbe privirea prin cameră și să se uite din când în când spre ceas așteptând.

— Și acum, Gerald, dorește puțin vin de Xeres ? a sugerat prințesa ușor amuzată.

— Prințesă Casilia, asta este o idee grozavă ! a spus el cu o surpriză prefăcută. Un pahar ar pica nemaipomenit.

M-am scuzat față de toți dat fiind că urma să călăresc la Windsor la două și jumătate și deja ar fi trebuit să fiu plecat de cincisprezece minute.

Litsi a strâns documentele semnate, le-a pus în plicul mare în care le adusese Gerald și mi le-a înmânat.

— Nu uita să telefonezi, a spus el.

— Nu.

A ezitat, după care a spus :

— Noroc.

Toți au crezut că se referea la curse, ceea ce era întru totul firesc.

Prințesa nu avea nici un cal pentru astăzi, deoarece aproape niciodată nu mergea la Windsor, neavând nici o lojă acolo. Beatrice își petrecea ziua la coafor, spre a-și repara respectul față de sine. Litsi îl înlocuia pe Sammy care, probabil, se odihnea. Nu mă așteptasem ca Danielle să vină cu mine din proprie inițiativă, dar a coborât o dată cu mine din apartamentul lui Roland și m-a întrebat :

— Dacă vin cu tine poți să mă duci la studio la șase și jumătate ?

— Chiar cu o oră mai devreme.

— Să vin ?

— Da, am spus.

A încuviințat din cap și s-a dus în camera ei să-și ia haina, după care ne-am îndreptat spre garaje aproape ca-n vremurile noastre bune. M-a urmărit cu privirea fără alte comentarii cât timp am verificat mașina, așteptând la o oarecare distanță când am pornit motorul și am apăsat pe

pedala de frână, iar, în drum spre Windsor, am vorbit despre Gerald Greening, despre Beatrice și reședința de la Palm Beach și despre slujba Danielle-ei : subiecte sigure, care nu puneau probleme, dar eu eram bucuros pentru că ea se afla lângă mine și asta-mi era suficient. Purta o jachetă de ploaie, gri-verzuie, bordată cu blană, pe care i-o făcusem cadou de Crăciun, pantaloni negri, helancă albă, iar păru-i negru, bogat era strâns la spate cu o panglică de creton, lată și cu flori. Părerea unanimă a celorlalți jochei că ea ar fi „formidabilă" n-am găsit niciodată că nu i s-ar potrivi.

Am șofat cu viteză spre Windsor și din parcare am plecat rapid spre camera cântarului unde l-am găsit pe Dusty învârtindu-se încoace și încolo, cu ochii pe ceas.

— Ce-ți face glezna ? m-a întrebat suspicios, încă șchiopătezi.

— Când călăresc, nu, i-am răspuns.

Dusty[1] mi-a aruncat o privire demnă de numele său și a plecat grăbit, iar Danieile a spus că se duce să-și cumpere un sandvici și o cafea.

— O să fie totul în ordine dacă rămâi singură ?

— Bineînțeles... altfel n-aș fi venit.

în lunile trecute, ea se împrietenise cu soția antrenorului din Lambourn pentru care călăream adeseori și cu soțiile a doi jochei, dar eu știam că se simțea stingheră în după-amiezele când venea la curse fără mătușa ei.

— în cursa a patra nu călăresc. Așa că o putem urmări împreună, i-am spus.

— Da, du-te și te schimbă, ai întârziat.

[1] Prăfuit, neinteresant, plat (engî.).

Pachetul cu documente îl luasem cu mine pe hipodrom, nu-l lăsasem în mașină, așa că la vestiar i l-am dat în grijă secundului meu. Locul în care acesta păstra în siguranță orice (ca, de pildă, propriul portmoneu), rivaliza cu subsolurile Băncii Angliei în care era depozitat tezaurul și acel loc nu era altul decât buzunarul foarte încăpător al șorțului său, de material plastic. Șorțul, presupun că fusese conceput exact pentru acest scop : în vestiar nu existau lacăte și fiecare își atârna hainele în cuier.

Nu era o zi cu curse dificile. Am câștigat-o pe prima la care am participat (care era a doua in program) cu douăzeci de lungimi, ceea ce Dusty a considerat că este mult prea mult, și am pierdut-o pe următoarea exact cu aceeași distanță, ceea ce iarăși l-a nemulțumit. A urmat cursa a patra pe care am privit-o din tribună cu Danielle. Intre timp, pe Danielle o mai zărisem în treacăt în drumurile dintre camera cântarului și padocul de prezentare. I-am relatat veștile ce le aflasem despre Joe, jocheul rănit la Sandown, care acum era conștient și în curs de vindecare iar ea mi-a spus că băuse o cafea împreună cu Betsy, soția antrenorului din Lambourn.

— Totul a fost bine, a spus ea, pur și simplu, bine.

Era a treia zi din martie, o zi rece și vântoasă, iar până la Festivalul Național de Vânătoare de la Cheltenham nu mai era decât o săptămână.

— Betsy spune că este păcat că n-ai să mai călărești pentru Cupa de Aur, acum, că sărmanul Col este mort.

— Doar dacă cumva vreun biet nenorocit nu-și rupe gâtul.

— Kit !

— Asta-i piesa.

Ea m-a privit ca și cum n-ar mai fi fost nevoie să-i reaminteasc, iar mie mi-a părut rău că am făcut-o. Am ieșit în cursa a cincea întrebându-mă dacă această zi nu era cumva un fel de test : dacă ca nu voia să se convingă definitiv în ce măsură putea face față sau nu la tot ceea cc-i rezerva viața în cazul în care rămânea pentru totdeauna cu mine. M-am simțit cuprins de un ușor fior în bătaia vântului și m-am gândit că pericolul de a o pierde era cel mai rău din toate.

Am terminat cursa al treilea și când m-am întors în padocul unde se scoteau șcile de pe cai am găsit-o acolo pe Danieile așteptându-mă. Arăta ciudat, era palidă și tremura vizibil.

— Ce este ? am întrebat-o brusc, coborând de pe cal. Ce s-a întâmplat ?

— El este aici, a spus ea șocată. Henri Nanterre. Sunt sigură... El este.

— Ascultă, i-am spus, trebuie să intru să mă cântăresc, doar să stau pe cântar. Mă întorc imediat. Rămâi în fața ușii de la camera cântarului... Nu te mișca de acolo.

— Nu.

S-a dus unde i-am arătat, iar eu am scos șaua de pe cal și am făcut unele comentarii vagi, dătătoare de speranțe proprietarilor, care erau totuși încântați. Am trecut cântarul, i-am dat secundului meu șaua, cravașa și toca și am ieșit afară la Danieile care se oprise din tremurat, dar încă părea tulburată.

— • Unde l-ai văzut ? am întrebat-o.

— în tribună în timpul cursei. A părut că se îndreaptă spre mine, venind de jos, croindu-și drum prin mulțime spunând „scuzați-mă" și uilându-se din când în când la mine de parcă verifica unde sunt.

— Ești sigură că a fost el ?

— Era exact ca-n fotografie, așa cum l-ai descris tu. La început nu mi-am dat seama... apoi i-am recunoscut. Am fost... A înghițit în sec... Am fost îngrozită. Se strecura printre oameni alunecând ca un pește.

— El este, am spus posomorât.

— M-am furișat din calea lui, a spus Danielle. M-a cuprins un fel de... panică. Nu mă puteam mișca repede... erau atâția oameni, toți urmărind cursa și eu îi deranjam... și, când am reușit să părăsesc tribuna, cursa se terminase... și am alergat. Ce-am să fac acum ? Tu călărești în cursa următoare.

— Ei bine, ceea ce ai de făcut este plictisitor de moarte, dar ai să fii în siguranță. Am zâmbit cerându-mi scuze. Du-te la toaletă și stai acolo. Găsește un scaun și așteaptă. Spune-i îngrijitoarei că ți-e rău, că leșini, că ești obosită, orice. Stai acolo până se termină cursa și am să vin să te iau. O să dureze o jumătate de oră, nu mai mult. Am să-ți trimit pe cineva cu un mesaj... și să nu ieși afară dacă mesajul nu este de ia mine. Ne trebuie o parolă...

— Zi de Crăciun, a spus ea.

— O.K. Să nu ieși de acolo fără această parolă nici dacă ți se spune că sunt în drum spre spital

sau orice altceva de acest fel. Am să-i spun parola secundului meu și o să-l trimit pe el să te ia dacă eu nu pot... dar voi veni, am asigurat-o eu văzând teama extraordinară de pe chipul ei. Am să călăresc al dracului de atent. încearcă să nu te vadă Nanterre când intri acolo, dar dacă te vede...

— Să nu ies afară, a spus ea. Nu te îngrijora, n-am să ies.

— Danieile...

— Da?

— Te iubesc, i-am spus.

A clipit, a înclinat ușor din cap și a plecat repede, iar eu mi-am zis că Nanterre avea de unde să știe că sunt la cursele de la Windsor, nu trebuia decât să se uite în ziar. Și mi-a mai trecut prin minte că eu și oricine din familia prințesei eram vulnerabili pretutindeni, nu numai pe aleile întunecoase.

Am urmărit-o pe Danieile cu privirea până a dispărut într-un loc în care Nanterre nu se putea duce după ea, apoi m-am întors grăbit să-mi schimb cazaca și să mă cântăresc. Nu l-am zărit pe francuz nicăieri, ceea ce nu însemna că nici el nu mă văzuse. Natura prin excelență publică a slujbei mele, putea, totuși, să acționeze în favoarea mea, mi-am zis în gând. Era dificil pentru Nanterre să mă atace la curse, pentru că pretutindeni unde mergeam mă aflam în văzul mulțimii, în padocurile de prezentare, pe cai. în tribune... oriunde se ducea un jocheu în culorile unui proprietar capetele se întorceau ca să-l vadă. Când ieșea de pe hipodrom intra în anonimat.

Am alergat în acea ultimă cursă de la Windsor cu o concentrație extremă, mai ales că era o cui'să

de steeple pentru debutanți, ceea ce reprezenta întotdeauna o mare cotă de neprevăzut. Calul meu nu era antrenat de Wykeham, ci de soțul lui Betsy, antrenorul din Lambourn, și trebuie să recunosc că acesta pregătea caii cu minuțiozitate, nefiind adeptul lucrurilor făcute de mântuială.

Soțul lui Betsy a fost mulțumit cu locul al patrulea pentru că mânzul sărise bine, iar eu i-am spus : „Data viitoare va câștiga"', așa cum se obișnuiește, spre a-i face plăcere lui și proprietarilor.

M-am cântărit pentru locul al patrulea, m-am schimbat rapid, mi-am luat documentele de la secund, și am scris un bilețel pentru Danielle : ..s-au ivit zorii zilei de Crăciun. E timpul să mergem".

In cele din urmă, Betsy a fost cea care a dus biletul la toaletă, de unde a ieșit zâmbind un minut mai târziu cu Danielle alături.

Am oftat ușurat ; la fel și Danielle, se pare. Betsy a clătinat din cap la jocul nostru copilăresc, după care eu și Danielle am plecat în grabă spre parcajul care se golea.

— L-ai văzut pe Nanterre ? a întrebat Danielle.

— Nu. Nicăieri.

•— Sunt sigură că era el.

—• Da, și eu la fel.

Mașina rămăsese aproape singură în capătul parcării, vecinele ei plecaseră. M-am oprit la o oarecare distanță și am scos din buzunar demarorul automat.

— Dar, de obicei, dispozitivul ăsta se folosește < ând este ger, a spus Danielle surprinsă.

— Mda, am răspuns şi am apăsat pe comandă. N-a fost nici o explozie. Motorul a pornit lin, prinzând viaţă. Ne-am îndreptat spre maşină şi am făcut şi celelalte verificări, pentru orice eventualitate, dar n-am găsit nimic.

— Dar dacă ar fi explodat ? a întrebat Danieile.

— Mai bine maşina să sară în aer decât noi.

— Crezi că el *ar fi în stare să o facă ?*

— Nu ştiu. Nu mă deranjează să iau unele precauţii, chiar dacă se dovedesc inutile. Un regret de genul : „Dacă aş fi făcut doar cutare lucru" ar putea să ne coste mult.

Am ieşit pe autostradă şi la prima intersecţie am virat-o în direcţie opusă.

— Asta ţine tot de „Dacă aş fi făcut doar cutare iucru", m-a întrebat Danieile ironic.

— Vrei să te trezeşti cu vitriol în ochi ?

— Nu în mod special.

— Ei bine... nu ştim ce surprize ne pregăteşte Nanterre. Şi pe o autostradă este foarte uşor ca o maşină să stea în urma ta ore în şir neobservată. Nu-mi place să ne pomenim cu el aruncându-se asupra noastră pe străzile acelea mici din Chiswick.

Când am ajuns la cealaltă intersecţie, am făcut manevra inversă, iar Danieile studia traficul în oglinda retrovizoare.

— Tot drumul nu s-a ţinut nimeni de noi, a spus ea.

— Bine.

— Deci ne putem relaxa ?

— Bărbatul care vine să te ia diseară se numeşte Swallow, i-am spus. Când soseşte maşina,

roagă-i pe zdrahonii aceia de la poarta studioului să-l întrebe cum îl cheamă. Dacă nu spune Swallow. verifică la firma de la care am închiriat mașina. Mi-am scos portmoneul. Cartea lor de vizită o găsești acolo, în prima despărțitură.

A luat cartea de vizită si mi-a restituit portofelul.

— A mai rămas ceva la care nu te-ai gândit ?

— Și eu aș vrea să știu.

Chiar și cu abaterea în direcție opusă, drumul de la Windsor la Chiswiek era scurt și am sosit pe străzile din preajma studioului cu o oră bună înainte de șase și jumătate.

— Vrei să te duci la slujbă mai devreme ?

— Nu... Parchează mașina unde putem să privim râul.

Am găsit un loc de unde se vedea apa maronie ce curgea lin și acoperea peticele de mâl când venea fluxul. Pescărușii zburau împotriva vântului, scoțând țipete răgușite și într-o barcă patru vâslași, cu spinările curbate trăgeau la rame din răsputeri.

— Am... ă-ă... am ceva să-ți spun, a zis Danielle nervoasă.

— Nu acum, am răspuns străbătut de un fior.

— Nu știi despre ce este vorba.

— Astăzi a fost un test, i-am spus.

Danielle a răspuns alene :

— Am uitat că uneori citești gândurile.

— Nu. Nu foarte des. Știi asta.

— De data asta chiar ai făcut-o.

— Sunt zile mai bune decât ziua de azi, i-am spus fără nici o speranță.

— Și mai rele.

Ara **încuviințat din cap.**

— Nu fi atât de trist, a zis ea. Nu pot să suport să te văd așa.

— N-am să mai fiu dacă te măriți cu mine, i-am zis.

— Vrei, într-adevăr ?

— Da.

Nu arăta prea bucuroasă. Cred că totul era pierdut.

— Eu... ă-ă... s-a bâlbâit ea, dacă n-o să mai fii trist, am să mă mărit cu tine.

Am crezut că n-am auzit bine.

— Ce-ai spus ? am întrebat-o.

— Am spus... S-a oprit. Vrei să te însori cu mine sau nu ?

— Poftim ce întrebare !

M-am aplecat spre ea și ea a venit spre mine și ne-am sărutat de parcă ne-am fi regăsit după o despărțire îndelungată. Am sugerat să ne mutăm pe bancheta din spate, cum, de altfel am și procedat, dar nu ca să facem dragoste, pe de o parte, pentru că era încă zi și treceau mulți pietoni, pe de alta, pentru că spațiul disponibil nu era satisfăcător. Ne-am îmbrățișat, ceea ce după toate aceste săptămâni îmi părea dc-a dreptul incredibil și am spus-o de câteva ori, mai-mai să devin plictisitor.

— N-am avut de gând să fac acest pas, mi-a mărturisit ea. Când m-am întors din Țara Lacurilor voiam să găsesc o modalitate de a-ți spune că totul s-a terminat... că a fost o greșeală.

— Ce te-a determinat să te răzgândești ?

— Nu știu,... o mulțime de lucruri. Fiind cu tine atât de mult... simțindu-ți lipsa ieri... Lucruri obișnuite... Văzând cât te respectă Litsi, Betsy, care mi-a spus că sunt norocoasă... Și soția lui Joe... știi, ea a dat totul peste cap. Absolut totul. Era într-o stare, ba transpira, ba o apucau frigurile... Și mai era și gravidă... Am întrebat-o cum poate trăi cu această teamă... și a spus că se puneau în cântar două lucruri : teama alături de Joe și lipsa de teamă, dar fără Joe, așa că alegerea era ușoară.

Am îmbrățișat-o strâns. Îi simțeam inima bătându-i cu putere.

— Astăzi mi-am pus o mulțime de întrebări, am examinat lucrurile pe toate părțile, a continuat ea. M-am întrebat dacă acceptam viața din lumea curselor și iernile și starea de neliniște permanentă... Privindu-te cum călărești toți caii aceia fără să știi... fără să-ți pese... dacă va fi ultima ta jumătate de oră din viață... Și toate acestea repetându-se de cinci sau șase sute de ori în fiecare an. I-am privit și pe ceilalți jochei cum plecau din padocul de prezentare și toți erau la fel ca tine... perfect calmi, de parcă s-ar fi dus la birou.

— Este mult mai bine decât într-un birou.

— Da, pentru tine. M-a sărutat. Poți să-i mulțumești lui tanti Casilia pentru că m-a făcut să vin din nou la curse, de rușine... Dar cel mai mult poți să-i mulțumești soției lui Joe. Astăzi m-am gândit foarte clar la ce ar fi viața pentru mine fără tine... N-ar exista teamă și nici Kit... așa cum a spus ea... Cred că am să aleg teama.

— Și fruntea sus.

— Când sus, când plecată în pământ. Soția lui Joe spunea că așa este pentru toate nevestele în diverse momente din existența lor. Și pentru câțiva bărbați, presupunem că este la fel.

Ce ciudat, cum ți se poate schimba complet viața într-o singură clipă, mi-am zis în sinea mea. Pâcla de nefericire care mă învăluise în ultimele luni se destrămase ca o pânză de păianjen. Mă simțeam cu inima ușoară, miraculos de fericit, chiar mai fericit decât la începutul prieteniei noastre. Pesemne că, într-adevăr, mai întâi trebuie să pierzi și apoi să recâștigi ca să cunoști acest gen de bucurie.

— N-o să te răzgândești ? am întrebat-o.

— Nu, n-am să mă răzgândesc, a răspuns ea și o bună bucată de vreme a făcut tot ceea ce se putea face, ținând cont de spațiul restrâns pentru a-mi dovedi că așa este.

în cele din urmă am condus-o la studio, iar eu m-am întors într-o stare euforică, în Eaton Square, dar am revenit cu picioarele pe pământ la timp spre a-mi parca mașina la timp și cu grijă la locul obișnuit, la garaje.

Am oprit motorul și am rămas o vreme la volan, privindu-mi vag mâinile și gândindu-mă ce m-ar putea aștepta mai departe. M-a străbătut un fior în moalele capului. Apoi am telefonat acasă și Litsi mi-a răspuns imediat de parcă ar fi așteptat telefonul meu.

— Sunt în alee, i-am spus.

20

"X *Tu* știam nici cum, nici când, nici dacă își / \/ va face apariția.

Noi îi indicasem o șansă și îi oferisem un motiv. Îi dezvăluisem timpul și locul de unde ar fi putut îndepărta obstacolul de netrecut ce-i stătea în cale : dar, dacă el avea să dea curs invitației indirecte, numai Dumnezeu știa.

Henri Nanterre... însuși numele lui suna ca o amenințare.

M-am gândit la prezența lui la Windsor. Cum își croise drum prin mulțimea din tribune, strecurându-se cu abilitate ca să se afle în apropierea Danielle-ei. M-am gândit că până în acea după-amiază s-ar fi putut ca el nici măcar să nu fi știut toarte bine cum arăta ea. Lunea trecută când îi tăiase anvelopele și o urmărise, o văzuse pe întuneric și o recunoscuse după mașină, nu după chip.

Probabil că o zărise cu Litsi la Bradbury, dar pesemne că nu prea de aproape. Trebuie să fi știut că tânăra care-l însoțea pe Litsi era ea. Pentru că Beatrice îi spusese că ci vor veni cu mine la hipodrom.

S-ar fi putut ca Nanterre habar să nu fi avut că Danielle mă însoțise la Windsor până când n-o văzuse cu mine de mai multe ori în padocul de prezentare și în tribună în timpul cursei a patra. S-ar fi putut ca el să fi venit la Windsor fără nici un plan dinainte stabilit, dar ceea ce a pus la cale eănd a întâlnit-o a fost ceva de coșmar.

Toate acestea îmi treceau prin minte nu în propria mea mașină, ci stând pe jos, pe o pernă de

buret, în garajul unde Danieile își ținea micul Ford. Una din ușile garajului era deschisă cam de un lat de palmă, atât cât să pot să văd Mercedes-ul și o bună parte din garajele care dădeau spre intrarea în alee. Câțiva oameni se întorceau de la lucru, deschideau garajele, băgau mașinile înăuntru și le închideau. Alți câțiva ieșeau seara în oraș, așa că reluau procesul, dar pe invers.

Mecanicii plecaseră demult și în garajele lor era liniște. Numeroase mașini, asemeni Mercedesului, erau parcate afară, lângă bordură, lăsând un mic culoar liber pe centru.

Amurgul s-a transformat în noapte și agitația din preajmă s-a stins lăsând locul unui zgomot îndepărtat, febril al traficului londonez. Stăteam liniștit, având lângă mine câteva lucruri pe care mi le adusesem, precum o sticlă de Perrier, somon afumat și un măr, reexaminând cu ochii minții diverse posibilități, dintre care nici una nu s-a întâmplat.

Cam la fiecare jumătate de oră mă sculam în picioare, îmi dezmorțeam coloana, făceam câțiva pași în jurul mașinii lui Danieile și mă așezam iar. Nu s-a întâmplat nimic de un interes deosebit la garaje, iar limbile ceasului meu se mișcau cu o încetineală de melc ; ora opt, ora nouă. zece.

M-am gândit la Danieile și la ceea ce-mi spusese la despărțire :

— De dragul lui tanti Casilia sper ca șarpele cu clopoței să-și facă apariția la garaje, dar, dacă vei fi omorât, n-am să te iert niciodată.

— Un gând pentru eternitate, i-am spus.

— Ia-ți toate măsurile ca eternitatea s-o petreci aici, pe pământ, cu mine.

— Da, doamnă, i-am spus și am sărutat-o.

Șarpele cu clopoței trebuia să sosească, totuși, mai devreme, mi-am zis în sinea mea căscând, pe când minutarul trecea de ora unsprezece. De obicei, eu veneam la garaje la ora unu și jumătate ca să am vreme să ajung în Chiswick înainte de ora două. Și m-am gândit că, dacă Nanterre plănuia un atac fizic direct de orice fel, el va trebui să-și facă apariția cu mult înainte spre a-și căuta un loc unde să se ascundă. Eram sigur că el nu venise înainte de ora șapte pentru că cercetasem fiecare cotlon înainte de a mă instala în garaj și alte intrări, în afară de cea dinspre stradă, nu mai existau. Dacă de atunci se furișase pe undeva fără ca eu să-l văd, probabil că vom avea cu toții necazuri.

La unsprezece și un sfert mi-am dezmorțit iar picioarele plimbându-mă în jurul mașinii lui Danielle, după care m-am așezat din nou.

La unsprezece și șaptesprezece minute peștele a venit senin la momeală.

Sperasem și-mi dorisem din tot sufletul să vină, îl așteptasem... și, totuși, atunci când și-a făcut apariția, am simțit cum pielea mi se încrețește cuprins de o teamă animalică, de parcă tigrul ar fi stat, într-adevăr, la pândă în așteptarea căprioarei.

A mers direct spre garaje ca și cum ar fi avut a mașină acolo. Nu era un mers propriu-zis, ci mai degrabă aluneca lin ca un tipar.

își întorcea capul dintr-o parte în alta, uitându-se la mașinile tăcute, parcate pe alee, și, chiar și în lumina slabă ce abia se filtra de sus, prin ferestrele de la clădirile din preajmă, forma nasului a maxilarelor rămânea inconfundabilă.

Se apropia din ce în ce mai mult ; și, din câte mi-am dat seama, nu căuta o ascunzătoare, ci se uita după mașina mea.

Pentru o clipă de groază și-a îndreptat privirile direct spre ușa ușor crăpată a garajului unde mă aflam, dar eu stăteam complet nemișcat, în întuneric, îmbrăcat în haine de culoare închisă și am început să respir din nou abia când a părut a nu vedea nimic care să-1 alarmeze sau să-1 înfricoșeze.

Nanterre este aici, mi-am spus plin de bucurie : chiar aici, în fața ochilor mei și tot ceea ce plănuisem avea să se împlinească. Indiferent ce se va întâmpla, până acum presupunerile noastre n-au dat greș, am recunoscut în sinea mea.

Nanterre a privit înapoi, în direcția de unde venise, dar nimic n-a părut a-1 neliniști.

A venit și mai aproape de mașina mea. S-a oprit lângă ea, după care a mai făcut câțiva pași stăpân pe sine și a descuiat portiera cu un șperaclu de parcă și-ar fi petrecut toată viața ocupându-se numai de furturi.

Al dracului de bine lucrat, mi-am zis în sinea mea și am auzit zgomotul capotei când a apăsat pe butonul de decuplare din interior. A ridicat capota, a fixat-o și s-a aplecat asupra motorului luminându-1 cu o lanternă ca și cum ar fi reparat ceva, așa că oricine ar fi venit în acel moment la garaje n-ar fi dat nici o atenție.

După o vreme a stins lanterna, a lăsat capota în jos, lin, fără a o trânti brusc, cum ar fi fost normal, și a apăsat-o cu ambele palme ca s-o închidă, în cele din urmă, a încuiat fără zgomot și portiera ; când s-a răsucit pe călcâie ca să plece l-am văzut zâmbind.

M-am întrebat dacă ceea ce lăsase în motor era un obiect de material plastic ca și armele sale.

A mai făcut câțiva pași de-a lungul garajelor înainte ca eu să mă ridic în picioare, să mă strecor pe ușă și să pornesc după el, nevoind să mă audă prea curând.

Am așteptat până a ajuns în dreptul unei anume mașini, mică, albă, parcată lângă bordură și atunci am alergat în urma lui fără să fac zgomot pe caldarâm, cu pantofii mei cu tălpi de gumă. Când am ajuns în spatele lui, am aprins lanterna.

— Henri Nanterre, am spus.

A rămas nemișcat un lung moment, fiindu-i imposibil să-și revină din șoc. Apoi, cu mișcări nesigure, a cotrobăit în bluzonul de gabardină încercând să-și scoată pistolul.

— Sammy, am strigat și Sammy a țâșnit ca un glonț din mașina mică și albă, scoțând un urlet care, alături de vocea mea, a umplut aleea liniștită cu un zgomot ce părea o adevărată rafală de artilerie.

Nanterre reușise să-și scoată pistolul, chipul fiindu-i cuprins de lividitate. L-a îndreptat asupra mea ochind... Și Sammy, confirmându-și renumele, dintr-o lovitură cu piciorul, i l-a zburat din mână.

Nanterre a început să alerge abandonându-și pistolul căzut cu zgomot pe caldarâm.

Eu și Sammy am alergat după el și, dintr-o altă mașină mai mare, parcată pe alee, au țâșnit Thomas și Litsi strigând vitejește, cu lanterne aprinse, aținându-i calea.

Thomas și Litsi l-au oprit, iar eu și Sammy l-am prins. Sammy a legat mâna strângă a lui Nan-

terre de brațul drept al lui Thomas cu o sfoară din nylon, căreia i-a aplicat o tehnică a nodurilor cu totul deosebită.

Nu este cel mai elegant mod de a face o captură, mi-am zis, dar, în orice caz, este eficace : și, cu tot zgomotul produs, nimeni n-a ieșit afară ca să pună întrebări curioase în privința tărăboiului, nimeni din Londra n-ar face o asemenea prostie. Aleile întunecoase erau alei întunecoase și, dacă se mai auzea și scandal pe ele, era cu atât mai rău.

L-am obligat pe Nanterre să meargă înapoi spre Mercedes. Thomas mai mult l-a tras, iar Sammy venea în urma lui aplicându-i câte o lovitură de picior încurajatoare peste gambe.

Când am ajuns lângă pistol, Sammy l-a ridicat de jos, l-a cântărit surprins în mână și a fluierat scurt.

— Are gloanțe ? l-am întrebat.

A scos încărcătorul și a încuviințat dând din cap.

— Șapte, a spus. Micuțe și strălucitoare.

A băgat încărcătorul la loc, a aruncat o privire în jur și l-a ascuns sub o mașină din apropiere știind că eu nu voiam să-l folosesc.

Nanterre începuse să-și revină la modul lui arogant de a se comporta și să amenințe plin de tupeu că ceea ce făceam noi era împotriva legii. N-a menționat care lege și nici nu avea dreptate. în anumite condiții, arestarea cetățenilor era perfect legală.

Neștiind cum vor evolua lucrurile, a trebuit să facem cele mai bune planuri luând în considerare toate eventualitățile. închiriasem mica mașină albă și cealaltă mai mare, de culoare închisă, amândouă

cu ferestre ușor colorate, iar eu și Thomas le parcasem în cursul dimineții în locuri unde știam că nu incomodam pe nimeni : cea mare la intrarea pe alee, foarte aproape de stradă și pe cea albă la jumătatea distanței dintre aceasta și Mercedes.

Litsi, Thomas și Sammy intraseră în mașini după ce eu cercetasem întreaga zonă și-i telefonasem lui Litsi dându-i toate asigurările, iar ei se pregătiseră să aștepte până la ora unu și jumătate și să spere.

Nimeni nu știuse ce va face Nanterre dacă va veni la garaje. Hotărâsem că, dacă va veni pe lângă Litsi și Thomas și se va ascunde înainte de a ajunge la mașina albă, Litsi și Thomas vor semnaliza prin lanterne ca eu și Sammy să le sărim în ajutor ; ne-am dat seama că, dacă va veni pe lângă Sammy, va fi în raza mea vizuală și toți vor aștepta semnalul meu, ceea ce s-a și întâmplat.

Am fost cu toții de acord că, dacă Nanterre își va face apariția în zonă, s-ar putea să se hotărască să rămână în mașina sa pe stradă așteptându-mă să vin dinspre piațetă, și, dacă proceda așa sau dacă nu venea deloc, însemna că noi ne-am pierdut o bună bucată de vreme pregătindu-ne pentru un mare bluf.

Mai era și pericolul că, chiar dacă venea, îl puteam pierde, putea să se strecoare printre capcanele noastre și să scape ; și mai putea fi și-un pericol și mai mare și anume acela că el avea să intre în panică și să recurgă la pistol, ceea ce însemna că unul sau mai mulți dintre noi ar fi fost posibil să fie răniți. Totuși, atunci când acel moment a venit, când el și-a scos pistolul și l-a îndreptat asupra mea, pericolul căruia trebuise să-i

fac față atâta vreme a trecut așa de repede că brusc a părut a nu fi existat și nici nu merita a fi luat în considerație.

Plănuisem ca, dacă-1 prindem pe Nanterre să-1 ducem în garajul unde îl așteptasem să vină, dar, în timp ce mergeam pe alee, am făcut o rapidă regândire a planului și m-am oprit lângă mașina mea.

Ceilalți s-au oprit și ei uitându-se la mine întrebători.

— Thomas, i-am spus, dezleagă-1 pe Nanterre de la mâna ta și leagă-1 de oglinda retrovizoare din stânga.

Thomas, fără să pună nici o întrebare, a tras de un lat de pe unul din degetele sale și toată sfoara a căzut de pe încheietura mâinii : talentele lui Sammy par fără limite. Thomas a legat sfoara cu noduri mult mai sigure de suportul solid al oglinzii retrovizoare, iar Nanterre continua să țipe că facem niște greșeli pe care le vom regreta.

— Tacă-ți fleanca, i-am spus pe un ton la fel de ridicat, dar fără prea mult efect.

— Să-i punem căluș, a sugerat Thomas vesel.

A scos o batistă din buzunarul pantalonilor, la vederea căreia Nanterre, din fericire, a amuțit.

— Leagă-i gura, dacă vine cineva la garaje, i-am spus lui Thomas, care a dat din cap.

— A fost suficientă lumină ca să vă dați seama dacă domnul Nanterre a ridicat capota mașinii mele ? i-am întrebat pe Litsi, Sammy și Thomas.

Toți au spus că văzuseră acest lucru.

Nanterre a rămas cu gura deschisă și, pentru prima oară, se pare că și-a dat seama că se află într-un pericol serios.

— Domnul Nanterre, am spus eu adresându-mă celorlalți, este un amator care și-a lăsat amprentele pe toată vopseaua de pe mașina mea. Ar fi o idee bună să chemăm poliția.

Ceilalți priveau nepăsători, pentru că știau că nu voiam s-o fac, dar brusc Nanterre a tras cu forță de sfoara bine legată, stil Sammy.

— Mai există o alternativă, am spus.

încă luptându-se sub privirea plină de interes a lui Sammy, Nanterre a întrebat curios :

— Ce alternativă ?

— Spune-ne de ce ai venit aici în această noapte și ce ai pus în mașina mea ?

— Să *vă spun vouă...*

— Da, să ne spui.

în realitate, mintea nu-1 ducea prea departe. A spus cu violență :

— Pesemne că Beatrice v-a prevenit. Vaca aia ! I s-a făcut frică și v-a spus... Și-a concentrat privirea asupra mea. între mine și viitoarele mele *milioane* **nu era decât semnătura lui de Brescou, iar tu... tu... ești pretutindeni în calea mea.**

— Așa că te-ai hotărât să folosești o mică bombă și pac, nu mai este nici un obstacol, nu ?

— Tu m-ai adus aici, a strigat el. Tu m-ai împins s-o fac... Dacă mureai, el ar fi semnat.

Am făcut o mică pauză, după care am spus :

— Am discutat cu omul căruia i-ai dat mesajul pentru prințul Litsi la Bradbury. Te-a recunoscut dintr-o fotografie. Avem mărturia lui cu semnătură.

Nanterre a spus cu ură :

— Am văzut anunțul vostru. Dacă prințul Litsi ar fi murit, n-ar fi aflat nimeni despre mesaj.

— Chiar ai vrut să moară ?

— Că trăiește, că moare, pentru mine n-avea importanță. Trebuia să-1 sperii, da. Să-1 fac pe de Brescou să semneze. A încercat din nou, fără efect, să dezlege funia. Dați-mi drumul...

Eu m-am dus însă în garaj unde așteptasem sosirea lui Nanterre și am ieșit din nou afară cu un plic mare, cu documente semnate.

— Nu te mai tot zbate, mai bine ascultă cu atenție, i-am spus lui Nanterre.

N-a prea dat mare importanță.

— Asculți sau chem poliția, l-am amenințat.

A spus posomorât că va fi atent.

— Prețul libertății tale, i-am spus, este să-ți pui semnătura pe aceste contracte.

— Ce e cu ele ? m-a întrebat el furios, studiind masivitatea lor aparentă. Ce contracte ?

— Prin ele se schimbă numele din „Societatea de Construcții de Brescou și Nanterre" în „Societatea de Construcții Gascony" și ele reprezintă o înțelegere între cei doi proprietari cu drepturi egale ca să transforme societatea privată într-o societate publică, urmând ca fiecare proprietar să-și scoată acțiunile la vânzare.

Era uluit și furios.

— Societatea este *a mea...* **Eu o conduc... Nu voi fi** *niciodată* **de acord !**

— Va trebui să fii, i-am spus prozaic.

Am scos micul casetofon din buzunarul jachetei, am apăsat ușor tasta de derulat înapoi și, în final, starter-ul.

Vocea lui Nanterre s-a auzit clar : „Că trăiește, că moare, pentru mine n-avea importanță. Trebuia să-1 sperii, da. Să-1 fac pe de Brescou să semneze".

Am oprit casetofonul. Spre surprinderea mea, Nanterre tăcea amintindu-și probabil celelalte lucruri incriminatorii pe care le spusese.

— Avem mărturia celui care a transmis mesajul la Bradbury, am spus. îți avem vocea pe această casetă. Cred că avem și bomba pe care ai pus-o în mașina mea. Ai să semnezi contractul, să știi.

— Nu este nici o bombă în mașina ta, a spus el furios.

— Poate niște focuri de artificii, am spus.

Mi-a aruncat o privire goală.

— Vine cineva spre garaje, a spus Thomas precipitat, scoțând batista din buzunar. Ce facem ?

Mașina se vedea intrând pe alee.

— Dacă țipi, i-am spus lui Nanterre amenințător, poliția va fi aici în cinci minute și ai s-o regreți... Ei nu sunt prea amabili cu indivizii care pun bombe în automobile.

Mașina care intrase pe alee s-a îndreptat spre noi și s-a oprit chiar înainte de a ajunge la mașina albă, unde se ascunsese Sammy. Ocupanții ei au coborât, au deschis garajul, au băgat mașina înăuntru, au închis garajul și s-au uitat spre noi dubios.

— Noapte bună, le-am strigat pe un ton vesel.

— Noapte bună, au răspuns ei, mai asigurându-se o dată și s-au îndreptat spre stradă.

— E-n ordine, am spus relaxându-mă. Este timpul să semnezi.

— Eu n-o să-mi vând societatea. *N-o s-o vând.*

Am spus răbdător :

— N-ai nici o altă alternativă decât să intri la închisoare pentru că ai încercat să-l omori pe prințul Litsi și pe mine.

El încă refuza să accepte starea de fapt. Pesemne că se simțea tot atât de furios că este constrâns să semneze împotriva voinței sale, pe cât se simțise și Roland.

Am scos din buzunar dispozitivul de pornire automată a motorului. Și i-am explicat lui Nanterre ce voiam să fac.

în sfârșit, Nanterre a început să tremure, iar Litsi. Sammy și Thomas s-au tras înapoi îndepărtându-se de mașină cu o teamă autentică, de parcă acum ar fi auzit pentru prima oară ce se afla sub capotă.

— Ai să fii doar tu singur lângă mașină, i-am spus lui Nanterre. Ne vom duce la capătul aleii și o să te lăsăm aici. Prințul Litsi și ceilalți doi vor pleca. Când se vor afla în siguranță în casa din Eaton Square, am să apăs pe butonul care pornește motorul.

Litsi, Sammy și Thomas deja se retrăseseră destul de departe.

— Ai să mori de propria ta bombă, i-am spus adunându-mi în voce și în felul de a mă comporta toată forța și puterea de convingere de care eram capabil. La revedere, i-am spus.

M-am răsucit pe călcâie. Am făcut câțiva pași buni. Mă întrebam dacă va fi suficient de speriat încât să creadă că-mi voi pune amenințarea în practică ; mă întrebam dacă cineva ar avea tăria să riște.

— întoarce-te, a țipat el.

Era teamă autentică în vocea lui ridicată. Adevărată teamă de moarte.

Fără nici o milă mi-am văzut de drum.

— întoarce-te...

M-am întors. Picături mari de sudoare i se prelingeau de pe frunte. încă se lupta din răsputeri ca să se dezlege, dar tremura prea tare ca să reușească.

— Vreau să fabric arme, spunea el cu patimă. Aș face milioane... Aș avea putere... Cei din familia de Brescou sunt bogați... cei din familia Nanterre n-au fost niciodată... Vreau să fiu bogat, la standardele mondiale... să am putere... Am să-ți dau un milion de lire... mai mult... dacă... îl faci pe Roland să semneze... ca să fabricăm arme.

— Nu, am răspuns plat și m-am răsucit iar pe călcâie, arătându-i din nou dispozitivul de pornire prin telecomandă.

— E-n ordine, e-n ordine... în cele din urmă, a renunțat definitiv, aproape suspinând. Pune obiectul ăla jos... pune-1 jos.

Am strigat spre stradă :

— Litsi !

Ceilalți trei s-au oprit și au venit încet înapoi.

— Domnul Nanterre va semna, le-am spus.

— Pune obiectul ăla jos, a repetat Nanterre pe o voce leșinată, cu toată obrăznicia și toate țipetele duse. Pune-1 jos.

L-am băgat în buzunar, ceea ce încă îl speria.

— Nu se poate declanșa și singur ? a întrebat Litsi, nu pentru că ar fi fost neliniștit, ci din precauție.

Am clătinat din cap.

— Butonul trebuie apăsat cu forță.

I-am băgat lui Nanterre contractele sub ochi și i-am zărit licărul de furie în priviri când a văzut că fiecare primă pagină era aceeași cu formularul pe care el îi ceruse lui Roland să-l semneze.

— Ne trebuie semnătura ta de patru ori, i-am spus. Pe fiecare primă pagină și pe fiecare document atașat. Când semnezi documentele atașate, pune-ți arătătorul pe sigiliul roșu de lângă numele tău. Noi trei, care nu suntem implicați în nici un fel în afacerile familiilor de Brescou și Nanterre, vom semna sub numele tău ca martori.

I-am pus stiloul meu în mâna dreaptă care-i tremura și i-am pregătit documentele pentru semnat așezându-le pe mașina mea. Nanterre a semnat formularul francez. Am dat foile până la ultima pagină a contractului și i-am arătat spațiul care-i era rezervat. A semnat din nou și și-a pus degetul pe sigiliu.

Cu o ușurare internă enormă, am scos și cel de al doilea set ca să repete procedura. în tăcere, cu stropi de sudoare prelingându-i-se pe obraji, a semnat din nou.

Am trecut numele meu sub al lui în cele patru locuri, fiind urmat de fiecare dată de Thomas și Sammy.

— E foarte bine, am spus când totul a fost completat. Avocații domnului de Brescou vor demara contractele imediat. Unul din aceste două contracte ți se va trimite în Franța, ție sau avocaților tăi.

Am băgat documentele în plic și l-am dat lui Litsi care l-a pus în buzunarul interior de la haină.

— Lasă-mă să plec, a spus Nanterre aproape în șoaptă.

— Te vom dezlega cu condiția să scoți ceea ce ai pus în mașina mea, i-am spus. După aceea, poți să pleci.

L-au trecut fiorii, dar până la urmă n-a părut atât de dificil pentru el să demonteze firele și să scoată un obiect de forma și dimensiunile unui cub de zahăr. Detonatorul ce era lipit de el, l-a tratat cu un respect delicat, deșurubând, separând și punând piesele componente în diverse buzunare.

— Acum lăsați-mă să plec, a spus el ștergându-și transpirația de pe față cu dosul palmelor.

I-am spus :

— Ține minte că avem mărturia celui care a transmis mesajul la Bradbury și caseta cu vocea la... și am auzit cu toții tot ceea ce ai spus. Ține-te departe de familia de Brescou, să nu le mai faci alte necazuri.

Mi-a aruncat o privire furioasă, bolnavă, o privire de om învins. Sammy n-a mai încercat să deslacă nodurile de la sfoara de n}don de pe încheietura mâinii lui Nanterre, ci a tăiat-o cu foarfecă.

— Pornește mașina, mi-a zis Litsi, ca să-i arăt că nu era o glumă. Plecați de lângă ea, le-am spus.

Ne-am îndepărtat vreo douăzeci de pași. Nanterre aflându-se printre noi. am scos dispozitivul de pornire din buzunar și am apăsat butonul.

Motorul a început să meargă lin, sigur de el cu forță.

M-am uitat direct la Nanterre, la colțurile gurii lăsate în jos, semn al acceptării, împotriva voinței sale, că bătălia fusese pierdută. Ne-a aruncat o ultimă privire plină de înțelesuri, obraznică, lără regrete. Thomas și Sammy au făcut un pas

în lături, ca să-l lase să treacă și el a pornit pe alee în sus, cu nasul acela și maxilarele încă puternice, dar cu umerii prăbușiți.

L-am privit în tăcere până a ajuns la capătul aleii și a dat colțul fără să se mai uite înapoi.

Atunci Sammy a tras un ..iuhuu" de bucurie pentru victoria ușor obținută și a plecat tropăind ca să aducă pistolul de unde îl ascunsese.

Mi l-a prezentat ostentativ, a.șezându-mi-1 în mâini.

— Captură de război, a spus el zâmbind.

2

După ce le-am mulțumit așa cum se cuvenea lui Thomas și Sammy pentru ajutor, eu și Litsi ne-am instalat în salon sărbătorind victoria la un pahar de brandy ; i-am telefonat și Danielle-ei ca să-i spunem că nu zăceam în bălți de sânge.

— Slavă zeilor, a spus ea. N-am putut să lucrez nimic, gândul mi-a fost numai la voi.

— Cred că am făcut ceva cu totul imoral, a comentat Litsi după ce am pus telefonul în furcă.

— Categoric, am încuviințat eu calm. Am procedat exact cum voia Nanterre să procedeze ; i-am smuls o semnătură sub amenințare.

— Cred că am luat legea în propriile noastre mâini.

— Am făcut dreptate cu propriile noastre mâini, l-am corectat eu.

— Și. așa cum ai spus tu. a continuat el, este o mare diferență.

— El este liber, nepedepsit și bogat, am spus eu. Dacă te gândești bine, asta nu înseamnă dreptate. Dar el nu l-a distrus și nu mai are cum să-1 distrugă pe Roland. A fost un târg destul de corect.

După ce Litsi a plecat la el în cameră căscând, eu am așteptat-o pe Danielle și i-am ieșit în întâmpinare când am auzit-o intrând. A venit drept in brațele mele zâmbind.

•— N-am crezut că ai să te duci să te culci fără mine.

— Fie ca asta să se întâmple cât mai rar cu putință pentru tot restul vieții.

Am urcat tiptil în camera de bambus și, având grijă că Beatrice era în camera de alături, ne-am suit în pat fără zgomot și tot în liniște am făcut dragoste. Intensitatea trăirii n-are nici o legătură directă cu excesul de onomatopee, vorbele spuse în șoaptă sunt chiar mai potrivite, mi-am zis în sinea mea, lăsându-mă cotropit de emoții ; și, dacă spusele noastre erau mai reținute decât înainte, ne redescopeream unul pe celălalt cu o pasiune mult mai profundă.

Am dormit îmbrățișați și ne-am trezit înainte de revărsatul zorilor înfometați din nou după adânci satisfacții.

— Acum mă iubești mai mult, mi-a șoptit ea în ureche.

— Te-am iubit întotdeauna.

— Nu ca acum.

Am adormit iarăși istoviți și înainte de ora șapte ea a făcut un duș, și-a pus hainele cu care fusese îmbrăcată ieri și a coborât cuminte în camera ei.

— Tanti Casilia, mi-a spus ea calmă, se așteaptă ca nepoată-sa, măcar de ochii lumii, să dea impresia că a dormit în patul ei.

— Ar deranja-o dacă ar ști că n-ai dormit la tine ?

— Mai degrabă dimpotrivă, aș zice.

Eu și Litsi ne beam deja cafeaua în salon când Danieile și-a făcut apariția îmbrăcată în tonuri de albastru și verde. A adus o cutie cu juice și alta cu fulgi de porumb și mi-a prăjit pâine. Litsi ne-a privit speculativ cântărindu-ne cu atenție pe amândoi, și, în cele din urmă, chipul i s-a luminat.

— Felicitări, mi-a spus sec.

— Nunta va fi în curând, i-a spus Danieile calm.

— Așa cum bănuiam și eu, i-a răspuns el.

Ceva mai târziu eu și Litsi am urcat să-i vedem pe Roland de Brescou și pe prințesă ca să le dăm contractele semnate.

— Am fost sigur că Nanterre nu se va învoi să dizolvăm societatea. Fără ea. categoric, nu poate să fabrice arme... nu-i așa ? a spus el cu o voce slăbită.

— Chiar dacă o face vreodată, i-am răspuns, numele dumneavoastră nu va mai fi implicat cu nimic.

Gascony, așa cum se numea noua societate publică, era vechiul nume al provinciei din Franța

unde se afla castelul familiei de Brescou. Roland a fost și încântat, dar și întristat de soluție.

— Cum de l-ai convins, Kit ? a întrebat prințesa uitându-se la semnătura lui Nanterre fără să-și creadă ochilor.

— Hm... l-am legat fedeleș.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Atunci mai bine nu întreb.

— Nu este rănit și nu are pe el nici un semn.

— Dar poliția ? a întrebat Roland.

— Nici o poliție, am spus. Am fost nevoiți să-i promitem că nu va fi implicată poliția ca să-1 facem să semneze.

— Târgul e târg, a încuviințat Litsi. A trebuit să ne ținem făgăduiala și l-am lăsat liber.

Prințesa și soțul ei știau ce-nseamnă să-ți ții cuvântul dat și, atunci când am plecat din camera lui Roland, ea a venit după mine, lăsându-1 pe Litsi în urmă.

— N-am cuvinte ca să-ți mulțumesc... Cum *am putea* **să-ți mulțumim ? m-a întrebat încurcată.**

— Nu este nevoie. A-ă... eu și Danielle ne vom căsători în iunie.

— Sunt foarte bucuroasă, a spus ea cu o vădită plăcere și m-a sărutat cu căldură întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

Mi-au trecut prin minte clipele când aș fi vrut s-o îmbrățișez ; probabil că într-o zi am s-o fac, dar nu pe un hipodrom.

— îmi pare atât de rău pentru caii dumneavoastră, i-am spus.

— Da... Când te vezi cu Wykeham roagă-1 să înceapă să se intereseze ca să cumpere alții în locul lor. Nu ne putem aștepta la un alt Cotopaxi. dar pr-obabii, la anu' vom avea în orice caz un cal de valoare pentru Grand National... Și nu uita că săptămâna viitoare îl avem, totuși, pe Kinley pentru Cheltenham.

— Triumph Hurdle, i-am spus.

Ceva mai târziu am plecat cu trenul la curse:[1] de la Folkestone cu inima ușoară, dar fără Danieile care avea oră la dentist.

Am călărit în patru curse câștigând două și mă simțeam bine, în formă, plesnind do sănătate și. pentru prima oară de atâtea săptămâni, fără nici o grijă. Era un sentiment extraordinar, numai de-ar dura !

Bunty Ireland, corespondentul pentru curse de la *The Towncrier,* **mi-a dat un plic mare de la lordul Vaughnley.**

— Proaspăt ieșit de la computer, mi-a spus el.

Din nou conținutul plicului părea destul de sărăcuț, dar i-am mulțumit și gândindu-mă că. din fericire, nu-mi mai era necesar, l-am luat cu mine înapoi spre Londra fără să-1 deschid.

Cina în seara aceea a fost de-a dreptul festivă, deși Danieile nu era prezentă fiind la studio unde ajunsese șofându-și singură Ford-ul.

— Am crezut că aseară a fost ultima oară când făcea de serviciu noaptea, a spus Beatrice fără să bănuiască nimic.

— Programul i s-a schimbat din nou, i-am explicat.

— O, ce neplăcut !

Beatrice hotărâse să se întoarcă la Palm Beach ziua următoare. Scumpii ei câini probabil că-i duceau dorul, a spus ea. Se pare că prințesa îi povestise că planurile lui Nanterre eșuaseră, ceea *a.* **în mod surprinzător, îi diminuase obiceiul de a se tot plânge.**

Mă obișnuisem cu prezența ei : cu păru-i oranj pal, cu ochii-i rotunzi, cu inclele-i asemeni plăcuțelor metalice ce se pun pe degete la box și cu veșmintele ei din Florida. Viața va fi destul de plicticoasă fără bătrâna harpie ; ba mai mult, imediat după plecarea ei, va trebui să-mi fac și eu bagajele. Mă întrebam cât va mai sta Litsi...

Roland a coborât la cină, a oferit șampanie și a închinat un pahar în cinstea mea și a lui Litsi. Beatrice s-a încruntat puțin, dar a înflorit ca o f loarea-soarelui când Roland a spus că, dat fiind capitalul ce se va obține în plus din vânzare, s-ar putea să-i mărească cota de moștenire. Era mult prea generos, mi-am zis în sinea mea, deși, fără ajutorul ei, nu cred că am fi reușit.

Roland, Beatrice și prințesa s-au retras destul de devreme, lăsându-ne pe mine și pe Litsi la taclale în salon. Mult mai târziu, mi-am adus aminte de plicul de la lordul Vaughnley pe care-1 lăsasem nedeschis pe o măsuță.

Litsi m-a privit absent când l-am deschis și am scos dinăuntru o fotografie lucioasă, alb-negru și o tăietură mică dinr-un ziar. De asemenea, o foaie cu antetul ziarului The Towncrier cu câteva cuvinte : ,.Regret, dar nu mai avem nimic altceva în legătură cu Nanterre".

Poza îl arăta pe Nanterre în haine de seară înconjurat de alți câțiva bărbați, similar îmbrăcați,

pe puntea unui iaht. I-am pasat-o lui Litsi și am citit fițuica de ziar ce o însoțea :

„La petrecerea dată vineri seara de comercian-antul de arme Ahmed Fuad la bordul iahtului său FelLssima în portul Monte-Carlo, cu ocazia celei de a cincizecea aniversări, au participat musafiri din diverse colțuri ale lumii : California, Peru și Darwin — Australia. într-o abundență debordantă, Fuad și-a servit cu caviar și pate de foie gras prietenii din lumea hobby-urilor sale : jocul de table, curse și cluburi de noapte".

Litsi mi-a înapoiat fotografia și eu i-am dat tăietura din ziar.

— Asta voia Nanterre să ajungă, i-am spus. Să-și primească musafirii pe un iaht pe Mediterana, îmbrăcat în smoching alb, să dea mese extrava-gante, bucurându-se să fie adulat și flatat. Asta dorea... să fie multimilionar și să aibă putere.

Am întors fotografia citind informațiile sumare de pe foița de hârtie lipită pe verso : o înșiruire de nume și data.

— Asta-i ciudat, am spus eu căzut pe gânduri.

— Ce anume ?

— Petrecerea s-a ținut vineri noaptea.

— Da, și ce este cu asta ?

— Pesemne că Nanterre a făcut un zbor până acolo și s-a întors, la fel ca și ceilalți.

— Vineri noaptea, Col a fost împușcat.

Litsi a rămas holbându-se la mine.

— Nanterre nu putea s-o facă, i-am spus. El se afla la Monte Carlo.

— Dar el singur a recunoscut că l-a împușcat. S-a lăudat cu asta față de Beatrice.

M-am încruntat.

— Da. intr-adevăr.

— Pesemne că a pus pe altcineva s-o facă. a spus Litsi.

Am clătinat din cap.

— Tot ce-a făcut până acum a făcut singur : A amenințat-o pe prințesă, a urmărit-o pe Danielle, pe tine te-a atras în capcană, a venit să pună bomba în mașina mea. Pentru nici unul din aceste lucruri n-a avut încredere să apeleze la altcineva. Se pricepe la cai, a ținut să-și împuște singur propria mânză... l-ar fi putut împușca pe Col... dar n-a l'âcut-o el.

— Dar el cu gura lui a recunoscut că a împușcat toți caii, a insistat Litsi.

— Da, dar să presupunem... că a citit despre ei în ziare... că a citit că moartea lor s-a produs în condiții misterioase și că nu se știe cine i-a omorât... El ținea cu tot dinadinsul să-i înspăimânte pe Roland și pe prințesă. Să presupunem că el a spus că i-a omorât, dar n-a făcut-o.

— Dar, în cazul ăsta, cine a făcut-o ? a întrebat Litsi căzut pe gânduri. Cine, în afară de Nanterre, ar fi dorit să omoare caii cei mai buni ai prințesei ?

M-am ridicat încet în picioare având senzația că voi leșina dintr-o clipă în alta.

— Ce este ? m-a întrebat Litsi speriat. Te-ai albit ca foaia de hârtie.

— Au fost omorâți caii cu care eu aș fi putut câștiga Grand National-ul. am spus fără să mai am nici un pic de salivă în gură. Caii cu care aș fi putut câștiga Cupa de Aur.

— Kit... a zis Litsi.

— Nu este decât o singură persoană, am continuat eu cu dificultate, care mă urăște atât de mult încât să facă asta. Cel care nu poate să suporte să mă vadă câștigând toate aceste curse... care ar dori să-mi ia toate premiile care-mi sunt cele mai dragi pentru că și eu i-am luat recompensa lui...

Am simțit că mi se taie respirația și mi se învârtește capul.

— Stai jos. a spus Litsi alarmat.

— Kinley, am zis eu.

Am țâșnit la telefon și l-am sunat pe Wykeham.

— Chiar mă duceam la culcare, s-a plâns el.

— Ai suspendat patrula cu câini ? l-am întrebat.

— Da, bineînțeles. Tu mi-ai spus azi-dimineață că nu mai este nevoie de ea.

— Cred că m-am înșelat. Nu putem să riscăm. Pornesc chiar acum spre tine și va trebui să punem din nou patrulele cu câini, paza să fie mai puternică decât oricând în toate zilele care au mai rămas până la Cheltenham și probabil și în continuare.

— Nu înțeleg, a spus el.

— Ți-ai luat somniferul ? l-am întrebat.

— Nu, nu încă.

— Să nu-l iei până nu ajung eu la tine, da ? Și unde l-ai pus pe Kinley în noaptea asta ?

— înapoi, în boxa lui, bineînțeles. Ai spus că pericolul a trecut.

— Când ajung la tine o să-l mutăm iar în boxa din colț.

— Kit, nu, nu la miezul nopții.

— Vrei să-l ai în siguranță, nu ? l-am întrebat și la asta nu mai era nici un contraargument.

Am închis telefonul și Litsi a spus încet :

— Crezi că este Maynard Allardeck ?

— Da, într-adevăr. Cam acum vreo două săptămâni a aflat că n-o să mai primească niciodată titlul de cavaler, pentru că eu am trimis comisiei care acordă ordinele de onoare filmul pe care i I-am făcut. își dorea rangul de cavaler de când i-a spus bunicului meu că va veni o zi când cei din neamul Fielding vor trebui să i se încline pentru că va ajunge lord. El se pricepe la cai mai bine decât Nanterre... a fost crescut în grajdul bunicului său și a fost ajutorul lui la antrenamente ani în șir. I-a văzut pe Cascade și pe Cotopaxi la Newbury și amândoi sunt cai ușor de remarcat... și fără doar și poate... pe Col la Ascot.

M-am îndreptat spre ușă.

— Am să telefonez dimineață, am spus.

— Vin cu tine, a zis el.

Am clătinat din cap.

— N-ai să închizi nici un ochi toată noaptea.

— Hai să mergem, a spus el. Tu ai salvat onoarea familiei mele... Lasă-mă să răscumpăr ceva din datoria lor.

într-adevăr, eram foarte bucuros de companie. Ne-am întors iar în aleea întunecată de la garaje şi Litsi a spus că, dacă aveam starter-ul în buzunar, am fi mai în siguranţă să-1 folosesc. Dar Nanterre nu se mai întorsese cu bombele lui şi, de la cincizeci de iarzi, am pornit motorul Mercedes-uîui.

Ne-am îndreptat spre Sussex şi, din maşină, i-am telefonat Danielle-ei ca să-i spunem unde şi de ce mergem. Ea n-avea de ce să nu creadă că Maynard ar fi în stare de ceva mult mai rău, mai cu seamă că la Ascot şi Sandown îi păruse de-a dreptul nebun după cum se uita la mine şi nu mă slăbea deloc din ochi.

— • Te privea cu atâta duşmănie că îţi îngheţa sângele în vine, a spus ea. Ura parcă i se revărsa valuri-valuri.

— O să ne întoarcem pentru micul dejun, i-am spus zâmbind. Somn uşor.

I-am auzit râsul în timp ce puneam receptorul jos.

I-am povestit apoi lui Litsi despre bombele — focurile de artificii pe care le folosise spre a îndepărta patrula cu câine de la boxa lui Col, după care am continuat :

— Ştii, pe alee, când Nanterre a spus că n-a pus nici o bombă în maşina mea, l-am întrebat dacă erau focuri de artificii. A căscat ochii de parcă n-ar fi ştiut nimic de aşa ceva... Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, dar acum îmi dau seama că el, pur şi simplu, habar n-avea despre ce vor-

beam eu. El nu știa nimic despre focurile de artificii de la grajdurile lui Wykeham pentru că nu se scrisese nimic despre ele în ziare.

Litsi a scos un sunet ceva între apreciere și acord și, în acești termeni de bună înțelegere, am ajuns în satul lui Wykeham.

— Ce-ai de gând să faci aici ? a întrebat Litsi.

Am înălțat din umeri.

— Să dau ocol grajdurilor. I-am explicat despre micile ogrăzi. Nu este un loc unde se patrulează ușor.

— Crezi, într-adevăr, că Allardeck va încerca să omoare încă unul din caii mătușii Casilia ?

— Da. Kinley, în mod special, calul ei cel mai bun la ora actuală pentru curse cu obstacole. Nu știu dacă va încerca în seara asta, sau mâine sau în celelalte zile, dar nu vreau să risc. Am făcut o pauză. în orice caz, vreau să-mi cer scuze prințesei Casilia... să-i plătesc...

— Ce vrei să spui ?

— • Cascade, Cotopaxi și Col au murit din cauza vrajbei dintre familiile Fielding și Allardeck. Din cauza mea.

— Ea nici n-o să conceapă una ca asta.

— Acesta este adevărul. Ne aflam deja pe V a din fața casei lui Wykeham. N-am să las să moară și Kinley.

Am oprit mașina în parcare și am coborât în tăcerea miezului de noapte, sub un cer limpede, plin de stele ce străluceau ca niște diamante. Aceste creații **desăvârșite ale universului erau suficiente ipre** a **umili sforțările pline de sudoare ale pământului.**

Am tras adânc aer în piept lăsându-mă cuprins de pacea nopții... și am auzit, la o oarecare depărtare, bufnitura înăbușită, surdă a unei săgeți.

— *Doamne Dumnezeule,* mi-am zis. *Am ajuns prea târziu.*

Am alergat. Știam încotro. Spre ultima curte, cea mai apropiată de casa lui Wykeham. îmi zburau călcâiele de furie, mi se făcea rău de la inimă și-n mintea mea era un amestec de mânie, teamă și regrete îngrozitoare.

Trebuia să fi șofat mai repede... Aș fi putut pleca mai devreme... Ar fi trebuit să deschid plicul de la lordul Vaughnley cu multe ceasuri mai 'naainte... Kinley era mort și eu îl omorâsem.

Am intrat în ogradă alergând și, cu toată viteza mea, evenimentele de cealaltă parte s-au derulat mult mai repede.

în timp ce fugeam l-am văzut pe Wykeham luptându-se să se ridice de jos, din potecă, unde zăcea în fața ușilor de la boxe.

Două din uși erau deschise, boxele se aflau în întuneric, lumina venind numai de afară, din curte. într-una din boxe am zărit un cal zăcând pe o parte, cu picioarele încă zbătându-se în convulsiile morții. în cealaltă boxă a intrat Wykeham.

Când eu mai aveam încă vreo câțiva iarzi până la el, l-am văzut ridicând ceva de pe pervazul de cărămidă al ferestrei, după care a intrat în boxă fără să i se audă picioarele pe zgură.

Am continuat să alerg.

în boxă mai era încă un bărbat, mai înalt, care înhățase calul de căpăstru.

L-am văzut pe Wykeham ridicând obiectul ce-l avea în mână spre capul celui de al doilea bărbat. Am zărit strălucirea de o clipă și am auzit pocnetul îngrozitor...

Când am ajuns la ușă, un bărbat mort zăcea pe zgură, un cal nevătămat arunca din cap și fornăia pe nări de frică, în aer se simțea miros de praf de pușcă, iar Wykeham stătea în picioare, cu privirile ațintite în jos și cu Coltul în mâini.

Calul care trăia era Kinley... dar n-am simțit nici o ușurare.

— Wykeham ! am spus.

Și-a întors capul și mi-a aruncat o privire confuză.

— El mi-a împușcat caii, a zis el.

— Da.

— L-am omorât. Am spus că o voi face... și am făcut-o.

Mi-am coborât ochii spre bărbatul mort, spre costumul elegant și pantofii făcuți de comandă.

Zăcea pe o parte, pe cap avea un ciorap de nylon în chip de mască, cu o gaură în el în spatele urechii drepte.

Litsi a intrat alergând în ogradă și, abia respirând, a întrebat ce s-a întâmplat. Așa cum mă aflam în cadrul ușii, m-am întors spre el fără a-l lăsa să vadă ce este înăuntru.

— Litsi, du-te și telefonează la poliție, i-am spus. Folosește telefonul din mașină. Apasă pe 0 și-ți va răspunde centralista... cere poliția. Spune-le că aici a fost omorât un om într-un accident.

— *Un om* ! a exclamat el. Nu un cal ?

— Amândoi... dar lor spune-le că un om.

— Da, a zis el nefericit. Bine.

A pornit înapoi de unde venise, iar eu m-am întors spre Wykeham care acum privea cu ochii larg deschiși și începuse să tremure.

— N-a fost un accident, a spus el oarecum cu mândrie în voce și în felul în care-și ținea capul. Eu l-am omorât.

— Wykeham, i-am spus presant. Ascultă ! Mă asculți ?

— Da.

— Unde vrei să-ți petreci ultimii ani din viață ? în închisoare sau pe colinele Downs cu caii tăi ?

Stătea holbându-se la mine.

— Mă asculți ?

— Da.

— Se va face o anchetă, am continuat eu. Și acesta a fost un *accident.* **Mă asculți ?**

A dat din cap.

— Ai ieșit afară înainte de a te culca să vezi dacă totul este în ordine.

— Da, am ieșit.

— Ai avut trei cai omorâți în ultimele zece zile... Poliția n-a putut descoperi cine a făcut-o... Știai că eu trebuie să vin în noaptea asta ca să te ajut la patrularea ogărzilor, dar, în chip firesc erai îngrijorat.

— Da.

— Ai intrat în această ogradă și ai auzit pe cineva care ți-a împușcat unul din cai.

— Da, așa este.

— Este Abseil ?

Doream din tot sufletul să spună nu, dar el a spus da.

Abseil... care a alergat cu o viteză că a fost cât pe-aci să-și frângă gâtul peste ultimele trei obstacole la Sandown și care s-a agățat de victorie chiar pe linia de potou.

I-am spus :

— Ai fugit încercând să-1 împiedici pe intrus să facă și mai mult rău... Ai vrut să-i smulgi pistolul din mâini.

— Da.

— El era mai tânăr, mai puternic și mai înalt decât tine... Te-a îmbrâncit la pământ folosind pistolul, tu ai căzut pe potecă, năucit pe moment.

— De unde știi ? m-a întrebat Wykeham uluit.

— Semnele țevii sunt peste tot pe obrazul tău. Sângerează. Să nu-1 atingi, i-am spus când și-a ridicat mâna să se pipăie. El te-a trântit la pământ și a intrat în cea de a doua boxă ca să omoare și celălalt cal.

— Da, să-1 omoare pe Kinley.

— Ascultă... El a avut arma în mână.

Wykeham a început să-și clatine capul și apoi s-a oprit.

Am continuat :

— Omul avea de gând să-ți împuște calul. Tu te-ai repezit spre armă ca să-1 oprești. Ai încercat să i-o iei... el a căutat să ți-o smulgă din mână. A reușit să te izbească, dar tu aveai încă mâinile pe armă și, în încăierare, când a smucit arma spre

el, capătul gros al ţevii i-a lovit capul, iar atunci, nu se ştie cum, ai apăsat pe trăgaci.

Se uita la mine cu o privire fixă.

— Tu *n-ai vrut* să-1 omori ; mă asculţi, Wykeham ? Tu ai vrut să-1 împiedici să-ţi omoare şi cel de al doilea cal.

— K... Kit... a zis el în cele din urmă bâlbâindu-se.

— Ce ai de gând să le spui celor de la poliţie ?

— Eu... am... am încercat să-1... să-1 opresc să împuşte... A înghiţit în sec... El a... a smucit pistolul... care i-a izbit capul... Arma s-a... s-a descărcat.

El încă mai ţinea în mână pistolul de patu-i de lemn grosolan.

— Aruncă-1 pe zgură, i-am spus.

L-a aruncat şi privirile noastre s-au oprit asupra lui : era un instrument al morţii, greu, urât, grosolan.

Litsi s-a întors spunând că poliţia va veni curând şi el a fost cel care a aprins lumina dând la iveală fiecare detaliu al scenei.

M-am aplecat şi m-am uitat mai de-aproape la Maynard. Pe ciorapul de mătase era o pată de ulei, acolo unde pătrunsese săgeata, şi mi-am amintit că Robin Curtis spusese că săgeata fusese unsă înainte de a fi omorât Col... Robin îşi va aminti... Nu va exista nici un dubiu că Maynard omorâse toţi cei patru cai.

— Ştii cine este ? l-am întrebat pe Wykeham în timp ce mă ridicam la verticală.

Știa pe jumătate. Pe jumătate nici nu-i venea să creadă.

— Allardeck ? a spus el fără a părea sigur.

— Allardeck.

Wykeham s-a aplecat să-i scoată ciorapul de pe cap.

— Să nu faci asta ! i-am spus cu bruschețe. Să nu-1 atingi. Oricine poate vedea că el a venit aici încercând să nu fie recunoscut... pentru a omorî caii... Nimeni nu pleacă să-și facă plimbarea de seară purtând o mască din ciorap și un Colt cu săgeată.

— L-a ucis pe Kinley ? a întrebat Litsi nelinișlit.

— Nu, acesta este Kinley. L-a omorât pe Abseil.

Litsi părea de-a dreptul copleșit.

— Biata tanti Casilia... Mi-a povestit cât de frumos ai câștigat cu Abseil. De ce l-a omorât pe cel care n-ar fi putut câștiga Grand National-ul ? Și-a coborât privirile spre Maynard înțelegându-i motivele. Allardeck nu suporta ca tu să strălucești, indiferent în ce fel.

Vrăjmășia dintre cele două familii era moartă, mi-am zis în sinea mea. S-a terminat pentru totdeauna. Vechea obsesie murea o dată cu Maynard, Iar el murise înainte de a atinge zgura, la fel cu Cotopaxi, Cascade, Abseil și Col.

Un sfârșit pe măsură, mi-am zis.

Litsi a spus că promisese polițiștilor să-i aștepte în parcare ca să le arate unde să vină, așa că II plecat.

Wykeham a petrecut o bună bucată de vreme uitându-se la Kinley, care acum stătea liniștit, fără a mai fi speriat, apoi, pentru o clipă, și-a oprit privirile asupra lui Maynard.

— Mă bucur că l-am omorât, a spus el cu înverșunare.

— Da, știu.

— Ai grijă ca să câștigi Triumph Hurdle.

M-am gândit la antrenamentele pe care le făcusem cu acest cal, învățându-l să aprecieze distanțele pe colinele Downs, sub supravegherea lui Wykeham, modelând talentul nativ, extraordinar, adăugându-i noi valențe pentru o pregătire desăvârșită.

— Am să fac tot ceea ce pot, am răspuns.

A zâmbit.

— Mulțumesc, Kit, mi-a zis. îți mulțumesc pentru tot.

Polițiștii au venit însoțiți de Litsi : doi dintre ei, cu grade superioare, își luau note și au spus că trebuie chemați medicii veterinari legiști și fotografii.

L-au chestionat pe Wykeham asupra celor întâmplate.

— Am ieșit afară... l-am găsit pe intrus... el m-a trântit la pământ... Avea de gând să împuște și calul ăsta... m-am ridicat în picioare.

A făcut o pauză.

— Continuați, domnule, a spus polițistul înțelegător.

în fața lor, pe zgura din boxă, lângă intrusul mort care zăcea alături de arma-i amenințătoare

ce strălucea în lumina soarelui se afla un bătrân slab, cu părul alb, răvășit, cu fruntea acoperită de pistruii senectuții și cu sânge închegat pe obraz de la loviturile de pistol.

Ei au văzut, așa cum vor vedea și judecătorul, și jurații, și presa înfățișarea exterioară a omului deteriorat de vreme și cu mișcări tremurate și nu titanul care încă mai zăcea în el.

Wykeham și-a îndreptat privirile spre Kinley ; spre viitor, spre calul care putea să zboare pe colinele Downs, cu coada fluturând în vânt, sărind dumnezeiește în întâmpinarea destinului său.

Și-a întors capul spre polițiști, iar în ochii lui se oglindea lumina cerului.

— A fost un accident, a spus el.

In curs de apariție la Editura VIVALDI

seria SCRIITORII ULTIMULUI DECENIU

NOAH GORDON

DOCTORUL

Este povestea lui Rob J. Cole, un tânăr din secolul al XI-lea, o epocă de fast princiar și sufocată de superstiții religioase.

Rămas orfan, Rob își dă seama că a fost hărăzit cu o însușire extraordinară : poate simți momentul când unui om i se apropie moartea. La început înspăimântat de harul său, tânărul englez va ajunge cu timpul să-l considere cea mai prețioasă armă a lui în lupta cu neîndurătorul „Cavaler negru" -i Moartea.

Posedat de dorința de a-i vindeca pe cei bolnavi. Rob va face imposibilul pentru a ajunge doctor : va părăsi drumurile Angliei plecând în necunoscut și va traversa Europa prin Franța, Germania, Boemia, Ungaria și Balcani pentru a ajunge — trecând pe la Constantinopol — în Ispahan, capitala somptuoasei Perșii.

Știind că Marele Ibn Sina (cunoscut in Europa ca Avicenna) nu primește decât musulmani sau evrei la școala de medicină, Rob va avea curajul de a-și schimba identitatea, jucând rolul unui evreu. Implicat ca medic de război în conflictele dintre sclipitoarele imperii orientale. Rob va fi susținut de protectori puternici și amenințat de ciumă și de prejudecățile și cruzimea mullah-ilor și preoților.

Alături de pasiunea pentru medicină, eroul nu poate împiedica arderea flăcării unei pasiuni, pentru femeia cu părul roșu și ochi albaștri, pe care nu o poate uita și la care se va întoarce în cele din urmă.

JULIE ELLIS

Julie Ellis este autoarea romanelor de succes : SINGURUL PĂCAT, VÂNT DE RĂSĂRIT și JUNGLA DE CATIFEA.

N-A *FOST IUBIRE MAI MARE*

Acțiunea romanului se întinde pe o lungă perioadă de timp, din anii 1920 până în zilele noastre. Având ca fundal America secolului al XXdea, cartea este povestea a doi tineri, Katie Freeman și Harry Newhouse, care vor rămâne uniți prin dragoste și prin hotărârea de nezdruncinat de a-și croi un drum în viață și de a răzbate într-o Americă în plină criză economică a anilor '30.

Deși vremurile grele nu pot să le zdruncine iubirea, moartea fiului lor este mult prea greu de suportat : drumurile lor se despart, fiecare își caută propria cale spre fericire, dar n-o vor putea găsi decât în vechea și nestinsa lor pasiune.

INIMI RĂNITE

Este o poveste emoționantă despre curaj, tărie de caracter și iubire.

Betsy Bernstein este o tânără evreică, proaspăt absolventă de colegiu, care trăiește în New York și care dorește să se realizeze ca decoratoare de interioare. Il întâlnește pe bogatul Gentile Paul Forrest și cei doi se îndrăgostesc la prima vedere. Dar mama lui Paul nu va accepta niciodată ca unicul ei fiu să se căsătorească cu o evreică. Totuși, când Betsy rămâne gravidă, cei doi se căsătoresc în secret.

Odată cu intrarea S.U.A. în cel de-al doilea război mondial, Paul pleacă pe front. Betsy rămâne singură cu copilul și se hotărăște să devină o decoratoare de succes și să-i asigure fiului ei condiții bune de viață. Dar ea nu a luat în calcul încăpățânarea soacrei sale, prejudecățile societății new-yorkeze precum și tragediile războiului.